Ed Naha

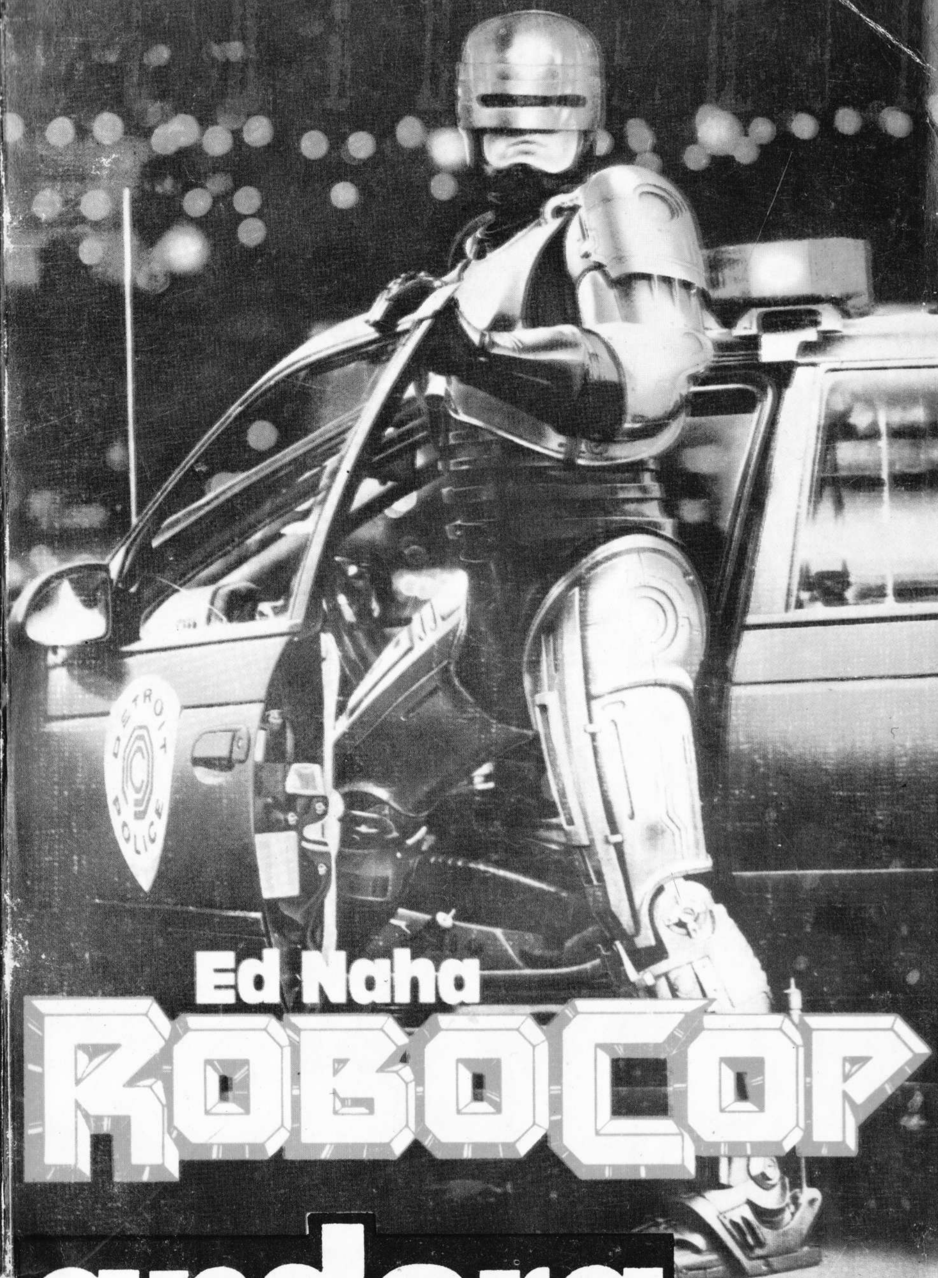
ROBOCOP

Era un poliţist.
Un bun poliţist.
În orice caz, Murphy îşi spunea aceasta, în timp ce stătea împietrit, afară, în întuneric, întuneric care înconjura mica lui căsuţă. Din această depărtare, străzile părăsite degajau siguranţă. Dar Murphy ştia mai bine. Sub pecetea liniştii, de după umbre, putea această stare să devină, în orice moment, explozivă. Cu toate acestea, el a acceptat transferul. Ca orice bun poliţist.

andora

ISBN 973-95905-0-0 Lei 400

Ed Naha ROBOCOP

O singură lacrimă picură din ochiul său omenesc, alunecînd peste obrazul din carne şi oţel.

Deodată se ridică, privind în depărtare, spre luminile oraşului.

Undeva se întîmpla în acest moment o spargere.

Fluieră spre cîine şi amîndoi se îndreptară spre Turbo-Cruiser.

În această noapte, în orice caz, era un poliţist.

Un poliţist pe care îl aştepta slujba.

1.

Era un poliţist.

Un bun poliţist.

În orice caz, Murphy îşi spunea aceasta, în timp ce stătea împietrit, afară, în întuneric, întuneric care înconjura mica lui căsuţă. Din această depărtare, străzile părăsite degajau siguranţă. Dar Murphy ştia mai bine. Sub pecetea liniştii, de după umbre, putea această stare să devină, în orice moment, explozivă. Cu toate acestea, el a acceptat transferul. Ca orice bun poliţist.

Îşi aminti brusc de tatăl său. Instinctiv, se retrase, cu un pas, de la fereastră. Tatăl său fusese omorît în această poziţie. El se uitase pe geam şi astfel, fusese nimerit de un trăgător, în plin. şi asta pe vremea cînd detroit-erii abia începuseră să simtă gustul sîngelui. Cu aproape douăzeci de ani în urmă. Pe-atunci, regimul tocmai ce se dusese pe apa sîmbetei. Statul blocase creditele şi obligase oraşele să se descurce singure cu problemele lor. Dar cele mai multe din marile citadele erau falite.

Programul social fusese complet redus. Acest lucru nu-l înţeleseseră săracii. Familia sa locuia, pe atunci, în Detroit. Mai locuiseră familii acolo, oameni care îşi devotaseră întreaga viaţă speranţelor şi visurilor lor. Tatăl lui Murphy nimerise, pur şi simplu, în locul nepotrivit, la timpul nepotrivit. O împuşcătură bine calculată. O detunătură. Un murmur. Zgomotul geamului spart. Acesta a fost sfîrşitul lui James Patrick Murphy.

Cînd muri, tatăl lui Murphy acţionă neobişnuit, puţin amuzat.

El venise la Detroit, pentru a-şi cîştiga banii într-o uzină de maşini. Dar, mai tîrziu, uzinele de maşini falimentaseră şi tatăl lui Murphy poposise la noua mare întreprindere din oraş, concernul Omni, adică munca cu gunoiul. Dar, totuşi asigurarea de la întreprindere plăti înmormîntarea. Un sicriu frumos, împodobit. Flori obligatorii, inscripţii tipice însoţind defunctul, fostul lor angajat. Tatăl său ţintuise privirea pierdută a băiatului şi şoptise: "La naiba, porcărie ordinară!". A ridicat din umeri, a zîmbit si a murit.

Murphy suspină. "Omni Consumer Products fusese pentru oraş un salvator la necaz. Noi

proiecte de locuinţe, noi slujbe. şi asta, tocmai cînd oraşul, aflat la pămînt exact de un an, nu mai avea resurse să-şi plătească nici măcar Poliţia. Echipa Omni-Con. prelua, pur şi simplu, toate întreprinderile administrative ale oraşului. Ei plăteau acum Poliţia. şi pompierii. şi Direcţia Sanitară. şi comisionul pentru întreţinerea parcului. "La naiba, măcar plăteau corect şi la timp!".

Murphy auzi împuşcături de armă în spatele lui. Instinctiv se întoarse. Cînd zgomotul încetă se destinse. Puştiul de zece ani, Jimmy Murphy stătea în faţa televizorului şi urmărea emisiunea lui preferată "T. J. Lazer". Murphy obosise să-şi tot afişeze rînjetul cînd poliţistul de pe ecran dobora cîte o duzină de marionete Rowdys, învîrtea ambele revolvere pe deget şi le introducea în toc. Lazer, cu uşoara lui durere de burtă, ar fi fost mort în sectorul Old Detroit în cinci secunde. În acest sector trebuia să fie Murphy mîine dimineaţă.

Se întoarse acasă. Murphy simţi un chiorăit în regiunea stomacului. Era încordat, dar acest lucru nu va fi, doamne-fereşte, observat de familia sa. Era de-ajuns de rău că-şi adusese acasă coşmarurile sale: pozele cu feţe de oameni ţipînd, maşini demolate, sînge curgînd în rîuri. N-ar lăsa

să se vadă, cîtuşi de puţin, slăbiciunea lui faţă de băiat şi de Jan.

Privi pe fereastră şi văzu chipul său oglindindu-se în lumina televizorului. Se cutremură. Pentru moment crezu că vede faţa tatălui său. Da. Avea aceeaşi pometi ridicaţi. Aceeaşi ochi albaştri adînciţi. Buzele subţiri, care ar fi rîs cu plăcere, dar întotdeauna erau prea încordate. Se chinui să rîdă de aiureala lui. Se gîndi că la cei treizeci de ani ai lui era pe cel mai bun drum spre a deveni un cîrnăcior gigant. Îi veni să rîdă în hohote de acest lucru. Bun venit în ţara cîrnăciorilor, Murphy!

Jan veni în cameră. "Cina e gata într-un minut!". Privirile lor se întîlniră. Jan ştia că Murphy nu e în apele lui. Nu putea în nici un fel să se ascundă în faţa ei, fiind oricum demult împreună.

Au crescut împreună şi din prietenia lor a înflorit o dragoste. Murphy se chinui să rîdă strălucitor. Jimmy, drăgăstos, se prinse cu mîinile de burtă şi anunţă: "Excelent, mămico! Aş putea înghiţi şi un cal!". Jan se chinui să-şi redobîndească surîsul: "Aceasta am avut aseară! Poate fi astăzi carne înăbuşită?". În faţa televizorului, Jimmy rîse: "Dacă tata o mănîncă, o

mănînc şi eu!".

Jan merse în bucătărie: "Ce de spirituali am în casă!".

Murphy privi cum Jimmy se instală iar în faţa televizorului. Privirea lui rătăci iar în stradă. Se întrebă ce s-ar putea întîmpla acolo în noaptea asta. şi ce va trebui să întîmpine mîine dimineaţă.

2.

Luna plină străluci asupra oraşului Old Detroit şi-i dădu acestuia o strălucire neobişnuită, de moarte. Patru nori monolitici pluteau deasupra metropolei; viitorul care privea cu atenţie ultimele rămăşiţe ale trecutului. La ora trei dimineaţa, dormea cea mai mare parte din oraş, dormea adînc şi puternic. Dar în Old Detroit domnea în jurul ceasului un gir sălbatec al vieţii. Poliţiştii patrulei, Frederickson şi Connoras treceau cu maşina lor, Turbo Cruiser pe o stradă părăsită, în jos. Două blocuri mai departe de ei se auzea o altă maşină a patrulei. Frederickson şi Connors aveau astăzi rolul de ariergardă. Era o muncă cît de cît monotonă, totuşi monotonia era binevenită în acest sector.

Observară cum maşina Poliţiei din faţă dispăru într-un gang. Maşinile nu erau chiar frumoase, dar erau al dracului de rapide. Turbinele lor gemene ţipau ca din gură de şarpe cînd făceau ture. Ambii poliţişti se lăsară cuprinşi de un sentiment de

siguranţă. Girofarul de pe maşină lumină ceata de cîini ce cobora pe stradă. Privirea lui Frederickson căzu pe o reclamă zdrobitor de luminoasă."B. B. - Credite familiale pentru douăzeci de ani." Societatea Lunii avea atunci o grămadă de avantaje, pentru a atrage colonişti pentru Lună. Acum chiar şi călătoria în spaţiu era deja un lucru obişnuit. Exista o listă pentru oamenii, care voiau să părăsească oraşele în decădere pentru a găsi "undeva" ceva mai bun.

Frederickson privi la computerul din maşina sa. Semnale strălucitoare. În continuare semnale. Se foi încoace şi încolo, vizibil obosit, pentru a se instala mai comod. Pentru a sublinia munca de poliţist, în aceste vremuri, purta în mare parte şi uniforma - era o adevărată povară. Se chinui să-şi găsească o poziţie comodă de stat în care uniforma să-l apese mai puţin pe plămînii lui plini. Nici o şansă. Se afundă înapoi în scaun şi îşi suportă neputinţa cu stoicism.

Frederickson şi Connors au virat cu viteză după colţ. Maşina din faţă, care îi conducea, era iarăşi la vedere. Departe de prima patrulă răsări o siluetă în umbră, pe stradă. Frederickson se alertă. Se întrebă dacă Alcott şi Duffy din prima maşină, au

observat-o. Transmiţătorul se trezi la viaţă. Cineva din centrală observase deasemenea o pată pe radar. "Pe strada Hoover aleargă un caniş în direcţia est! Uitaţi-vă puţin şi voi!".

Maşina din faţă răspunse: "Am înţeles, să trăiţi cocoşelule ... Sir! Terminat." Se auzi un rîs general. Probabil a fost Alcott. Era mereu foarte obosit şi nu prea putea fi luat în serios. "Încetineşte, măi zevzecule, că te avem în colimator!".

Frederickson se cam încordă. Fugarul apărea mereu pe harta computerizată a regiunii. Maşina din faţă acceleră şi apăru ca un punct roşu pe ecranul computerului său de bord. Văzu pe hartă că Alcott şi Duffy se apropie de pradă.

Să sperăm că-i o muncă de rutină. Mai mult ca sigur - un beţiv. Cu toate că individul era destul de plin de viaţă pentru aşa ceva.

Frederickson se aplecă spre microfon. "Vezi ceva, Alcott?" Din prima maşină veni răspunsul foarte normal al lui Alcott. "Pare a fi o femeie!". Connors, care înţepenise cu privirea înainte, trase o ochedă mirată spre Frederickson. Ei auziră rîsete din prima maşină. "Isuse, pişcă-mă Duffy!", ţipă Alcott. "Mi se pare sau e goală-goluţă?". Duffy continuă: "ţine o pancardă în mînă: **În seara asta , serviciu**

gratis pentru clienţi".

Frederickson şi Connors se strîmbară. Alcott ţipă în transmiţător: "O, doamne! Frederickson, este... soţia ta!!!".

Frederickson luă piciorul de pe acceleraţie. "Cu-rule!", gîndi el. Putu să-i audă rîzînd pe Alcott şi pe Duffy, prin transmiţător. Lîngă el auzi un zgomot înfundat. Frederickson văzu că, Connors abia reuşea să-şi stăpînească rîsul. Hohotele din prima maşină încetară brusc. Un ţipăt groaznic se auzi prin transmiţător. Connors se aplecă. Nu se mai auzea decît un foşnet static.

Frederickson privi computerul. Punctul roşu, care reprezentase pînă atunci maşina din faţă, pocni, transformîndu-se în mii de bucăţele, acoperind ecranul cu lumină roşie. "Rahat", murmură Connors.

Frederickson apăsă pe pedela de acceleraţie. Turbo Cruiser se avîntă înainte şi viră, cu sunete scîrţiietoare, faruri aprinse şi sirena urlînd, după colţ. Frederickson scrîşni din dinţi. Era sătul de acest război al străzii.

Apăsă pe frînă şi se holbă pe stradă. Connors trase siguranţa armei, fără a sta pe gînduri şi încerca să-şi revină din ameţeala ce-l cuprinse.

Trei metri mai în faţă, se vedeau arzînd rămăşiţele celeilalte maşini. Corpurile lui Duffy şi Alcott erau arucate în stradă, ca nişte păpuşi de cîrpă, cu membrele îndoite. Un nor negru, ameninţător ieşi din motorul făcut praf.

Frederickson încercă din toate puterile să se stăpînească. El urlă în transmiţător: "Poliţişti răniţi! Maşina nr.217 necesită întăriri şi o ambulanţă!!".

Răspunsul veni scurt şi precis, acoperind sunetul bîrîitor din aparat: "Maşina 217! Toate maşinile sînt în acest moment ocupate. Ieşiţi singuri din încurcătură. Cererea pentru ambulanţă a fost înregistrată".

Connors trase un pumn în bord. "Nemaipomenit. Ne jucăm deci de-a John Wayne". Deschise portiera: "Vino, te acopăr eu".

Frederickson şi Connors deschiseră încet uşile maşinii. Cel, care a aruncat maşina din faţă, în aer, trebuie să fie complet nebun. Se afla, cu siguranţă, tot acolo, afară şi îi privea probabil.

Connors stătea înaintea maşinii şi se întoarse încetişor. Iluminatorul de pe baioneta armei împrăştia o lumină minusculă asupra ferestrelor şi acoperişurilor. În timp ce Connors studia împrejurimile, Frederickson se apropie, cu viziera trasă, de Cruiser-ul care ardea.

Privi în jos spre viziera spartă a lui Duffy.

Sub plexiglas, faţa era bucăţele. Stephanie Duffy, 28 de ani, de patru ani în serviciul poliţiei. Nici un semn de viaţă.

Connors, care încă mai cerceta împrejurimile, privi spre Frederick son: "Ce este cu Duffy?"

Frederickson se îndreptă spre Alcott. "Este moartă, spuse el şi se aplecă asupra celui de-al doilea poliţist căzut. Alcott trăia încă. Corpul său începu să tremure şi să se zgîlţiie necontrolat. şoc convulsiv. Rănit foarte grav în dretul pieptului. Isuse! Prin pieptul făcut ferfeniţă putu să vadă inima lui Alcott! Ochii lui Frederickson se umplură de lacrimi. Aceasta nu era cu putinţă! De ce aceştia doi? Într-o efectuare a serviciului. Rămase înţepenit, privind cele două corpuri, umplîndu-se de nervi. Connors lumină, încă, de jur împrejur.

El îndrepta lumina mereu şi mereu în acelaşi loc. "Aici nu a fost nimeni, nu?" De ce era atunci aşa de nervos? "Vino, omule. Hai să dispărem de aici!"

Un mic zgomot îl făcu pe Connors să se întoarcă. Ridică arma încărcată. Luă hotărîrea să-i spună ceva lui Frederickson. Acesta a fost ultimul lui gînd

real. El presimţi, un moment, surpriza, cînd un proiectil cu cinci alice îi străpunse pieptul. Inconştient fiind, înregistră totuşi momentul următor, cînd îi căzu arma din mînă. Era plin de sînge, plin de sîngele său.

Zgomotul alicelor a fost scurt şi mortal. Frederickson ţîşni spre maşină, cînd observă că Connors fusese nimerit. În rest nu văzu pe nimeni, fir-ar să fie. Întunericul acesta blestemat, era de vină. Se furişă prin noapte. Cu puţin noroc putea să reuşească. Dar nu avu noroc.

Un foc străbătu întunericul. O gaură, de mai bine de şase centimetri apăru în piciorul său stîng; o lacrimă mare, roşie ţîşni din pantalonii săi. Se uită după maşină: părea să fie la kilometri depărtare!

Acum putu să vadă trăgătorii. Mai întîi apărură ca neoameni, umbre întunecate, care alergau înainte. Frederickson se piti după portiera deschisă a maşinii sale. Gloanţe fluierau deasupra lui, prin cer. "Doamne, ajută-mă!", murmură el, intrînd în maşină şi trîntind uşa. TurboCruiser-ul ţîşni. Monitoarele şi indicatoarele de bord, se aprinseră. Trecu gangul şi se opri în stradă, cînd sticla apărătoare de vînt crăpă, cu o bubuitură. Frederickson îşi simţi capul greu. Faţa îi era fier-

binte. Lipicioasă. Îşi pierdu, aproape, cunoştinţa. Totul părea că se auzea mai tare decît de obicei. Totul Il influenţa parcă prea clar.

Siluetele ieşiră din umbră. Lui Frederickson îi veni să rîdă. Erau oameni. Oameni obişnuiţi. Nu erau demoni. Nu erau monştri. Doar indivizi. Văzu cum, în lumina lunii, trecu un omuleţ pe lîngă zidul de piatră; se hlizi puţin, în timp ce privea cum se dezintegra prima maşină Turbo Cruiser.

Un al doilea om, se strecură dincolo, către corpul tremurînd al lui Alcott, scoase un pistol şi îi trase un glonţ în cap. Tremuriciul încetă.

Un bărbat mare, cu frunte înaltă, încuviinţă din cap, mulţumit, la vederea resturilor rămase din ceea ce au fost Alcott şi Connors. El îşi aranjă ochelarii de soare şi se îndreptă spre Frederickson. Poliţistul încercă un zîmbet. Nu putea pricepe cum unii oameni poartă noaptea ochelari de soare. şeful bandei se apropie de portiera maşinii poliţistului şi îl întrebă rîzînd: "Cum merge?"

Frederickson, deschise gura pentru a răspunde. Sînge da, dar nici un sunet nu putu ieşi din gîtul său. Bossul mîrîi "drăgăstos": "Du-te înapoi şi dă această informaţie prietenilor tăi: ţineţi-vă departe de Old Detroit!"

Bărbatul se apleacă mai tare şi îndreptă ţeava automatului său, cu alice, către poliţist. Gura armei se plimbă dea lungul corpului lui Frederickson. Apoi gata.

Maşina întoarse. Frederickson lupta cu volanul. Privi prin parbrizul apărător de vînt. Scenariul în întuneric se terminase.

Văzu cum şeful bandei puse automatul său pe umăr şi cum idiotul cel mic se apleacă asupra celor trei cadavre.

În acea clipă de nebunie îi apărură trei numere în minte:... 29... 30... 31.

Patru bărbaţi ieşiră din umbră: un negru, un oriental, un bătăuş cu un corp imens şi un băieţandru înalt şi bine făcut. Bătăuşul ridică arma lui Connors şi o aruncă băieţandrului. Negrul zîmbi, în timp ce orientalul îşi aprinse o ţigară. Pentru ei era doar încă o noapte sălbatică.

Maşina lui Frederickson goni înapoi în stradă, în care poliţistul supravieţuitor abia glumise împreună cu Alcott, Duffy şi Connors. Frederickson tuşi sînge şi puse mîna tremurîndă pe cheia de contact. Coborî strada în linie şerpuindă.

Frederickson scuipă sîngele şi se apleacă spre microfon: "Un poliţist are nevoie de ajutor". "Sector

GK2. Un poliţist are nevoie de ajutor în Old Detroit."

Propriile-i cuvinte străbătură creierul său. Fiecare nerv din corp părea că explodează. "Ooo, Isuse", spuse, răsuflînd din greu. "Sînt terminat."

Maşina mai merse o bucată. Frederickson văzu negru înaintea ochilor. Nu mai simţi cînd TurboCruiser intră într-o grămadă de gunoi.

3.

Murphy tocmai îşi bea cafeaua, iar Jimmy se agită prin casă, pregătindu-se de şcoală (după ce-şi luase prînzul). Jan stătea tăcută la chiuvetă, terminînd mecanic spălarea vaselor, în timp ce Murphy privea la minitelevizor. Dacă ar fi avut o mai bună dispoziţie, s-ar fi uitat la un film. Ar fi revăzut, poate, Gymby sau aşa ceva. Dar era emisiunea de ştiri.

Pe ecran se oboseau doi comentatori de ştiri, să arate lumii, care are dinţi mai mulţi şi mai albi. Jess Perkins, o blondă care purta o bluză mulată, părea să conducă, moment în care apăru şi colegul ei, Casey Wong, un euroasiatic tuns periuţă, care doar pentru lungimea zîmbetului său ar fi obţinut un premiu.

Casey tocmai ce era la rînd. "ştirile zilei. Pretoria. Pericolul unei confruntări nucleare a eşuat astăzi în Africa de Sud, cînd regimul militar al albilor a explicat oraşului asediat, că ar fi trebuit să suporte o bombă cu neutroni, franţuzească, de 3

megatone putere de propulsare. "Înnebunitor", murmură Murphy şi mai aruncă o bucăţică de zahăr în cafeaua sa. Avea senzaţia că azi nu trebuia să-şi folosească nici cea mai mică parte din energie. Serviciul lui dura de după-amiază pînă noaptea tîrziu.

Televizorul licări, cînd apăru imaginea unui bărbat rănit, înconjurat de o mulţime de reporteri.

"Ştiri locale", anunţă Jess. "Ron Miller tocmai se întorsese azi în sediul primăriei, cînd i s-a adus la cunoştinţă refuzul unei renumerotări la cele mai înguste alegeri din istoria oraşului". Banda video se termină, iar Murphy privea iar faţa lui Casey Wong. În spatele acestuia, apăru un grafic. Corpul unui funcţionar al poliţiei, însemnat cu un "X" roşu, fusese desenat într-un mod clar şi foarte comercial. Era acel fel de ilustraţie, cum vezi pe un pachet de floricele de porumb.

Murphy simţi o strîngere de inimă. Parcă s-ar fi aşteptat. "Numărul poliţiştilor morţi în OldDetroit a crescut astăzi la 31, cînd în cadrul unui schimb de focuri de armă, chiar înainte de ivirea zorilor, trei funcţionari au fost ucişi şi unul grav rănit."

Murphy auzi cum în spatele lui se sparse un vas Jess Perkins veni cu o povestioară antrenantă

despre trei băieţi pe lună, care dansau Rock and Roll în spaţiu.

Ştirile fură întrerupte de o serie de reclame. O femeie plină de sîni, lăuda o maşină Turbo-sedan, pe melodia "Cei mari sînt din nou aici". Un doctor libidinos sublinia cît de indicată ar fi totuşi clinica lui pentru operaţii majore.

Murphy şedea şi transpira. Simţi că Jan stătea în spatele său şi-l fixa în ceafă. Niciunul nu vorbi. Era parcă mai bine aşa. Tot ce s-ar fi putut spune, ar fi făcut să iasă mai rău acest moment.

Wong apăru pe ecran şi începu marea poveste locală: "Trei funcţionari de poliţie morţi în OldDetroit şi unul grav rănit. Conducerea poliţiei acuză Omni Consumer Products, firma care nu demult încheiase un contract cu oraşul, din care reieşea că preia plata şi îndrumarea poliţiei Detroit. Sindicatul poliţiei acuză Omni Con de faptul că, la preluarea poliţiei, regulamentele de siguranţă au fost neglijate şi că cele mai multe districte au fost părăsite. În afară de asta, după pierderile cauzate de moartea poliţiştilor, mult prea puţin funcţionari au fost înlocuiţi. Dick Jones, director de compartiment al Omni Con, declară următoarele: "(Figura subţire şi palidă a d-lui Jones umplu ecranul).

"Niciuna dintre acuzaţii nu este fundamentată. Omni Con. se străduieşte din toate puterile să conducă eficient serviciul poliţienesc. Sindicatul poliţiei doreşte deschis, ca oficialităţile să uite un fapt simplu. Fiecare poliţist cunoaşte riscurile care-l aşteaptă. Întrebaţi un poliţist şi el vă va întări cele spuse de mine. "Dacă nu suporţi căldura, ieşi mai bine din bucătărie".

Murphy mîrîi încet, pentru sine. Riscul suna la Jones aşa de neajutorat, ca şi cum ar fi gustat băutura de după-amiază fără gheaţă.

Jan lăsă să-i cadă o căniţă de cafea în chiuvetă şi se grăbi să iasă din cameră, pentru a-şi opri lacrimile. Murphy închise televizorul şi privi tăcut la modelul idiot de pe muşamaua de pe masă.

Răsuflă şi se ridică. Nu avea sens, să încerce s-o liniştească pe Jan. Era prea agitată ca să poată să vorbească cu el. Se îndreptă spre uşa de intrare. O va suna mai tîrziu şi va încerca să vorbească, în linişte, despre sentimentele lor. Spera să găsească ceva mai bun, indicat pentru această discuţie, pînă la cină.

Pe moment, nu exista nimic rezonabil în viaţa lui.

Pe moment, era în drum spre Old Detroit.

4.

Sediul poliţiei din Old Detroit semăna mai degrabă cu o fortăreaţă decît cu un post de poliţie. Găuri de gloanţe acopereau zidul frontal, ca nişte ciupituri de vărsat.

Majoritatea maşinilor Turbo Cruiser, care erau parcate în faţă erau pline de zgîrieturi şi îndoituri. Murphy îşi parcă kombi-ul său, apucă geanta sport şi se îndreptă spre intrarea din faţă.

Un transport de deţinuţi opri în faţa intrării şi scuipă afară o duzină de figuri hidoase, care apăreau ca o ameninţare pentru teoria evoluţionistă a lui Darwin.

Murphy scoase discheta de servici, codificată şi o introduse în fanta de lîngă uşă. Se auzi un clinchet iar apoi fanta scuipă disketa din nou afară şi poarta de fier se deschise.

Murphy intră înăuntru. În comparaţie cu interiorul acestui post de poliţie, Gaura Neagră din Calcutta era un loc vesel.

Poliţiştii cu prizonieri în cătuşe colindau printre

birourile din sticlă. Sergentul Reed, un poliţist de vreo cincizeci de ani, cît un taur mare, veghea ca un viking asupra acestei învălmăşeli. Cînd îl văzu pe Murphy, părăsi biroul său uriaş şi îl întîmpină. Dar nici nu făcu bine doi paşi, cînd apăru un omuleţ slăbuţ care i se adresă. "În privinţa clientului meu. Tentativa de crimă e puerilă. În fond nu a ucis pe nimeni. Aceasta este o violare evidentă a drepturilor cetăţeneşti ale clientului meu."

Reed îi zîmbi dulce. Numai faţa sa crispată dezvăluia adevăratele sale sentimente. "Ascultaţi, stimate domn! Ca de la bărbat la bărbat. Clientul dumneavoastră este un împuţit. Dumneata eşti un împuţit!! Iar noi avem o regulă de aur: Împuţiţii apar lunea dimineaţa în faţa judecătorului. Iar acum dispăreţi din postul meu de poliţie! Clientul dumneavoastră va fi tot aici, cînd vă veţi întoarce."

Avocatul zîmbi mînzeşte şi o luă la picior. Murphy rîse. Reed îi făcu semn lui Murphy spre biroul său.

Acesta apucă geanta sport, scoase o foaie de hîrtie şi i-o dădu lui Reed. "Eu sînt Murphy. Transferat de la Metro South."

Reed încuviinţă din cap şi o aseză pe un teanc doldora de formulare. "Drăguţ sector. După cum

am auzit, aveţi acolo automate-croissant şi în vestiare. Dar noi, aici jos, trebuie să facem ceva pentru banii noştrii, Murphy. Aduceţi-vă echipamentul şi schimbaţi-vă."

"Da, să trăiţi", Murphy se pregăti să plece. "ştiu să preţuiesc cuvintele prietenoase."

Reed îl prinse de cot. "Oo, şi... Murphy?"

"Da, domnule?"

"O zi bună, încă."

Murphy mîrîi şi merse în partea din spate a sectorului. El trecu de două porţi de fier. Pe una din ele era lipită o fotografie a lui Rod Serling, pe care era mînjit de cineva: "Bun venit în lumea groazei!" Murphy se hlizi. Spuneţi adio, tuturor lucrurilor rezonabile, voi, cei care veţi intra aici.

Murphy trecu printr-un gang pe lîngă poliţişti şi poliţiste. Se opri şi spuse: "Eu sînt Murphy". Ceilalţi îşi pregăteau echipamentele. Unul îi răspunse: "Eu sînt ocupat".

"Îmi caut dulapul."

Poliţistul rupse o tăbliţă cu numele "Duffy", de pe dulapul din stînga sa: "Ia-l pe ăsta. Pentru moment nu este folosit."

Murphy îşi aruncă geanta în dulap. În spatele lui se derulau imagini pe trei monitoare informaţion-

ale, de perete, din toate sectoarele oraşului. O mulţime de date umplură aerul din încăpere. Murphy se aşeză pe o banchetă de lemn. Aceasta se rupse sub greutatea sa.

"Noi nu ne aşazăm prea des pe lucruri din astea", spuse poliţistul din stînga sa. "Este periculos."

Murphy îşi luă echipamentul şi trase cu urechea la şoaptele a trei poliţişti de lîngă el:

"Ceva nou despre Frederickson?"

"Starea lui e încă critică."

"Soţia lui e, sigur, cu nervii la pămînt."

Murphy îşi luă haina de la costum. Scoase mînecile. Pe fiecare mînecă era cusută cîte o plachetă. Pe una din plachete era însemnat: DPD, Detroit Police Department. Pe cealaltă plachetă: OCP, Omni Consumer Products. Murphy privea la cea de-a doua plachetă, ca şi cum ar vedea-o pentru prima dată. Era ceva "liniştitor" să fii privit de cineva ca fiind proprietatea sa, într-o colivie de sticlă.

Poliţistul din stînga sa observă mimica mirată a feţei lui şi zîmbi. "Ce te-a adus în acest mic paradis?" Murphy dădu din umeri. "Transfer. OCP organizează departamentul după bunul său plac."

"Eu sînt Manson", spuse poliţistul.

"Murphy."

Un al doilea poliţist veni spre ei. Pe buzunarul de la piept scria: Starkweather. "Neorganizare, zici? Omni Con.? O grămadă de capete seci vor distruge acest departament."

"Au concediat, dincolo în partea de est, zece oameni.", spuse un poliţist pe nume Ramirez. "Efectiv aruncaţi în stradă. Sectorul a fost ocupat cu desăvîrşire. Am putea avea aici, nevoie chiar de Panzer."

"şi încearcă numai să primeşti întăriri cînd te afli în rahat", mîrîi Starkweather.

Manson gîfîia nervos. "Sau încearcă să faci rost de o salvare cînd este cineva rănit." Frederickson a rămas mai mult de o oră, acolo afară, pînă să se obosească careva să vadă ce-i cu el. Săracul poate fi bucuros că mai există sînge în corpul său cînd au apărut porcii de la Omni Con."

Murphy îşi legă şireturile de la papuci. În încăpere se aşternu o linişte totală. Murphy îşi ridică privirea, tocmai cînd Reed, cu fălcile încleştate, se îndrepta cu o cutie goală de carton, spre dulapul pe care scria Frederickson. El privi asupra plăcuţei, cu numele, şi începu să aşeze, îcetişor, conţinutul din dulap, în carton.

Toate privirile erau îndreptate asupra lui Reed, cu excepţia lui Starkweather, care stătea cu spatele la Reed.

Starkweather se gîndi să-şi descarce nervii: "ştii ce ar trebui să facem împotriva acestor porci de la Omni Con.? Să facem grevă! Eu mă cac pe ei şi pe tot profitul lor înalt-tehnic."

Murphy îi aruncă o privire, cu sensul de "Nu acum!!".

Starkweather se întoarse încet, exact cînd Reed introducea în cutie, o poză de familie a lui Frederickson. Reed scoase plăcuţa cu nume de pe uşa dulapului şi o aşeză deasupra lucrurilor personale ale lui Frederickson. Cînd se întoarse şi îşi privi oamenii, arăta cu zece ani mai bătrîn decît fusese doar cu cîteva momente înainte.

"Mîine este înmormîntarea", spuse el monoton. "Departamentul roagă toţi angajaţii, care au liber, să se prezinte. Donaţii pentru familia lui Frederickson, adună Cecil - ca de obicei."

Poliţiştii ţintuiau podeaua, plini de nervi. Reed ridică cartonul şi se îndreptă spre uşă. Se opri un moment în faţa lui Starkweather. "şi nu vreau să mai aud nimic despre rahatul cu greva. Noi nu sîntem tinichigii. Sîntem angajaţii politiei. şi an-

gajaţii poliţiei nu fac grevă."

Reed se îndreptă spre uşă. Murphy introduse revolverul său Mateba-9 în toc, apucă casca şi închise uşa dulapului.

Îl bătu încurajator pe umăr, pe Starkweather. "Nu-ţi mai face griji. Departamentul este acum de tot întors pe dos."

"Da. Ai dreptate."

Murphy merse înapoi în încăperea principală a sediului. Îl căută pe Reed. Sergentul nu era la biroul său. Murphy observă uimit, cum o namilă de om, cu mîinile legate la ceafă, sări ca un taur furios şi se aruncă pe uşă.

Un poliţist mic cu viziera caştii trasă, care deabia îi ajungea namilei pînă la cot, sări prin aer după namilă şi reuşi să-l prindă pe nebun de coapse.

Uriaşul lovi cu pumnii lui legaţi în direcţia poliţistului. Acesta, surprins de lovitură, căzu cu o bubuitură pe podea. Se ridică repede şi, cu un baston de cauciuc, începu să mi-l lucreze pe omul cel gras cu o serie de lovituri scurte şi dese, drept în cap.

Reed se îndreptă spre Murphy şi strigă în direcţia celor doi: "Hei, Lewis! Cînd îţi termini treaba, vii puţin încoace."

Poliţistul pe nume Lewis, administră ultima lovitură în capul uriaşului. Prizonierul căzu grămadă, rupînd şi trei scaune.

Lewis îşi tîrîia picioarele spre Murphy, în timp ce Reed se întorsese la biroul său.

"Lewis", spuse Reed. "Acest individ este noul dumneavoastră partener."

Poliţistul cel mic încuviinţă. Reed îl privi pe Murphy. "Murphy, acesta este Lewis. Lewis îţi va arăta împrejurimile."

Murphy întinse mîna. Lewis îşi scoase casca şi îşi scutură un păr bogat şi roşcat. Murphy încercă să-şi stăpînească uimirea. Lewis prinse mîna lui Murphy şi o strînse de parcă ar fi vrut să scoată apa din unt.

"Îmi pare bine să te cunosc, Murphy", spuse ea drăgăstos.

Murphy îşi trase mîna. Era roşie de la apucătura lui Lewis.

"Pe aici", spuse ea şi se îndreptă pe o uşă laterală.

Murphy îşi scutură nedumerit capul şi o urmă. Reed stătea hlizindu-se. "Aveţi încuviinţarea mea", anunţă el. "Sînteţi o pereche frumoasă." Era o glumă prostească, dar, totuşi, poliţiştii din ap-

ropiere, rîseră. Erau recunoscători pentru orice glumă, cît de mică.

Murphy şi Lewis merseră în garajul subteran. Acolo mirosea a benzină şi a oxid de carbon. Duzini de poliţişti îşi pregăteau TurboCruiser-ele lor pentru schimbul de după-amiază. Lewis îl conduse pe Murphy, mestecînd gumă, la o maşină de patrulă.

"Bună de ceva, nu?" spuse mîndră Lewis. "Am lucrat săptămîna trecută la caroserie. Am curăţat toate zgîrieturile şi am acoperit toate găurile."

Murphy încuviinţă din cap. "Bună maşină", aprobă el. Lewis merse înspre locul şoferului şi deschise uşa. "Voi conduce eu, mai bine, pînă te acomodezi cu împrejurimile." Murphy sări în faţa ei pe locul şoferului: "Eu conduc întotdeauna singur, cînd am un partener nou."

Trînti uşa şi o lăsă pe Lewis afară, care sparse nervoasă un balon de gumă de mestecat.

Murphy porni motorul în timp ce Lewis urcă în cealaltă parte.

"Voi, băieţii din Metro Sauth, conduceţi singuri aceste obiecte sau aveţi şoferi?" întrebă ea răutăcios şi ironic.

În loc de răspuns, Murphy acceleră. TurboCruiser-ul urcă rampa garajului. Afară, pe

autostradă, mergeau două maşini de patrulare, paralel, una lîngă alta. Poliţiştii dinăuntru schimbau impresii despre poveşti de groază. Murphy mîrîi supărat şi intră printre cele două maşini, la numai cîţiva centimetri de ele, în stînga şi în dreapta. TurboCruiser-ul goni spre nord.

Lewis umflă un balon de gumă şi-l lăsă să pocnească. "Nu-i rău", spuse ea, "pentru unul nou." Maşina intră pe o stradă alăturată. Linia de curent luminoasă a părţii nou construită din Detroit, strălucea în soarele de după-amiază. Lewis îi arătă în oglinda retrovizoare: "Spune, La revedere civilizaţiei". Murphy se uită în oglinda retrovizoare. Clădirea Omni Con., din sticlă şi oţel, cu 151 de etaje, se înălţa sclipitoare peste oraş. "Nu ştiu dacă pot să numesc asta - civilizaţie - ", murmură Murphy.

"Înveţi repede", spuse Lewis zîmbind.

5.

Morton şi Johnson urcară în liftul de la O.C.P. şi priveau prin sticlă, cînd Kinney fugi pe uşă. Morton, angajat în conducere, un băiat subţire şi foarte tînăr, era mai nervos ca niciodată. Discuţia de astăzi a fost foarte importantă pentru Omni Con. Sigur că acolo se afla. Să sperăm că Bătrînul a fost la înălţime.

Cînd era Johnson nervos, nu se observa niciodată. Era unul din puţinii negri din conducerea firmei şi îşi petrecuse toată viaţa la Omni Con. Nu-şi ieşea din fire pentru că Bătrînul pocnise din deget. Societatea mergea cu siguranţă înainte, asta aşa era, dar cu paşi înceţi şi grei de brontozaur. Foarte rar iau lucrurile o întorsătură dramatică, doar într-o singură dimineaţă.

Kinney sări în lift şi aproape că fusese prins în uşă. Johnson se strîmbă. Kinney era un novice peste măsură de sîrguincios. Ideile lui geniale şi acţiunile lui bune, treziră în Johnson un puternic sentiment de apreciere.

Kinney observă cum se închiseră uşile şi rîse.

"Vai! Bătrînul va fi astăzi alături? Excelent. Pentru ce să ne mai rugăm dacă tot e aici?"

Johnson răspunse pe un ton prevăzător. "Toate compartimentele vor fi reprezenate azi de ştabul lor. Este mare lucru! Îndrăznesc... sper că veţi cere să se dea lumină verde pentru Delta-City."

Lui Morton nu-i plăcu acest lucru. Îşi trecu degetele prin parul lucios, dat pe spate. "Glumiţi? Nu faceţi niciodată ceva mai devreme decît aţi planuit." se răsti el. "Este din cauza lui Jones. El are seria 209 gata şi aş vrea s-o prezint."

Johnson rîse de nervosul Morton: "Şîc"

Kinney privi uimit cei doi bărbaţi. Nu avea habar, despre ce vorbeau.

Uşa se deschise şi, Morton, Johnson şi Kinney se alipiră unui alt angajat al conducerii. Traversară un lung coridor, pe pereţii căruia se derulau o serie de imagini pe ecrane video, imagini din diferitele lumi în care exporta Omni Con. Johnson nu acordă nici o atenţie ecranelor. Ele nu-l influenţau. Era de prea mult timp la firmă. El trecu pe lîngă cele care prezentau, în imagini luminoase, cele mai noi realizări în cadrul turismului, comunicaţiilor, industriei pentru distracţii, tehnica de siguranţă şi aşa

mai departe.

Kinney mergea ca un câţel în spatele lui Johnson. "Nu înţeleg? Cum de este Morton aşa de acru?"

Johnson răsuflă şi privi cum Morton mergea înainte, cu mîinileadîncite în buzunar. "Cînd proiectul de siguranţă ED-209 s-a complicat şi a devenit mai scump decît a fost plănuit, Bătrînul a dat un al doilea plan la făcut - normal, ca sa aplaneze situaţia, în faţa lui Jones. Morton a primit această dispoziţie, dar nimeni din compartiment nu a luat-o în serios, în afară de el."

Morton, care a auzit, se întoarse: "Planul meu este mai bun decît cel al lui Jones. M-aş prezenta imediat cu el la Bătrîn, dacă aş putea."

"Nu-i tăia calea domnului Jones, omule!" îl sfătui înţelept Johnson. "Face carne tocată din tine."

Kinney, care în sfîrşit înţelese încuviinţă. "Da, după cum se aude, Jones este un adevărat Barrakuda."

"Cine te-a întrebat pe tine?" ripostă Morton urîcios.

Johnson îi puse, călduros, mîna pe umăr. "Numai liniştea."

Angajaţii conducerii traversară două uşi grele,

aurite, în spatele cărora, se afla sala de şedinţe a Omni Con-ului.

Johnson, Morton şi Kinney luară loc de-a lunhgul peretelui. Scaunele de la masă, masă mare pe care putea ateriza un avion, erau rezervate băieţilor cu "greutate".

"Ia priviţi!" strigă Kinney.

Pe masă, drept în mijloc, era aşezat modelul unui oraş supermodern; o conglomeraţie de poduri, turnuri şi grădini.

"Arată ca un paradis.", spuse Kinney.

"Un paradis de care atîrnă eticheta cu preţul." spuse Johnson.

Membrii preşedinţiei de la Omni Con. îşi ocupară locurile la masă, în timp ce în capul mesei, discutau, un Gentleman cărunt şi foarte distins cu un Manager dur şi roşu la faţă. Bătrînul părea să fie sceptic în privinţa a ceea ce, Dick Jones, unul din oamenii lui de vîrf, tocmai spunea. Jones se chinuia, să nu-şi piardă cumpătul. Era cunoscut pentru accesele lui de furie, care i-au adus în cercurile Omni Con., porecla "Boxer".

Jones vorbi atît de încet încît Bătrînul trebui să se mai aplece. Bătrînul încuviinţă. "Ce e cu treaba aceasta, cu poliţia? Unde e problema?"

"Sindicatul face teatru, de cînd sîntem noi, cei care conducem", clarifică Jones. "Iar acum se dau importanţi. Un lucru fără sens. În cea de-a doua fază a preluării noastre, vom întoarce din nou foaia. Vă promit."

Bătrînul se învrednici să zîmbească. "Foarte bine." El se îndepărtă de Jones, se aşeză şi-şi privi angajaţii. "Bun. Să începem. După cum ştiţi cu toţii, de mai bine de un deceniu, am un vis. V-am invitat pe toţi să luaţi parte la realizarea lui. În şase luni, începem construcţia unui nou oraş - Delta-City - care va fi ridicat pe locul unde acum se află Old-Detroit."

Toţi ochii se aţintiră la modelul spectaculos de pe masă. Bătrînul admiră turnurile sclipitoare. "Old Detroit suferă de o tumoare canceroasă, care ameninţă întreg oraşul. Această tumoare este criminalitatea. Aceasta trebuie eliminată, înainte ca noi să aducem cele două milioane de muncitori, care vor da din nou viaţă oraşului.Trebuie să garantăm siguranţa oraşului, înainte ca sindicatele să se pregătească să trimită oameni la noi."

Bătrînul făcu o pauză plină de efect. Membrii directori au fost vizibil mişcaţi. "Chiar dacă au fost aduse schimbări în cazul taxelor şi transformări

ideale în expansiunea economică, există probleme în cazul efectuărilor de servicii publice, în acest caz, în cadrul serviciului poliţiei. Pentru a mă exprima mai clar: Poliţia se află într-o stare deplorabilă, în Old Detroit. Mă gîndesc, că ar fi timpul, să-i sprijinim."

Bătrînul se întoarse către Jones:"Dick? Aţi vrea să continuaţi?"

Jones se ridică, în timp ce în sală se stinseră luminile. Morton stătea lîngă Johnson, avînd o proastă dispoziţie.

"Dick. Un nume frumos pentru un băiat frumos" spuse Morton batjocoritor.

Johnson îi trase un cot pentru a-l readuce la tăcere.

Deasupra capului lui Jones, se deschise o bucată de perete şi apărură imagini pe un ecran video. O mulţime de cifre apărură pe ecran. Jones zîmbi.

"Priviţi atent dezvoltarea acestei societăţi" spuse el, "şi veţi vedea că am investit în ceea ce, tradiţional nu părea că aduce profit: spitale, închisori, colonii spaţiale. Afaceri bune, însă, se pot face peste tot! După cum ştiţi, am încheiat un contract cu oraşul, din care reiese că am preluat serviciul poliţienesc, domnilor! Noi avem nevoie de poliţişti

fără cusur, care să acţioneze în mod exact, ca la carte. Un poliţist care să aibă puteri nemăsurate şi reflexe corespunzătoare."

Jones merse pe partea cealaltă a sălii de şedinţe, lîngă uşile aurite, şi făcu o pauză teatrală. "Aprindeţi lumina, vă rog."

Becurile se aprinseră şi se oglindeau în ochii mari deschişi ai lui Jones.

"Stimaţi colegi, sînt mîndru, să vă prezint, cum va avea loc urmărirea infractorilor în viitor: ED-209"

Jones deschise uşile cu gesturi teatrale. Apăru un robot mare, înalt de 2,10 metri.

Robotul era o maşină killer, o maşină de ucis; avea partea dorsală sprijinită pe două picioare enorme. Pe fiecare parte a corpului se aflau "braţe", la extremitatea cărora se găseau ţevi de tun, ameninţătoare. Jones se întoarse în capul mesei, în timp ce robotul înaintă în sala de şedinţe. Labele lui de elefant lăsau urme adînci pe covor.

Toată adunarea Omni Con scoase un "Ooo", cînd ED 209 se aşeză pe locul lui la masă. Morton ţintuia nervos, robotul. "Arată ca o blestemată jucărie de tablă."

Kinney se lumină la faţă. "Nu ştiu de ce" spuse

el "îl găsesc, pe undeva, chiar drăguţ." Morton îi trase lui Kinney o privire furioasă: "Unde ai găsit aceşti termeni de specialitate?"

Un bărbat rotund, cu un halat alb de laborator şi mai mulţi tehnicieni în salopete se grăbiră să intre, în urma lui ED 209, în sală. Tehnicienii împinseră pupitrul de comandă, care era montat pe roţi. Jones privi, plin de sine, feţele acelora care făceau parte din crema celor de la Omni Con.

"Robotul poliţist de serie 209, este un robot care funcţionează de sine stătător." spuse el bucuros. "209 este momentan programat pentru menţinerea liniştii şi ordinii în oraş. Dar acesta nu e decît începutul. După o introducere, a robotului, plină de succes, în Detroit şi după multă publicitate pozitivă, poate deveni bun de vînzare astfel încît să-l poată procura orice sediu al poliţiei, pentru a-l avea în dotare."

Jones începu să se agite: "Imaginaţi-vă, domnilor, armate care sînt formate exclusiv din roboţi. Combatanţi fără cusur, care sînt realizaţi de producţia de masă a Omni Con.-ului."

Membrii directori aproape că făcuseră infarct, la auzirea acestei fraze. Jones zîmbi spre Bătrîn, Acesta-i răspunse, de asemenea printr-un zîmbet.

În ochii membrilor, puteai vedea dansînd Dollari.

Jones se adresă spre cercetătorul - omul de ştiinţă - în halat alb. "Dr. MacNamara?"

MacNamara se întoarse spre tehnicienii săi. Se aplecară asupra pupitrului de comandă. MacNamara manevră un moment, asupra manetei robotului, înainte de a înainta spre pupitrul de comandă. Apoi se întoarse către măreţul Android, în timp ce unul din tehnicieni învîrti un volant.

Imediat, braţele lui ED 209 au prins viaţă. Ele se ridicară în sus şi luară o poziţie comică. Lumea la masă mîrîi.

MacNamara se îndreptă spre adunare, ca un copil ce a primit un cadou de Crăciun. "Acum avem nevoie de un voluntar pentru demonstraţie, care să se lase prins." spuse el bucuros.

Jones îşi aruncă privirea în jurul lui: "Mr. Kinney?"

"Aţi vrea să veniţi puţin aici şi să ne ajutaţi?" Lui Morton i se înnegriră ochii, cînd Kinney sări şi se apropie mîndru de robot, într-un entuziasm general. "Da, domnule. Este o favoare pentru mine."

Jones ridică o valiză neagră de jos, pe masă. O deschise şi scoase un Magnum SC-357. Fără cuvinte îi întinse lui Kinney pistolul. Managerul

înghiţi în sec; el admiră mai întîi arma, iar apoi statura măreaţă a lui ED 209. Abia acum începu Kinney să-şi dezvăluie nemaipomenita lui admiraţie. Morton gustă momentul.

Jones îl cuprinse, patern, pe Kinney de umeri. "Domnul Kinney ne va ajuta să simulăm o procedură tipică de dezarmare şi arestare."

"Voi face eu asta?"

"Bine înţeles. Domnule Kinney, trebuie doar să îndreptaţi ameninţător arma. ţintiţi asupra lui ED 209."

Kinney privi zîmbitormembrii directori. Bărbaţii de la masă se hlizeau ca nişte şcolăriţe. Roşeaţă apăru pe obrajii lui Kinney. El se chinui să ia o mină ameninţătoare, deşi arăta mai degrabă ca o veveriţă nedumerită, decît a gangster. Îndreptă arma înspre ED 209. Robotul reacţionă imediat. El se întoarse şi privi spre angajatul cel tînăr. Kinney începu să tremure. Surprinzător, însă se auzi o voce liniştitoare din interiorul robotului. "Aruncaţi vă rog arma. Aveţi la dispoziţie douăzeci de secunde. Drepturile dumneavoastră cetăţeneşti sînt încă valabile. Mai aveţi încă 15 secunde."

Bărbaţii de la masă aplaudară. Kinney privi robotul cu o faţă surprinsă dar şi temătoare. Zîm-

bind patern, Jones încuviinţă din cap spre Kinney. "Cel mai bine, faceţi ceea ce spune el, domnule Kinney."

Kinney lăsă puşca jos. Ea ateriză cu un zgomot abia perceptibil, pe covorul moale. El dădu din umeri şi se întoarse spre membrii directori.

ED 209 continuă, cu o voce rece, de necontrazis. "Dacă nu opuneţi rezistenţă, vi se vor citi drepturile."

Din cealaltă parte a încăperii, observară Morton şi Johnson expresia tulburată, neliniştită a cercetătorului în halat lab. MacNamara privi spre tehnicienii îndrumători. Amîndoi bărbaţii săriră spre pupitrul de comandă. ED 209 îi dădea în continuare: "Mai aveţi 5 secunde."

Jones privi îngrozit spre pupitrul de comandă. Kinney rîdea idiot în faţa robotului. Zîmbetul îi dispăru atunci cînd robotul începu să-şi ridice, încet, braţul stîng.

"Trei... Doi... ", continuă ED 209.

Kinney se întoarse spre Bătrîn. Bătrînul avea privirea îndreptată spre pupitrul de comandă. Kinney întoarse capul peste umăr. Cînd văzu că, robotul direcţionase arma spre el, încercă să se arunce pe masa consiliului.

Directorii îşi pierdură răsuflarea şi se lăsară pe podea, în timp ce ED 209 îl urmărea, liniştit, pe Kinney. "Unu" anunţă el. "Aţi acţionat împotriva codului penal, paragraful 1-13, capitolul 9. Sînt nevoit să mă folosesc de armă."

Robotul trase un foc prin unul dintre tunurile din mîna ridicată. Kinney fu nimerit în spate. Corpul său fu aruncat în aer şi ateriză cu zgomot, pe modelul noului oraş, pe mijlocul mesei.

Morton şi Johnson săriră în sus. Morton apucă telefonul şi urlă: "Compartimentul medical! Imediat o echipă de salvare la etajul 151!"

Johnson privi corpul zdrobit al lui Kinney. Sîngele începu să curgă printre străzile noului oraş Delta City. ED 209 coborî braţul, după munca îndeplinită. Membrii directori tremurau sub masă. Tehnicienii manevrau agitaţi la pupitrul de comandă.

Numai bărbatul învîrstă, din capul mesei, rămăsese liniştit. Răsuflă şi privi corpul zdrobit şi modelul împrăştiat, al oraşului. Se adresă lui Jones: "Dick, sînt foarte dezamăgit."

Jones îşi ştergea sîngele de pe costum şi încercă să dejoace situaţia creată. "Aceasta a fost desigur, doar o mică pană - nu un atac serios."

Dr. MacNamara îl completă: "Nu a fost vina lui ED. Robotul nu a auzit căderea armei. Covorul este prea moale - hi, hi... "

Bătrînul ignoră palavrageală omului în halat alb. Privirea se aţinti asupra lui Jones. "Vorbiţi despre o mică pană? În patru luni trebuia să începem construcţia. Această mică pană ne-ar fi putut costa 50 de milioane de dolari.

"Păi,... ", reuşi să spună Jones.

Morton apăru deodată, între Jones şi Bătrîn. "Nu neaparat, domnule" spuse el bucuros. Bătrînul îşi concentră atenţia spre bărbatul cel tînăr, care apăruse ca din piatră seacă.

Morton zîmbi şi continuă: "Poate cunoaşteţi programul RoboCop, care a fost dezvoltat în departamentul de siguranţă. Este creat de mine, tocmai, pentru a evita o astfel de situaţie."

Faţa lui Jones începu să se înroşească. "Mulţumesc pentru sugestia ta, domnule Morton. Mă gîndesc că, despre acesţtă treabă, vom vorbi la timpul potrivit, în biroul meu."

Bătrînul, însă, printr-un semn al mîinii, îl readuse la tăcere şi spuse: "Un moment, Dick. Poate găsim în treaba aceasta perspective noi."

Jones îl privi furios pe Morton, în timp ce

bătrînul continuă: "Povestiţi-mi de planul dumneavoastră, domnule Morton. Cît ar dura punerea lui în aplicare?"

Morton era în culmea fericirii. Nici nu observă că stătea într-o baltă din sîngele lui Kinney. "Sîntem gata să-l punem în aplicare, domnule", răspunse el. "Noi am cam dezorganizat departamentul poliţiei şi au apărut factori de risc punînd în pericol o serie de sectoare de poliţie. În starea care domneşte acum în Old Detroit, pot spune că în timp de 90 de zile putem construi un prototip, gata de pus în aplicare."

Un zîmbet larg apăru pe faţa Bătrînului. "Bine, foarte bine. Adunaţi-vă colaboratorii. Vă aşteptîn 20 de minute."

Bătrînul îl bătu pe umăr pe Morton şi ieşi. O echipă de medici intră. Ei nu prevăzuseră priveliştea de pe masă. "Trebuia să chemaţi oamenii de serviciu cu găleţi şi lopeţi."

Morton se mîndrea în faţa lui Johnson şi îl luă de braţ. "Am reuşit!", ţipă el. "Am reuşit!"

Johnson privi peste umărul lui Morton către Jones, care îşi aprinse o ţigară în celălalt capăt al mesei. Jones îi ţintui pe cei doi cu o privire furioasă.

Johnson îl scoase pe Morton din sală. El dădu din

cap. Acest băiat nu realiza în ce încurcătură intră.

Cei doi intrară în liftul de sticlă. Morton sărea de pe-un picior pe celălat. Parcă ar dansa Stepp. Johnson nu-l văzuse niciodată pe Morton atît de plin de viaţă. "Aşa se întîmplă cu cei de la etajele superioare." spuse Morton. "Ar trebui să ne dea şi nouă o şansă şi să ne folosească."

Johnson privea prin geamul liftului şi observă cum se apropia pămîntul de ei.

"Trebuie să fii foarte atent, Morton." îl preveni el. "Jones nu va uita treaba aceasta!"

"Uită-l pe Jones. El a lăsat să-i scape mingea din mînă şi eu am fost prezent să o ridic. Un punct pentru echipa mea."

Johnson se gîndi o clipă la ochii neînsufleţiţi ai lui Kinney. "Foarte rău, ceea ce s-a întîmplat cu Kinney." spuse el încet.

Morton se chinui să stea liniştit. "Acestea sînt pericolele vieţii într-un oraş mare." spuse el cu un oftat.

Liftul se opri. Cei doi intrară într-un hol iluminat.

"Cînd începi cu prototipul RoboCap?" întrebă Johnson. Morton oftă adînc. "Imediat ce un sărman nenorocit joacă rolul voluntarului."

6.

Murphy se sprijinea de Turbo-Cruiser şi admira cladirile arse din împrejurimi. Încă cu zece ani în urmă, Old Detroit fusese o regiune plină de viaţă; săracă, dar populată de familii şi oameni bătrîni-care locuiseră, de generaţii, acolo.

Deasupra lui strălucea luna, printre nori ameninţători.

Privi la chioşcul singuratic din colţ. Lewis, care-şi scoase casca plăti două cafele, pe cărţi de credit. Murphy se juca cu revolverul său în toc şi exersa trageri rapide.

Lewis veni cu cafeaua spre el. Murphy învîti revolverul pe deget, înainte de a-l introduce în toc.

Lewis zîmbi şi îi dădu cafeaua. "Drăguţ truc cu pistolul, Murphy." Murphy spuse: "Băiatul meu urmăreşte serialul acela poliţist - cu T.J.Lazer. Acest Lazer face asta ori de cîte ori termină cîte un bandit."

"Şi vrei să nu-ţi dezamăgeşti băiatul?"

"Aceste imagini pot fi foarte importante pentru

micuţ."

Lewis sorbi din cafeaua ei şi mîrîi: "Aşa, aşa..."

Murphy dădu din umeri şi spuse: "O.K. Normal că-mi face şi mie plăcere."

Lewis îşi privi noul partener. "Căsătorit, nu?"

"Da."

"Fericit?"

Murphy stătu o clipă pe gînduri. "Da, aş putea spune."

"Numai ai putea spune?"

"Ei, sînt mulţumit. şi fericit.

Vreau să spun că am o familie, care mă aşteaptă seara, nu-i aşa? Un mic antivenin împotriva acestei nebunii. Dar cîteodată mă simt aşa de obosit... "

"Fizic sau sufleteşte?"

Murphy sorbi din cafeaua sa. "Mă trezesc obosit, Lewis. Toată viaţa mea am fost poliţist. Am ales această meserie pentru că am vrut să salvez lumea."

Lewis încuviinţă. "Să dai siguranţă oamenilor cumsecade de pe stradă."

"Ceva în genul ăsta. Dar ştii, cu cît faci mai mult această muncă, cu atît devii mai deprimat. Observi că o dai, foarte des, în bară. Speri să ajungi să trăieşti ziua, în care nu trebuie să împuşti pe ni-

meni."

"Ştiu" spuse Lewis. "ştiu destul de bine. Iar cînd trăieşti singur e cu atît mai rău. Pe mine nu mă aşteaptă seara decît o pisică."

"Îţi plac pisicile?"

"Urăsc pisicile."

Murphy se hlizi: "Deci masochism curat, nu?"

Lewis îşi termină cafeaua. "Da, sînt într-adevăr un biet nenorocit."

"Voiam să cresc, odată, un cîine. Dar soţia mea s-a împotrivit. Băiatul meu, deasemenea. Nimeni nu voia să-l scoată la plimbare. Într-un sfîrşit ne-am hotărît asupra peştişorilor."

"Peştişorii sînt drăguţi", spuse Lewis.

"Ai încercat vreodată să acorzi loialitatea ta unui peşte?"

"Să-ţi adui aportul pentru binele lor, este într-adevăr ceva foarte greu", rîse Lewis. Murphy îi zîmbi. Lewwis avea un zîmbet simpatic. Lui Murphy îi trecu, deodată, ceva prin minte. "Hei, vin imediat. Merg s-o sun pe soţia mea."

"Nu cred că vei merge" spuse Lewis cu privirea la bordul maşinii. Se auzi un sunet. Lewis îşi băgă capul pe fereastră deschisă. Pe ecran apărură date. Grila indicatoare lumina. Un punct albastru, în

mişcare apăru.

Transmiţătorul ţipă: "Toate unităţile din apropiere! 211. Gid 107, sectorul de jos nr. 16. O maşină albă goneşte spre nord."

Murphy încercă să treacă pe lîngă pentru a urca la volan.

"Despre noi este vorba, partenero!"

Lewis zîmbi şi sări la volan. "Atunci urcă repede, partenere, sau plec fără tine."

Mîrîind încet Murphy înconjură Turbo Cruiser-ul şi se urcă lîngă şofer. Lewis porni. Maşina o luă din loc, lăsînd un nor de praf în urmă.

Murphy se aplecă spre microfon: "Centrala! Aici maşina 154." Privi punctul albastru, care se mişca pe ecran.

Vocea din centrală se auzi liniştită şi normală. " 'înţeles, 154. Făptaşii sînt înarmaţi şi foarte periculoşi. Veţi folosi substanţă explozivă în caz de..."

Gîndurile lui Murphy zburară departe. Deodată îi trecu prin minte, că voia s-o sune de cîteva ceasuri bune, pe soţia sa. Nu ştia precis de ce îi trecea acum, acest lucru prin minte. Cu un oftat îşi îndreptă atenţia spre transmiţător.

Cu cîteva blocuri mai în faţă, gonea o maşină albă, plină cu oameni înarmaţi şi saci de bani.

Clarence Boddicker, din dubiţa albă era neliniştit. Privi la bărbatul mic şi sălbatic, care conducea camionul, numit Emil. Oftă. Emil va rămîne întotdeauna un om de jos. El privi la colegii săi, înghesuiţi în maşină. Cu toţii, nişte idioţi. De ce trebuia ca el, un om cu un asemenea simţ al afacerilor, cu o asemenea inteligenţă, să se amestece cu aceşti oameni? Acesta era preţul, care trebuia plătit, cînd erai un hoţ de meserie.

Leon, un om mare, interminabil, stătea cu genunchii lipiţi.

Joe, un negru tînăr, fără complexe, ţintuia podeaua. Chan, un prostănac nascut în Hong-Kong, încerca să-şi ascundă spaima. Boby, un bătăuş cu un bust măreţ şi bine făcutul Dougie se uitau, nervoşi, unul la celălalt.

Mirosul de hîrtie arsă urcă pînă la nasul lui Clarence. Îl apucă o stare de nervi, în timp ce Emil conducea liniştit, maşina prin străzi laturalnice. În final, Clarence îşi pierdu răbdarea. Se întoarse către Boby: "Tu ai ars banii, nenorocitule!"

Boby nu se lăsă impresionat. "Trebuia să fug pe uşă." spuse el, sughiţînd. "Aşa că nu te enerva."

Clarence îşi dădu seama că nu era posibilă o

discuţie cu sens. Privi, furios, prin parbriz.

"Parcă ai fi făcut-o dinadins, măi porcule! Este preţios! Preţios!" şi accentuă ultima literă atît de tare, ca un sîsîit de şarpe veninos. Pentru a sublinia faptul, ridică o mînă plină de bancnote arzînd, pe care le aruncă lui Boby în faţă. Boby ridică din nou din umeri. "Ei, uneori prinzi tu ursul, alteori te prinde el pe tine."

Clarence nu avu timp să-şi descarce nervii, pentru că Emil tremura la volan. "Clarence! Un poliţist în spatele nostru!"

Clarence privi în oglinda retrovizoare. Într-adevăr, un Turbo Cruiser se apropia cu viteză. "Astăzi nu e tocmai ziua mea norocoasă." murmură el. Să ucidă, nu-l afecta prea mult, dar dacă totul era programat. Împuşcăturile neplănuite puteau să-l obosească repede. Un consum de energie, pentru o treabă nefăcută cum trebuie.

"Rămîi în viteză, Emil" spuse el.

În spatele dubiţei, Lewis apăsă pe accelerator, pînă aproape că atingea podeaua. Turbo-Cruiser gonea prin întuneric. Nori acopereau luna.

"Sirena!" comandă Murphy.

Lewis apăsă un buton. Lumină albastră se

aprinse deasupra maşinii. Sirena rupse liniştea nopţii. Murphy se apleca spre microfon: "Centrala! Urmărim făptaşii - 211. Vă rog, întăriri!"

"Poţi să uiţi acest lucru", spuse Lewis.

În dubiţă, Clarence, îşi băga în gură o gumă de mestecat, după cealaltă. Mesteca furios. "Această treabă începe să devină incomodă." şopti el.

Membrii bandei erau nervoşi. Nici un pic de măduvă în oase, gîndi Clarence. Dinţii lui Emil, clănţăneau. "Cu această ladă de maşină nu putem scăpa nici unui Turbo." spuse el.

"Atunci, încetineşte" propuse Clarence.

Emil privi, blocat, spre şeful său. "Eşti nebun?"

Clarence îl învrednici pe Emil cu un zîmbet de crocodil şi spuse: "Emil. Te rog. ţineţi pliscul şi fă ce spun eu. Boby, la uşă!"

Dubiţa încetini.

Murphy stătea lîngă şoferul Turbo Cruiser-ului. Clipi des. Simţi primejdia. Îşi scoase revolverul. Lewis accelera în continuare.

"Mergi mai încet", spuse Murphy.

"De ce? Tocmai ce goneam excelent.", întrebă Lewis.

Murphy îi aruncă o privire, la care Lewis acţionă ca şi cum ar fi fost trasă de urechi.

În spate, în camion, membrii bandei ţineau în mîini flintele lor. Părea că vor termina în noaptea asta cîteva căşti albastre.

Stăteau cu armele lîngă uşa rulantă din spate. Boby, era următorul la uşă, pregătit să împingă cu piciorul uşă.

Clarence respiră adînc. "Patru, trei, doi, unu... Acum!" strigă el. "Împuşcaţi mortal!"

Boby deschise uşa. Bărbaţii deschiseră focul. Fumul umplu spaţiul din maşină, ca şi cum o căpiţă cu fîn ar fi luat foc.

Clarence privi prin fum. Nu auzi nici un parbriz spart. Fumul dispăru. Clarence şi oamenii săi priviră prin uşa deschisă. Nu era de văzut nici o maşină de poliţie. Era doar strada goală. Leon se întoarse, bucuros, spre Emil.

"Spuneai că ar fi poliţişti?"

"Era o maşină, omule! Eu am văzut-o."

Înainte ca, Clarence să poată să spună ceva, apăru Turbo Cruiser-ul. Focuri se deschiseră din partea stîngă a străzii şi gloanţe vuiră pe lîngă uişa rulantă deschisă.

Lewis scrîşni din dinţi, cînd Murphy deschise focul asupra camionului. Lewis se ghemui instinctiv, cînd se auzxiră două salve. Apoi mînă maşina pe lîngă camion.

"Eşti O.K.?" strigă ea.

"Totul e în ordine", răspunse Murphy. "Cred că l-am nimerit pe unul dintre ei."

Oamenii lui Clarence din camion intrară în panică. Boby îşi jelea piciorul sîngerînd. "Oo, rahat, omule! M-a nimerit!"

Joe şi Chan traseseră o nouă salvă asupra maşinii de poliţie. Dar Turbo Cruiser-ul dispăru din nou.

"Omule, aceşti rahaţi devin foarte incomozi.", murmură Joe.

Fără să prevină, apăru din nou Turbo Cruiser-ul, dar de data aceasta din dreapta. O grindină de gloanţe porni spre peretele lateral al camionului. Oamenii lui Clarence se ghemuiră spre podea.

"Piciorul meu" se jeluia Boby "sîngerează"

Clarence fierbea de furie. "Stai liniştit, Boby. Trebuie să freflectez." Un glonţ nimeri oglinda retrovizoare.

Fără să gîndească, Joe se aplecă prin spatele lui Clarence şi deschise focul pe fereastra laterală. Clarence crezu că explodează. "La naiba, aşează-te, Joseph" spuse Clarence.

Joe îl privi furios pe Clarence, dar ascultă. "Închideţi uşa rulantă." comandă Clarence. Chan închise repede uşa.

Emil goni în continuare. Un zîmbet apăru pe faţa lui Clarence. "O.K. Am o ideê."

"Iar gonesc", spuse Murphy.

"Le e frică", comentă lewis. "Le e frică de noi."

Acceleră. Dar ceva, în această treabă, nu-i plăcea lui Murphy.

Se juca încet cu arma sa, dar nu scăpa din ochi dubiţa. Tocmai cînd voia să împărtăşească din gîndurile sale lui Lewis, presimţirile i se adeveriră.

Uşa rulantă din spate, a dubiţei, se deschise, şi silueta zbierîndă a lui Boby Martin, Punker, criminal, traficant de droguri şi violator, a fost zvîrlită de către comlicii săi.

"Rahat", spuse Lewis, cînd corpul ateriză direct pe Turbo Cruiser. Corpul căzu cu o puternică lovitură, îndoi parbrizul încît Lewis şi Murphy îşi acoperiră protector faţa cu mîinile. Corpul lui Boby

alunecă în jos şi se rostogoli în urma lor.

Datorită situaţiei create, Lewis pierdu controlul maşinii. "Tine-te bine!" strigă ea, în timp ce încerca să regleze direcţia maşinii.

TurboCruiser urcă peste bordură. Lui Murphy îi ieşiseră ochii din orbite: înaintea lor erau o serie de orologii de stradă.

"Sper să fie din plastic" murmură el.

TurboCruiser-ul intră în orologii şi le smulse din piedestalul lor de beton. Ca prin minune lovitura nu a afectat motorul maşinii. "Deci e plastic" spuse Lewis.

Murphy se aplecă spre transmiţător. "Centrala! Urmărim maşina făptaşilor. A avut loc un schimb de focuri. Un făptaş a fost rănit. Trimiteţi o salvare. şi neaparat întăriri! Repet, neaparat întăriri!"

Centrala nu răspunse.

"Mii de mulţumiri" spuse Murphy.

Lewis opri maşina.

"Ce e cu camionul?" întrebă ea.

Murphy privi ecranul. Punctul albastru se deplasa în zig-zag prin ganguri înguste. "După ei", spuse Murphy.

Lewis porni. Scrîşnind din cauciucuri, maşina goni în noapte. Murphy deschise giroscopul şi

sirena. Era foarte încordat. Adrenalina creştea. Era o situaţie de dute-vino. Dacă aceşti nebuni sacrificaseră unul de-al lor, înseamnă că erau în stare de orice.

Murphy vorbi în transmiţător: "Centrala! Avem maşina în colimator. Merge înspre vest, peste podul din strada Webstar."

Răspunsul era tăcere.

Murphy scrîşni din dinţi. Un obicei prost. Jan îl admonesta mereu acasă. Ea spunea că într-o noapte vor ieşi scîntei din dinţii lui, dacă mai scrîşneşte mult din ei şi toată casa va lua foc. "Virează în strada 19" şopti el către Lewis. "Este o scurtătură."

"De unde ştii?"

"Am crescut aici. Pe atunci era o regiune frumosă." Lewis încuviinţă, hotărîtă, să ajungă camionul din urmă.

Murphy privi cerul., Se crăpa de ziuă. O lună plină, neliniştitoare, strălucea în faţa lor. Murphy nu se simţea în largul său. "Doar un om cu inima curată, care se roagă seara...", începu el.

"Cum?"

"Doar un pasaj dintr-un vechi film de cinema. Despre luna plină."

"Uite camionul", şopti ea.

Lîngă un depozit mare, parăsit, era parcat camionul alb, gol şi cu uşile deschise, în lumina albastră şi neliniştitoare a lunii.

"Mergi, cu atenţie, mai aproape." murmură Murphy.

Lewis conduse TurboCruiser-ul pe lîngă camion. "Nu e nimeni acasă", spuse ea.

"În partea cealaltă" spuse Murphy.

Lewis parcă maşina în faţa depozitului şi închise motorul. Murphy introduse coordonatele în computerul care era în legătură cu centrala. Un mesaj apăru: TOATE UNITĂŢILE ÎN ALERTĂ - ÎNTĂRIRI ÎN 20 DE MINUTE.

Murphy dădu din umeri. "Niciodată nu găseşti un poliţist prin apropiere, cînd ai nevoie de el."

Cei doi îşi puseră căştile. Nu era nevoie sa întîmpine nici un risc. Îşi montară transmiţătoarele la costum şi ieşiră din Cruiser.

Murphy arătă spre intrarea din faţă a depozitului. Lewis încuviinţă şi se îndreptă cu pistolul în mînă, spre scara de incendiu ce ducea la primul etaj. Murphy îi făcu un semn.

Apoi ea îi auzi vocea în transmiţător: "Rămîi în legătură"

Lewis încuviinţă si sparse un balon de gumă de mestecat. "S-a făcut"

Murphy dispăru pe uşa din faţa şi Lewis privea scările care se mişcau. Speră să ţină scara. Cu mişcări feline sări şi urcă.

În interiorul depozitului domnea întunericul. Murphy îşi roti privirea. Treaba nu-i mirosea a bine, dar, la naibanu putea să dea înapoi.

Containere cu încărcătură erau aliniate în faţa lui. Un labirint.

Se pitulă pe lîngă un rînd de cutii. Deodată se opri. Voci. Voci de bărbaţi. Aproximativ şase.

Strînse şi mai tare de pistol şi înaintă încet. Privi spre tavan. Să sperăm că e totul în ordine cu Lewis. Era ea tare, dar, la naiba, era totuşi o femeie. Grea de maxim 120 de pfunzi. Cît de grei şi tari or fi gorilele care se ascund aici? Încet se pitulă printre cutii şi trase cu urechea la voci.

Murphy riscă, să se urce pe un balot de cutii. De acolo, la vreo trei metri înălţime, avea vedere. Patru baloate mai încolo vazu o luminiţă minusculă şi roşie. Cineva fuma. Foarte neinspirat. şiret şi încet sări Murphy de pe un balot pe altul pînă ajunse deasupra a doi oameni. Ei fumau un Joint.

Îl recunoscu pe unul dintre cei din dubiţă. Era şoferul. Un idiot bine făcut şi mare, fuma cu el.

Murphy voi să sară peste ei dar ezită. Nu părea a fi o idee prea bună. Se trase înapoi pe balot şi coborî pe cealaltă parte.

Deasupra lui, la primul etaj, se pitula Lewis de-a lungul peretelui. Căldura acolo sus era de nesuportat. Îşi scoase casca şi o prinse de curea. Transmiţătorul îl opri lîngă bărbie. Îşi scutură părul. Era mai reconfortant. Privi în jurul ei. Era înconjurată de cutii pe jumătate împachetate. Undeva în apropiere se deschise o uşă.

Fără să stea pe gînduri Lewis se lipi de perete.Era una din nopţile în care îşi dorea să-şi fi ales meseria de tehnician dentar. Auzi pe cineva respirînd greu. Aproape, foarte, foarte aproape. Se lipi mai tare de perete. Auzi, cum se deschide un fermoar. Mirosi a urină. Chiar după colţ era cineva care urina. Transpiraţia îi udă faţa cînd văzu un mic pîrîiaş de urină curgînd la picioarele sale. Da într-adevár mai bine ar fi devenit tehnician dentar.

Lewis aşteptă pînă omul termină. Observă cum un negru tînăr, se îndreaptă spre un lift pentru încărcătură. Dîndu-şi seama de şansa ei, fugi pe lîngă un munte de cutii şi se posta de cealaltă parte

a liftului. Negrul, cu o pată umedă la şliţul pantalonului se îndreptă spre lift, manevrînd la fermoarul său. Imediat Lewis fu lîngă el. Îi propti pistolul la cap

"Nici o mişcare", ordonă rece tăios.

Omul rămase în uşa liftului. Şliţul pantalonilor era încă deschis.

El o privi pe tînăra poliţistă. Era o situaţie penibilă. "O.K.! Mîinile sus", şopti poliţista."Si cuminte!"

Joe încercă, cu gesturi tulburate să-şi închidă fermoarul. "Clar, baby, foarte cumnite. Dar ai ceva împotrivă dacă-mi închid şliţul de la pantaloni?"

"Fă-o odată."

Aşteptă, pînă fu sigur, că atenţia poliţistei să fie îndreptată asupra pantalonilor săi, în timp ce cu mîna liberă scoase o arma ucigătoare din buzunar. Lewis oftă şi aşteptă ca Joe să-şi închidă fermoarul. Nu văzu arma ucigătoare deasupra capului ei.

Joe se hlizi, cînd arma o lovi peste faţă. Lewis căzu pe spate. în golul de sub lift. Încercă, disperată, cu mîinile în gol, să se apuce de ceva. Simţi cum îşi pierde pămîntul de sub picioare şi cade în gol. Instinctiv, îşi întoarse în aşa fel corpul în aer

ca să cadă în picioare. Căzătura a fost puternică. Ateriză într-o mlaştină din apă uleioasă. întunecoasă şi stătută. Căută aer. Durerea i se urcă în tîmple. Cunoştinţa sa aproape pierdută înregistră un şobolan fugind.Apoi se făcu întuneric.

Joe privi înspre gol. Dacă poliţista nu ar fi chiar aşa de rănită, ar putea să se mai distreze puţin cu ea, înainte de a o omorî. Zîmbi, ridică flinta sa automată şi coborî scările.

Dougy şi Emil, fumau în cotinuare, din Joint-ul lor. Pentru Dougy era o plăcere, dar pentru Emil? El avea probleme. Paranoia. Cînd era foarte încordat, nu se simţea prea bine. Vedea umbre, auzea zgomote. Avea senzaţia că îl urmaresc oameni. Ca acum de exemplu.

El privi blocat silueta poliţistului care, cu pistolul în mînă, stătea la nici 2 metri depărtare. Apoi privi Joint-ul din mîna sa. Era o ţigară tare. Dădu Joint-ul lui Gougy. Dougy părea însă să aibă aceeaşi halucinaţie. Apoi halucinaţia începu să vorbeasca.

"Bună băieţi!", spuse Murphy.

Dougy încercă să-şi prindă flinta. Dar nu apucă. Murphy îl împuşcă în piept. Dougy se chirci pe

podea. Emil încercă să-şi revină. După cîte ştia halucinaţiile nu împuşcă cu pistoale. Privi spre flinta sa ce se afla la o jumatate de metru lîngă o cutie.

Murphy dădu din umar. "Mort sau viu, baiete, oricum ai fi, trebuie să vii cu mine."

Emil lăsă arma acolo unde era. Murphy o împinse cu piciorul la o parte.

Cu mîna liberă scoase o pereche de cătuşe. Încercă să-şi revină cînd vazu că-i tremură mîinile. Nu-i plăcu, că trebuie să împuşte. Îşi apleacă buzele spre microfon. "Lewis am probleme. Hei, lady, mă auzi!"

Ochii lui Emil căutau de jur-împrejur. Murphy coborî vocea pînă la un mîrîit autoritar. "O.K., băiatul meu, tu cunoşti procedura. Mîinile deasupra capului."

Murphy făcu un pas înainte, pentru a opri o eventuală lovitură din partea lui Emil. În momentul acela se auzi în spatele lui un clichet. Se întoarse. Chan îndreptă automatul său înspre fruntea lui Murphy. La dreapta lui Murphy apăru statura lui Leon. "De ce ne laşi nouă treaba asta, Emil?" Leon îndreptă flinta sa înspre capul lui Murphy.

"Cum ar fi dacă ai lăsa arma jos, poliţistule?"

Murphy scrîşni din dinţi cînd Leon îi propti arma în gît. Încet coborî braţul şi lăsă pistolul să-i cadă. Emil se aruncă asupra lui. "Fundul tău îmi aparţine, porcule!"

Omul cel mic se blocă cînd o voce liniştită străbătu întunericul. "Încă nu."

Clarence Boddicker îşi şterse picăturile de transpiraţie de pe frunte şi zîmbi. "Scoate-i casca. Aş dori să văd faţa eroului nostru!" Emil trase casca de pe capul lui Murphy. Murphy îl privi furios pe Clarence. "Foarte încîntat să vă cunosc!", spuse Clarence serios.

Murphy îşi făcea griji, gîndindu-se la Lewis. Spera ca ea să fi reuşit şi să vină. Spera ca ea să fi chemat întariri prin radio. Spera....

O puşcă îl lovî în bărbie. Căzu pe spate, lîngă un balot de cutii. "Petrecerea începe", spuse Clarence zîmbind.

10 metri mai departe, lîngă lift, Lewis îşi reveni. Auzi voci încete. Se orientă cu grijă. Toate încheieturile o dureau, dar nimic nu era rupt. Locul de unde căzuse era la tre metri deasupra ei.

"Rahat", şuieră ea.

Un şobolan îi trecu printre picioare. Acest loc nu te invita să rămîi. Îsi luă avînt şi sări spre cablurile murdare ce duceau în sus. Încet începu să se caţere, prinzîndu-se cu picioarele de cablu. Mîinile îi alunecară. Simţi grăsime printre degete. Alunecă din nou pe podea şi-şi privi mîinile. Erau rănite şi sîngerînde.

"La naiba", spuse ea. Începu din nou să se caţere. "Murphy şopti ea, "unde eşti cînd am nevoie de tine." Clarence îl lovi pe Murphy în faţă. Pielea de sub ochiul stîng crăpă. şeful bandei se îndreptă spre poliţistul căzut pe podea. Îl lovea mereu cu cizma, ca un măcelar ce vrea să deespice o bucată de carne de bună calitate.

"Sînteţi un bun poliţist?" Clarence se aplecă pentru a privi placuţa cu numele politistului. "Dl. Murphy?"

Murphy privi faţa lui Clarence şi tăcu. "Clar", spuse Clarence. " Trebuie să fiţi un poliţist deosebit, dacă aţi îndrăznit să veniţi aici singur."

Clarence zîmbi mulţumit. Înainte ca Murphy sa poată reacţiona, îşi scoase puşca de pe umăr şi-l lovi pe Murphy în stomac. Murphy se ghemui. Se chinui să-şi stăpînească lacrimile, care, îi umplură ochii din cauza durerii. Dacă va trebui să moară, gîndi

el, n-ar mai trăi clipa să-i vadă pe aceşti mizerabili terminaţi.

Deodată strînse din ochi. Poate că trebuia să moară. Oftă adînc. Acest lucru era pînă acum doar un lucru abstract. Ceva ce se afla în viitorul îndepărtat. Se gîndi la Jan şi Jimmy. Îşi făcea reproşuri că nu a sunat acasă.

Clarence se aplecă spre faţa lui Murphy. "Unde e partenerul tău?"

"Era sus", spuse Joe. "Am scos-o din joc".

Murphy încercă să se ridice. Fără succes. Clarence îşi puse piciorul peste pieptul său şi îl împinse la pamînt. "Acum sigur că vei face în pantaloni", spuse Clarence. "Nu mă găseşti prea drăguţ."

"Într-adevăr", spuse Murphy. "Te gasesc ca un şobolan"

"Comic", spuse Clarence şi rîse tare. Ceilalţi gangsteri se hlizină deasemenea. "Mai ai încă umor. Te va costa."

Intră cu celălalt picior peste braţul lui Murphy şi-l apăsă puternic de podea. "Eu am urmatoarea problemă Murphy. Nu mă agreezi. Nici nu mă aşteptam. Poliţiştii, în general, nu ma agreează."

Încet, îndreptă flinta spre încheietura mîinii

drepte a lui Murphy.

"De aceea nu agreez nici eu poliţiştii."

Clarence zîmbi mulţumit cînd apăsă pe trăgaci. Mintea lui Murphy se tulbură cînd o durere puternică îi străbătu partea dreaptă. Întoarse capul şi văzu că împuşcătura îi rupsesae mîna dreaptă de braţ. Murphy se prinse de piciorul lui Clarence şi-şi văită ciotul braţului drept. Sîngele ţîşni, pulsînd, din încheietura mîinii sale. Încercă sa vorbească. Nu putea. Corzile lui vocale păreau lipite. Durerea din braţ îi provocă un şoc.

Încet, încercă să se ridice. Privi spre Clarence, clipind des din ochi. Aceştia erau killer-ii. Şacalii. Clarence se întoarse cu spatele spre Murphy, îşi agăţă arma pe umăr şi plecă fuierînd. "Acum vă aparţine", spuse el.

Murphy stătea înnebunit înaintea lor. Emil, punkistul ridică flinta şi trosc. Puterea împuşcăti-urii îl proiectă pe Murphy la peste doi metri prin aer. În timp ce zbura prin aer, privi la costumul său de luptă, facut ferfeniţă, şi la pieptul său zdrobit.

Se afla într-o poziţie la peste 3 metri distanţă de gangsteri. Observă cum picioarele îi zvîcneau. Se simţea ca o marionetă căreia i se tăiau încetişor aţele. Ameţi. Încăperea se învîrtea în jurul lui.

Observă cum Chan şi Joe ridicară flintele lor. Apăsară pe trăgaci. Aerul, în jurul lui, părea că explodează. O parte a costumului lui de luptă fu cu totul distrus şi zbură în întuneric. Murphy lupta să rămînă conştient. Toate acestea i se pareaa ca un coşmar al unui om beat.

Îi venea să rîdă, cînd orientalul se îndreptă spre el şi trase în umărul lui drept. Braţul drept al lui Murphy fusese cu totul rupt de corp. Nemaipomenit, gîndea Murphy. Era o durere peste putinţă. Braţul lui rupt se învîrtea ca una din săgeţile fericirii în show-urile de le televizor. Unul dintre gangsteri îi aşeză casca pe cap. Un altul i-o scoase, dar cu tot cu o bucată din pielea de pe cap. Încă 2 împuşcături. Murphy vazu cum picioarele îi erau ferfeniţă.

Corpul lui Murphy fu apucat de un tremurici de nestăpînit. Observă că încerca instinctiv sa se ridice. Căzu pe spate.

O lovitură fulgerătoare îi sună în cap. Era cazătura capului său pe ciment. El rămasese cu privire în faţă. Încăperea nu mai era, în orice caz nici un detaliu. În loc de asta parea că întreg depozitul zbura deasupra lui.O pată purpurie. O pată albastră. O cutie sau două reprezenatate

printr-o pată maron.

Apoi, apărură feţele. Clarence cu fruntea înaltă, un arlechin cu cap de afacerist. Sălbatecul Emil, cu ochii clipind des. Leon un aiurit cu instinct de killer. Tăiosul Joe, care nu luase parte. Chan, galben şi rîzînd încet.

Murphy întoarse capul puţin într-o parte. Văzu cum bărbaţii se apleacă asupra lui. Joe luă arma sa şi dădu din umeri.

"Muniţia mea s-a terminat"

Clarence se apropie, scoase un Israeli 44, îl îndreptă spre capul lui Murphy şi apăsă pe trăgaci. Murphy simţi cum glonţul îi străpunse tîmpla stîngă. Aerul deasupra lui parea de gheaţă. Clarence îşi intropduse pistolul înapoi. Nu-l învîrti pe deget în stilul lui T.J.Lazer. Murphy ar fi rîs, dacă şi-ar fi putut controla muşchii. şeful bandei nu avea clasă. Clarence făcu un semn complicilor săi. "O.K. Distracţia s-a terminat. S-o tăiem de aici."

Bărbaţii dispărură în întuneric. Deodată îşi aminti Murphy de expresia feţei tatălui său, cu mulţi ani în urmă, cînd bătrînul Ione, muribund era întins pe podeau locuinţei sale. Murphy înţelegea acum umorul acestuia! Răsuflă din greu.

Simţi cum corpul său începu să se zbată.

Ce mod idiot de a muri. Într-adevăr de rîs.

Simţi zgomote pe podea. Paşi. lipi şi încercă în zadar, să-şi deschidă ochii. Printre clipiri reuşi să vadă că la aproximativ doi metri de el stătea Lewis. Murphy oftă. În sfîrşit a apărut cavaleria.

"Ooo, Murphy" spuse încet Lewis.

Afară în faţa depozitului camionul o luă din loc cu un scrîşnet de asurzitor al cauciucurilor.

Lewis îngenunchie lîngă Murphy. Încercă să-i sprijine capul pe braţul ei. Dar craniul lui era atît de rănit, încît nu ştiu cum să-l apuce. "Un angajat rănit grav" ţipă ea în microfonul transmiţătorului. "Repet, un angajat grav rănit. Centrala! Am nevoie imediat de o salvare - partenerul meu este împuşcat"

Murphy zîmbi în sinea sa. Se înşelase în privinţa lui Lewis. Era tare. O stăpînea o mare dorinţă de a trăi. Ce avea a face, că era o femeie? Majoritatea barbaţilor şi-ar fi scos sufletul într-o asemenea situaţie, dar ea îşi stăpînea nervii. El ar fi împbrăţişat-o. Dar nu mai avea decît un braţ.

Neclar, auzi o voce din centrală. "Liniştiţi-vă colega. Ajutorul este pe drum" Lui Lewis îi displăcu tonul neutru din centrală. "Linişteşte-te tu curule! Trimite

pe loc o maşină de salvare, sau dacă nu vei avea tu nevoie în curînd de asistenţă medicală. Ai înţeles?"

"Am înţeles." Lewis se aşeză turceşte lîngă corpul palpitînd a lui Murphy. Îi zîmbi. O lacrimă îi picură pe obraz. Murphy o privi. Vederea îi alterna. Cînd în ceaţă, cînd clar. Pentru cîteva secunde în ea se întruchipau toate femeile care au însemnat ceva pentru el. Simţi o înţepătură în piept. Scoase un şuierat uşor! O privi pe Lewis în ochi şi încercă să formeze ceva care să aducă a zîmbet, din ceea ce mai rămăsese din buzele sale. Luptă să scoată un sunet. Voia să-i povestească exact ceea ce se întîmplase. Voia să-i explice exact, ce sentiment ai cînd cineva încearcă să-ţi îndeparteze sufletul de corp, cînd îţi pierzi stăpînirea, cînd vezi lumea doar în umbre şi scheme abstracte.

O privi foarte expresiv. Tot ce putu să spună a fost: "Rahat împuţit."

7.

Undeva plîngea o femeie. El o auzi. Nu putu să-şi dea seama din ce parte vine plînsul. Ridică capul. O, Lewis. Da. Se numea Lewis. Acest lucru îl mai ţinea minte. Nu putea să-i vadă desluşit faţa. Îşi întoarse în continuare capul. O maşină se afla în apropiere. Cu aripi mari care descriau cercuri deasupra. Cercuri. Păsări în cerc. Elicopter.

De asta îşi amintea. Foarte bine.

Într-adevăr foarte bine.

Cu toate acestea uitase o mulţime. Îşi mai pierdea din cînd în cînd cunoştinţa. Văzu o casuţă mică. O femeie zîmbitoare şi un mic băieţel. Se numeau Jan şi Jimmy. Nu era sigur unde se aflau, dar îşi amintea numele lor. Foarte, foarte bine.

Fu ridicat. Sau zbura? Nu, aici erau mîini care-l ridicau cu o targă. Cineva îi prinse mîna nerănită cu o cataramă. Cu siguranţă. Siguranţa oamenilor era munca lui de poliţist. Acesta era un lucru bun. Celălalt braţ nu putu fi prins. Celălalt braţ era undeva în altă parte. El privea în sus la elicea

elicopterului. Un om în alb îi lumină faţa cu o lanternă. "Isuse, cred că individul trăieşte încă." El simţi targa mişcîndu-se şi văzu stelele venind mai aproape.

Acvum zbura cu siguranţă. Zbura într-o ţară, unde copii nu cresc niciodată mari, nu merg la şcoală şi nu trebuie să se poarte ca adulţii. Copii. Nici un adult. Jimmy. Acesta era numele micuţului baiat. Jimmy. Era un nume bun. Se potrivea cu zîmbetul micuţului. Fericitul Jimmy.

Poc -poc - poc - poc. De data aceasta nu era inima lui ci elicea elicopterului cu care zbura.

Simţi cum îi joaca ochii în fundul capului. Nu avea importanţă. Momentan nu erau multe de văzut. Cineva îi şterse sîngele de pe faţă. Drăguţ din partea lui. Dar n-avea importanţă. Simţi sîngele cald. Căldura îi făcea bine. Braţul său drept era acum rece. Oriunde s-ar fi aflat acum. El îşi linişti ochii şi întoarse capul. Peste tot erau lumini. Lumini prietenoase. Lumnile elicopterului. Luminile oraşului. Oraş. Plin de case. Case. Unde locuiau oameni. Oameni ca Jan şi Jimmy. Drăguţi oameni. Străini, astazi.

Poc - poc - poc - poc. De data aceasta nu putea să fie elicopterul. Era undeva în interior. Auzi voci

discutînd aprins. Poc - poc - poc. Trebuia că era inima lui. ştia asta. Foarte bine. Pereţi verzi. Lămpi galbene. Feţe îngrijorate. Încet o discuţie încordată. Spital. Asta era, se afla într-un spital. Era mîndru că descoperise singur toate acestea. Oamenii încercau să o scoată la capăt cu interiorul său. El era încă în mişcare. Uşi rulante se deschideau şi se închideau. I se introduceau furtunuri, tentacule. Era acum o caracatiţă. Lichid se afla în apropiere. Hopa. Acum era sub apă. El înota în zadar spre suprafaţă. Mama lui îl aştepta. "ţine capul deasupra apei. Nu ţi se întîmplă nimic."

Era puţin derutat. Totuşi exista. Nu putea să-şi aducă aminte numele său. Dar îi va pica fisa în curînd - ştia asta. Se întoarse şi privi colegii de şcoală în faţă. Mica fetiţă îi dădu un sărut. O recunoscu. Era Jan. O mică fetiţă. Iarăşi era Jan. Arăta aşa de frumoasă în rochia ei albă. Soţ şi soţie. Soţia sa. Dar cine era el? O voce puternică străbătu ceaţa. Visele se spulberară. "Atenţie, încep! 10 centimetri patraţi de adrenalină. Înapoi!"

El simţi ulei rece pe pieptul sau. Un curent îi străbătu muşchii. "Conectaţi-l încă o dată la curent!" ţipă cineva. Simţi o străpungere puternică. O nouă străpungere. Băiatul de ţăran. Din nou

străpungere. Negrul. Din nou străpungere. Clownul cu fruntea înaltă care ferfeniţă mîna. Ucigaşii lui. El le dorea tuturor să fie sănatoşi. Un gol era acum în viaţa sa.

"Aşta a fost. El a trecut dincolo ", auzi el pe cineva de pe o altă stea.

"O.K. Strîngeţi-l. Mă duc să anunţ." Vocile se îndepărtară. Totul era liniştit. Nici un pac - pac. Totul se îndepărta. Pentru un timp.

Apoi îşî reveni din nou.

Se simţea încă slăbit. departe străbatea ceva pînă la el. Un murmur neîncetat. Un fel de viaţă îl inundă. Nu-şi mai simţi sîngele pulsînd în artere. Încercă să-şi deschidă ochii. Simţi că nu mai are pleoape. Plutea. Asta era. Plutea. Îşi încordă puţin muşchii. Era încă legat la corpul său. Încercă, să-şi controleze funcţiile corpului.

Linii verzi. Un grilaj. O cartelă computerizată. Unde era ecranul? Îl vedea, nu, îl simţea. Un fluierat şuierător îl făcu să tresară. Spectrul de lumini, cum îl vezi dimineaţa la ora trei după ce cîntă la televizor imnul naţional, îi umplură dintr-o dată existenţa. Culorile dispăreau şi se schimbau mereu. Dansau. Se mişcau în jurul lui. Apoi dispărură. şi el le duce dorul.

Întunecime.

"Rahat", şopti cineva.

Clic. Acum ieşi din întuneric. Într-un spital. Siluete omeneşti se aplecară asupra lui. Le privi. Peste tot aparate complicate. Era în cer? Ceva nu era în regulă. Siluetele erau alb - negre. Trebuie să fie o halucianaţie. O ameţeală îl apuca. Îi veni să ridă. Poate că juca într-un film foarte vechi. Un film din anii 30. Încercă sa zîmbească. Nu era sigur dacă încă mai avea figură. Nu simţea nimic. Foarte rău.

"Sîntem conectaţi?" spuse una din feţele albe.

Deodată faţa cea albă deveni roz. Rozalie. Roşie aprins. Auzi un clichet. Din nou întunric. Murmurul din spate îl înconjură şi-l învălui într-o aură liniştitoare. Dormea şi totuşi era foarte treaz. Murmurul îi ţinea companie.

Ceaţă îl învălui. Nori de gînduri învălmăşite.

Văzu o femeie frumoasă şi un băiat. Nu aveau feţe. Dispărură repede. Cum sunau numele lor? Ale cui nume? Nu-şi amintea. Ce se întîmpla aici? Timpul se oprise.

Clic, clic, clic.

Murmurul se accentuă. Nu ameninţător dar

dominant. Laboratorul, încăperea erau iarăşi aici. Tridimensional. În culori. Un om subţirel sărea nervos de pe un picior pe altul. În afară de acesta era aici şi un negru în costum. Ei îşi mişcară buzele. Produceau sunete. Cum se numea acest lucru? Vorbire. Îşi amitea de asta? Vorbire. Foarte, foarte bine.

Unul în halat alb vorbea cu ceilalţi doi. "Domnule Morton, domnule Johnson. Bine, că sînteţi aici. Am putut să salvăm braţul său stîng."

Braţ?

Bărbatul nervos era nemulţumit. "Poftim? Mă gîndeam că ne-am înţeles la o proteză totală a corpului. Eliminaţi braţul, O.K?"

Vorbitorul privi înspre ei în jos. "Poate să înţeleagă ce spun eu?"

O voce din spate răspunse: "Nu are importanţă. Îi vom curăţa creierul şi fără acordul său."

Creier? Îşi amintea oare de aşa ceva?

Morton se adresă colaboratorilor săi. "Mă gîndesc, să îndepărtăm braţul. Ce părere aveţi?"

Johnson dădu din umeri. "El a semnat toate formularele cînd a fost la poliţie. Juridic, privind, este mort. Putem să facem ce vrem cu el."

Morton se îndepărtă. "Bun. Jos cu braţul."

O altă voce. "O.K. Conectaţi-l şi pregătiţi-l."

Clic. Întuneric. "Puteţi să mai conectaţi puţin sistemul? Aş vrea să verific ceva."

Cuvintele dispărură. Intrară în murmurul general. El se relaxă, şi avu un sentiment de singurătate. De ce era singur? Aceasta era viaţa. Aceasta era existenţa. Sau nu?

Clic. Iarăşi se materializă laboratorul. Morton. Johnson. Două costume albe. Alte două costume închise.

Cele două costume de culoare închisă se întreţineau împreună. şi cele două costume albe schimbau impresii. Îi era greu să distingă cuvintele. Nu înţelegea dar îşi dădea seama că ei se învîrteau oarecum în jurul existenţei lui.

"Studiile noastre se referă la importanţa caracteristicilor fizice omeneşti care sînt posibile numai cu acordul autorităţilor" spuse unul dintre costumele mai închise.

"Mulţumesc. Să testăm mai întîi centrii nervoşi înainte de a monta încheietura." vorbi o pată albă. "Noi ne învîrtim aici pe un domeniu juridic nesigur. Nu este clar, ce urmări juridice ar putea să se ivească dacă un coleg actual ar recunoaşte defunctul" argumentă pata mai inchisă.

Morton o întrupse. "Ascultaţi, el este un produs folosit împotriva raufăcătorilor. El trebuie să fie un individ bine facut şi tare."

O lumină fulgerătoare în apropiere. Două costume albe se întreţineau. Unde este laserul meu? Pentru a tăia am nevoie de laser."

"Ia-l pe al meu. Cred că omul de la compartimentul meteorologic, s-a folosit ieri de al tău".

"La naiba! Aceste lucruri nu cresc în copaci. Hei Arnie. Dă-mi o siguranţă peste patru amperi."

Atenţie la capul său. O.K. Daţi-vă înapoi. Atenţie. Exact aici."

"Nu vă faceţi griji din cauza seriei S. Acesta este doar un lucru trecător."

Cuvinte. Zing - zang. Se amestecară, formară o melodie. Zum. Blitz. O mînă mecanică se apropie de el. Degetele se mişcau încoace şi încolo. Aiureală. Vroia să rîdă. O mînă mecanică. Ca o jucărie. O jucărie? Îşi amintea de aşa ceva? Nu, sau abia.

Întuneric. Apoi linii. Grilaj. Cruciuliţe. Cifre. Mai multe cifre. Planuri ale oraşului. Paragrafe ale legii. Zum. Toate astea îl distrau. Ce show grozav. Cum au fost oare aceste halucinatii? Nu putea să vadă asta. Dar înregistra totul. Lucruri minunate. Oftă şi i se făcu dor de siluetele în negru şi alb, cu

zing-zang-ul lor de cuvinte neînţelese.

Poc. Ce? O voce zbierînd. "Gata. Conectaţi-l."

O voce feminină. Feminin. O femeie. Altfel decît un bărbat, şi totuşi la fel. Îşi amintea de acest lucru? Nu ştia. Totul era ciudat. Parcă ar intra în panică. Dar ce era panica? Ceva, ce s-ar purtea să fi cunoscut odată. Acum însă cuvîntul suna în gol, fără sens. Gol. Golit. Asta era. Era golit. Ceva se mişcă. O siluetă albă plutea deasupra lui. Păr lung. Cercuri albastre groaznice în jurul ochilor. Buze vopsite roşu deschis. Cuvinte şi cifre ieşeau din gura femeii. Răsuflarea mirosea a substanţă alcoolică 90% importată din Rusia. Votcă. O femeie. Alcoolizată. Nepermis să mai conducă, cantitate de alcool prea mare. De unde ştia asta? Îşi amintea el aceasta?

În spatele ei alte siluete albe. O faţă de bărbat. Exact lîngă el. "Hei! El ne priveşte!"

Siluete albe îl înconjurară. Cu pahare umplute cu lichid ciocniră. Gălăgie. Îşi amintea de aceasta. O femeie se aplecă, buzele ei se deschiseră. Buzele ei pe carnea sa? Sentiment ciudat. O femeie şi-un copil. În spatele puterii lui de a înţelege. Nici un nume. Nicicînd o parte din existenţa lui. Diferite impresii explodau în jurul lui. Miros de alcool.

Parfum scump. Curent electric. O voce. Rîsete.

"La mulţi ani în noul an RoboCop!"

Aşa era deci.

Era un poliţist.

Un bun poliţist.

Îşi amintea el aceasta? Bine. Foarte, foarte bine.

Clic.

Întuneric.

8.

Între timp recunoscu vocea lui Morton. Cu toată nervozitate sa, vocea emana o anumită autoritate şi inteligenţă. Totuşi avea şi ceva care te făcea să simţi un gol în stomac. Aceasta era concluzia sa obiectivă, după ce reuşi să analizeze accentuarea, rapiditatea, variaţiile tonului şi ritmul respiraţiei vocii lui. Pentru asta nu-i trebuia mare deşteptăciune. Aceste aptitudini intrau, efectiv, în funcţiile lui şi acest lucru avea loc cu ajutorul analizatorului de voci. ştia cînd era activat şi deconectat. "Clic" -urile se anunţau regulat. Cînd se auzea clichetul erau activate sisteme din corpul său. Cînd înceta, îl înconjura doar negreală şi zumzetul inimii sale. Acum, în acest moment era conectat. Se afla în faţa a două uşi mari, aurii. Doctorul Roosvelt, un bărbat unidimensional, pe care-l cunoştea din laborator, se afla lîngă el şi fluiera liniştitor, pentru sine. Privi spre Roosvelt. Omul avea o chelie în partea anterioară a capului, pe care încerca să o acoprere dîndu-şi parul cu pomadă şi pieptănîndu-l deasu-

pra locului roz. Credea acest om de ştiinţă, inteligent, peste măsură de serios ca nu vede nimeni acest lucru.

RoboCop se opri din gînduri.

"Acesta e un material din care sînt formate visele", spuse Roosvelt zîmbind fericit.

Vise. Substantiv. O serie de imagini sau gînduri în creierul unei persoane somnolente; o fantezie fără sens; o viziune. El reflectă asupra acestui fapt. Nu avea vise. Pentru acest lucru nu era programat. Înclină din cap şi se concentră să maximalizeze actiunea sistemului său audio. Putu sa vadă vocea lui Morton, de partea cealaltă a uşii.

Vocea lui Morton suna mîndră. "Noi avem acest ce este mai bun din ambele lumi. Reflexele cele mai rapide îmbinate cu o tehnică rapidă, o conştiinţă computerizată şi cunoştinţe deja existente în interiorul lui, ale unui fost poliţist. Domnii mei îmi daţi voie să vi-l prezint pe RoboCop."

Uşile se deschiseră, el intră înăuntru şi analiză încăperea. Date începură să-i treacă prin fată ochilor, deasupra şi dedesubtul cîmpului să vizual propriu-zis. Încăperea era de 7x14 metri şi masa din mijloc masura 5x1,70 metri. 20 de oameni erau aşezaţi la masă. Manageri ai Omni Consumer

Prod. De-a lungul pereţilor se aflau alţi 30 de barbaţi.

Făcu 4 paşi înainte pe covor. Covorul era gros de 5 centimetri. Morton se afla în celălalt capăt al mesei, lîngă un bărbat cărunt, zîmbăreţ şi 2 generali de armată, colegul lui Morton îl studie pe RoboCop. RoboCop se întoarse şi văzu un bărbat cu o privire întunecată, care era aşezat în partea opusă a mesei.

Richard Jones. Director îndrumător al Compartimentului de Proiecte de Siguranţă. Vîrsta: 51.

Luă seamă de comportarea bărbaţilor adunaţi aici. Unul după altul se ridicară să îşi bată palmele una de alta şi pe lîngă asta zîmbiră copilăros. Aplauze. ştia că acest ropot era pentru el. Dar nu avea habar de ce.

Doctorul Roosevelt făcu semn din cap şi RoboCop se întoarse pentru a părăsi încăperea. El trecu pe lîngă o oglindă mare şi se văzu pentru prima dată. Nu rămase locului din această cauză dar reţinu imaginea în creierul său.

Era mare. Lat în umeri. Purta un echipament mare din mai multe părţi - o uniformă poliţienească transformată. Mîinile sale păreau a fi uriaşe. Aproape prea mari pentru braţele de care atîrnau.

Cercetă în puşculiţa lui cu amintiri pentru a găsi o analogie la uniforma sa. Ea semăna cu un amestec dintre o armură din evul mediu şi echipamentul unui fotbalist.

Purta o cască pe cap, care ajungea în faţă pînă jos la bărbie.Ochii se vedeau în spatele unei fante înguste a căştii în partea din faţă. Erau albaştri deschis. Exista un loc deschis între nas şi bărbie unde era vizibilă o gură rigidă. O gură. Înconjurată de roz. Erau vizibili pomeţi regulaţi. Reflectă o clipă. Carne omenească. Carne. Pulsaţia. Sînge curgînd prin artere. Îşi amintea el de toate acestea? Nu. Era numai, desigur, o informaţie din banda lui cu înregistrări despre biologie. Catalogă cunoştinţele lui ca fiind neimportante.

9.

O grupă de şase copii tocmai ce apăruse pentru a căuta pisici, cînd în faţa sediului Poliţiei din Old Detroit staţionă un şir de maşini. Soarele care apunea, cufundă cele 3 maşini combi albe şi maşina Pritschen, tot albă, în o strălucire portocalie neobişnuită. Cei 6 copii admirară maşinile foarte îngrijite. Erau aşa de impresionaţi încît lăsară pisicile să fugă.

O mică armată de tehnicieni în salopete albastre ieşi din Combi-uri şi fugi către maşina Pritschen.

“Ce este cu invazia asta?”, întrebă un băieţel de vreo 10 ani.

“Dar nu arată ca nişte marţieni!”, spuse un alt băiat.

“Nu, arată ca nişte tinichigii sau aşa ceva.”

Copiii figiră spre maşina Pritschen, unde tehnicienii îndepărtau cu grijă pancardele de pe un obiect ce se afla pe capotă. Ochii copiilor se făcură mari cînd văzură ce se află sub pancarde. Fugiră speriaţi de acolo. O limuzină neagră opri lîngă

bordură. Morton şi Johnson coborîră.

Înăuntru, în postul de Poliţie, se afla sergentul Reed plictisit, în spatele biroului său. Era o seară cam neplăcută. Dar seara de-abia începuse. Starea proastă apărea, în majoritatea cazurilor, de-abia după ora 22. Era întotdeauna la fel. Copiii erau atunci în pat, iar adulţii erau supraobosiţi.

Privi în jos spre omul care stătea în faţa unui angajat plictisit. Prizonierul era îmbrăcat ca un italian îndrăgostit, de modă veche, cu o mustaţă subţire şi păr negru, lucios. În afară de asta nu ştia să se poarte. Reed l-ar fi lichidat cu plăcere. Dar, din păcate, lovitura mortală era interzisă chiar şi poliţiştilor.

"Tu spui că m-aş face vinovat de insulte repetate", comentă prizonierul. "Este adevărat, insult de cîte ori pot. Primesc însă aprobare de la cineva de sus, înţelegi tu." Reed îl privi de la biroul său. "ţineţi pliscul, curule. Eu sînt aici autoritatea totală."

Lui Reed îi pică falca cînd se deschise uşa postului de Poliţie. Morton şi Johnson se aflau în faţa uşii şi o mulţime de tehnicieni se împingeau în spatele lor cu nişte cutii mari. Doctorul Roosevelt care arăta mai obosit ca de obicei, îi urma şi el.

Reed nu era prea bucuros. Indivizii se comportau de parcă clădirea le aparţinea. "Băieţi, credeţi cumva cà aveţi aici drepturi de cuceritori?", întrebă el. Observă semnul de la Omni- Con. pe cutii. Morton îl ignoră total.

"La acest etaj se află o celulă de arest care a fost de curînd pregătită", se adresă el lui Roosevelt.

Omul de ştiinţă scoase planul clădirii. "Arată ideal."

Reed coborî încet de pe pidestalul său şi se apropie de invadatori. 4 tehnicieni se ımpingeau pe uşa din faţă cu aparatură mare, care semăna cu un tron.

"Scuzaţi-mă, domnule...", începu Reed.

"Morton."

"Domnule Morton. Arătaţi ca un om civilizat."

"Mulţumesc."

"Pot să vă pun, atunci, o întrebare civilizată?"

"Bineînţeles."

"Ce căutaţi aici, pentru numele lui Dumnezeu?!!?". Faţa lui Reed aproape că exploda. Morton îl ignoră. El se adresă lui Johnson. "Cine e acest individ?"

Johnson căută pe o listă."Sergent John Reed."

Morton privi spre sergentul furios. "Comparti-

mentul de siguranţă Omni - Con.. şterge-o de aici, omule."

Morton şi Roosevelt plecară, discutînd, spre celula de arest din spate. Johnson dădu din umeri spre Reed, cu sensul: "Ce aş putea să vă spun mai mult?". Reed văzu cum 6 tehnicieni cărau înăuntru cel puţin 1 tonă de echipament. "Arată ca un safari nenorocit", murmură el.

Se aşeză la biroul său. Ridică receptorul telefonului. Începu să vorbească de unul singur: "Acesta e un robot. Eu nu primesc ordine decît de la poliţişti, nu de la tipi îmbrăcaţi în costume scumpe...".

Deodată îi ieşiră ochii din orbite. Întreg sediul amuţi.

Prizonieri, angajaţi, funcţionari, informatori şi cei ce stăteau pentru cauţiune, toţi aceştia rămăseseră blocaţi cu privirea spre uşă. 2 oameni în salopete albastre deschiseră larg uşa.

Robo păşi în postul de Poliţie Old Detroit. Un prizonier mare, faţa desfigurată, făcu în pantaloni. "Ce fel de rahat e ăsta, omule?".

Poliţistul scutură din cap. "N-am nici cea mai mică idee."

Reed încetă să mai formeze. Obiectul din uşă arăta ca un munte mecanic, cu o statură ce de

departe părea a fi omenească. Reed încercă să se clarifice dacă era vorba despre un bărbat într-un costum de tehnică înaltă sau despre o maşină de înaltă tehnică în pantaloni bărbăteşti. Nu ştia prea bine de ce, dar presimţea, că acest obiect va aduce supărări în acest sediu. şi dacă în acest sediu vor exista supărări, atunci înseamnă că vor exista supărări pentru întreaga Poliţie.

Robo făcu 3 paşi titanici în încăpere. Studie cu grijă încăperea şi comportamentul între poliţişti şi prizonieri. Apoi plecă mai departe. Lewis tocmai ieşi din W.C. şi se trezi blocată în faţa siluetei care mărşăluia. "De ce poartă acest motor uriaş o uniformă de poliţist?", întrebă ea pe Strakweather, care se afla şi el tulburat la biroul său.

"Nu ştiu", răspunse."Dar mie nu-mi stă niciodată aşa bine uniforma."

"Păi a ta n-a fost niciodată curaţată."

Starkweather se ridică încetişor. "Poate vrei tu să încerci?" "Mai tirziu.", spuse Lewis fară să-l bage în seamă. "Acum vreau o cafea."

Starkweather privi cum poliţista blondă pleacă. Ea rămăsese destul de rece. Ceilalţi poliţişti, de faţă, priveau cu un amestec de frică şi admiraţie către Robo ce mărşăluia spre celula de arest.

Obiectul purta un fel de uniformă de poliţist. Era mai grea, mai mare şi mai strălucitoare şi parcă arăta mai impozantă, dar în realitate era vorba de acelaşi design ca la orice poliţist obişnuit.

Poliţistii sediului se înghesuiau în faţa unei ferestre de observatie a celulei de arest. Robo fu dus de 2 tehnicieni pe fotoliul cel mare. Alţi tehnicieni conectară aparate la tronul său. Rooscelt studie expresiile computerului. Robo se legănă în fotoliul său. Mai multe lampi se aprinseră deasupra capului său cînd fotoliul începu să se legene. Roosvelt dădu un cot asistentului său, un individ bărbos pe nume Tyler.

Tyler se aşeză în faţa lui Robo. "Întotdeauna, poziţia de odihnă o vei avea în acest fotoliu, O.K.?".

Robo încuviinţă. "Da, înţeleg."

Poliţiştii priviră nedumeriţi unul spre celălat. Vocea era omenească.

Roosvelt luă o mică cartelă computerizată şi o arătă lui Morton. "Cu această oartelă vom şti unde se află. Pe moment se află aici."

Morton privi mica cartelă. Un punct strălucea în mijlocul grilajului Old Detroit-ului.

"Hm, dar ce manîncă?", întrebă Morton.

Roosvelt privi maşina uriaşă. "Hrănirea lui e

foarte simplă.". Arătă un mic aparat. "Această maşină produce o pastă hrănitoare, foarte simplă, ce menţine sistemul său organic în viaţă."

Morton se apropie, curios de aparat. Îşi apropie degetul de un buton al aparatului. Privi întrebator spre Roosvelt. Roosvelt încuviinţă. Morton apăsă pe buton. O pastă maron ţîşni într-un păhărel de carton. Morton luă puţin pe deget şi puse limba. Îşi încruntă, mirat, fruntea. "Are gust de hrană pentru cei mici."

Roosvelt zîmbi. "Păi, într-o oarecare măsură e şi el un copil." "Un copil uriaş.", spuse Johnson zîmbind.

În acest moment, intră vijelios Reed. "O.K.! O.K.! Am înţeles! Trebuie să fiu gazda acestui individ din tablă. Dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi facă plăcere."

Morton şi Johnson se priviră. Sergentul trebuia liniştit. "Sergent Reed", spuse Morton, "vă promit că acest Robo va lucra mult mai bine decit orice alt poliţist. El va ajuta la salvarea vieţilor. Veţi vedea."

"Mă îndoiesc.", răspunse Reed.

"Poate doriţi o demonstraţie a aptitudinilor sale?"

Reed îl privi furios pe Morton. Morton dădu din

umeri. "Serios. V-aş face cu placere o demonstraţie."

Reed şi Morton părăsiră celula de arest. Johnson se întoarse spre Robo. "Să-i dăm drumul, junior. Arată-i tăticului sergent, ceea ce ştii."

Doctorul Roosvel se încruntă. "Nu este o jucărie, domnule Johnson."

"ştiu că nu", spuse Johnson şi ieşi afară. Robo îl urmă.

Robo mărşălui prin mai multe coridoare. Cu toate că ceea ce-l înconjura era nou pentru el, se simţea în siguranţă. Siguranţă. Privi pereţii. Erau verzi şi urîţi. Decoloraţi. Dar cu toate acestea, părea să fie un loc bun.

De undeva, din faţă, se auzeau detunături. 4 uşi la dreapta Morton şi Reed intrară. Johnson conduse pe Roosvelt, Tyler şi Robo către standul de trageri.

4 poliţişti se aflau pe linia de tragere cu căşti antifon pe urechi. Robo cercetă în registrul de persoane. Angajaţii Lewis, Starkweather, Ramirez şi Monson. Observă cum trăgeau în ţinte de hîrtie , în formă de siluete omeneşti. Erau buni. Nu perfecţi, dar buni. Aprecie că Lewis, o trăgătoare aleasă din alţi 87, era cea mai bună dintre ei. Un

rezulatat foarte bun.

Morton îi dădu lui Robo un pistol. "Dă-i drumul."

Robo merse spre liniade tragere.

Lewis trăgea mai departe, înconjurată de un vacarm de nedescris. Totuşi, ea observă că una dintre salvele de pistol se deosebea de toate celelete. Urma de glonţ, era exactă şi sigură. Poc. Poc. Poc. Poc. Fără nici o ezitare. După cîteva secunde ea era singura dintre poliţişti care mai rămăsese, care încă mai trăgea, cu excepţia trăgătorului cel nou, care trăgea liniştit şi regulat.

Ea se duse pe partea cealaltă, în colţul în care se aflau Starkweather, Ramires, Monson şi alţi poliţişti.

Starkweather se aplecă spre Lewis. "Priveşte-l pe Superpoliţistul nostru." Lewis privea spre Androidul uriaş. "Ascultă pistolul său", sapuse ea.

Robo, înconjurat de cercetători şi tehnicieni cu căşti antifon, luă un uriaş Auto-9; acest pistol avea destulă putere pentru a face una cu pămîntul un copac aflat la 20 de metri depărtare. Morton, care se ţinea de urechi zîmbi înspre Reed. Reed era nemaipomenit de impresionat. Robo ţinea arma cu amîndouă mîinile şi trăgînd regulat goli tot din

magazia armei. Doar în cîteva secunde şi-o încărcă din nou şi trase cu precizie în continuare. Ramirez fluieră printre dinţi. “Îmi place stilul său.”

“Este totuşi o maşină”, răspunse Manson.

“Mă întreb pentru ce este aici?”, gîndi Lewis cu voce tare.

“Poate ca să ne-nlocuiască”, explodă Mansson.

Starkweather strînse din dinţi. “Nu mă voi lăsa înlocuit de un rahat de maşină.”

“Tu eşti oricum mult mai şmecher decît el”, spuse Lewis şi-i dădu un brînci. “Aşa că nu-ţi bate gura degeaba.”

Robo trăgea şi iar trăgea. Gloanţele spulberau bustul ţintei. Fiecare încărcătutră formase un cerc perfect, din găurile mici şi rotunde, în jurul “inimii” ţintei. Poliţiştii priveau înnebuniţi cum Robo încărca mereu şi trăgea foarte hotărît. În sfîrşit, după 8 încărcături ţinta căzu grămadă, ruptă în bucăţele. Lewis privi spre indicatorul digital de deasupra ţintei. Tragere perfectă. 100.

Ea îl privi pe măreţul RoboCop. RoboCop învîrti pe deget A-9, ca un pistolero înainte de a şi-l introduce în toc. Lewis rămase cu gura deschisă. Mai vazuse acest truc odată. O singură dată. Încercă să recunoască faţa de sub masca.

Se indrepta, pe lînga tehnicieni, spre Robo. Cu toate acestea, Robo nu-i dădu atenţie şi-l urmă pe Morton, mentorul său.

Lewis privi silueta lată în umeri. Dădu din umeri şi rîse. Nu putea fi vorba. Nu exista nici cea mai mică asemanare.

10.

Robo se afla în celulă şi privea cum Tyler, Roosvelt şi tehnicienii erau aplecaţi asupra lui. Ei ţineau în mînă toate imaginile de bord şi listele de verificare. El simţi că toţi se agitau din cauza lui, fără însă să ia notă de prezenţa lui. Îi trecu un gînd prin minte. Era cumva liniştitor să fii privit de cineva ca fiind proprietatea lui. Îşi amintea cumva de aşa ceva? Nu. Nu chiar. Morton se învîrtea, pălăvrăgind în jurul lui. Era bucuros. Era ceva ciudat.

Tyler privi un tehnician. "Testaţi, vă rog, direcţia lui spre o ţintă." Tyler arăta cu stilou diferite obiaecte. O cutie. O tualetă. Piciorul lui Morton. Robo le vedea pe toate. Dar în acelaşi timp, vedea aceste lucruri acoperite de nişte rînduri mici de linii verzi. Ele se reuneau şi formau o cruciuliţă, punctul de ochire. "Verificat", spuse un tehnician.

Robo auzea cum Tyler comanda şi întreba. Tehnicienii răspundeau mereu: "Verificat.". Linii verzi şi grafice străbateau creierul robotului. Nu

înţelegea prea bine pentru ce erau bune, dar recunoscu că sînt o parte necesară pentru funcţiile sale. După cîteva clipe,Tyler se adresă lui Morton.

"Este pregătit."

Morton zîmbi, atît de larg încît îl dureau maxilarele. "Nemaipomenit. Pot să rămîn singur cu el."

Tyler, Roosvelt şi ceilalţi se grăbiră să iasă. Morton se aplecă asupra lui Robo. Robo vedea, în acelaşi timp, omul şi datele biografice ale lui. Morton puse mîna, patern pe umărul lui Robo.

"RoboCop", spuse el, "cum sună instrucţiunile tale cele mai importante?"

O serie de propoziţii apărură în cîmpul vizual al lui Robo. Conştiincios începu să le citească. "Instrucţiunea 1: serveşte siguranţa oficială. Instrucţiunea 2: apără legea. Instrucţiunea 3: apără pe cei nevinovaţi. Instrucţiunea 4...". Robo ezită "Instrucţiunea 4 este secretă."

Morton îşi retrasemîna. "Foarte bine. Forte, foarte bine."

Morton făcu semn din mînă. "Vino.". Managerul Omni-Con: Îl conduse pe Robo în încăperea principală asediului. În faţa biroului înalt, în faţa sergentului Reed. Robo observă că îl urma o mică grupă

de tehnicieni. Toate privirile alunecau spre el. Desigur că era popular. Reed ezita să ia notă de prezenţa lui pînă nu spuse Morton tare: "Are nevoie de o maşină."

Reed se chinuia să privească înainte. Aruncă cheile maşinii către Morton. Zburară chiar spre fruntea lui Morton. Robo întinse rapid mîna şi prinse cheile. "Mulţumesc, sergent Reed", spuse Robo politicos.

Reed privi puţin nedumerit spre statura din faţa sa. "Cu plăcere", spuse el.

Morton facu un semn spre uşă. "Arată-le, baiete." Robo încuviinţă şi ieşi afară prin intrarea din faţă. Un Turbo-Cruiser era parcat în faţa sediului. Robo rămase un moment în faţa maşinii. Era un mijloc de transport primitiv, uşor defectabil şi nu prea apt pentru viteze foarte mari. Oricum, maşina arăta mai bine decît celelalte care se aflau prin jur. Era, pe dinafară, nou-nouţă. Lumina lunii strălucea pe caroserie. Tabla nu avea nici o zgîrietură.

Robo, urcă în maşina, o porni şi acceleră în noapte, dăruind atenţia sa, foarte exact, bordului cu armături lumnioase. Conduse maşina prin străzile prost iluminate. Îi trecu prin cap că aceasta regiune se afla într-o stare avansată de decadere.

Se întrebă de cînd durează aceasta şi, dacă acest loc decăzuse aşa de tare, de ce nu se înlocuiau aceste case vechi cu o arhitectuă corespunzătoare? Prin clădiri atrăgătoare? Mări cîmpul său vizual, astfel încît să poată urmări în acelaşi timp şi strazile şi datele de pe ecranul bordului. Trecu printr-o stradă în care încă mai erau, în folosinţă, cîteva magazine. Un barbat tînăr fugi într-un mod bizar pe stradă. Paltonul său era foarte murdar. Omul era, cu siguranţă în afara echilibrului. Robo acţionă butonul de mărire a imaginii pentru a-l vedea pe om mai îndeaproape. Pupile dilatate. Reflexe încetinite. Murdărie pe la nas. Buze subţiri şi usacate. Greutate: aproximativ 50 kilograme, 10 kilograme în minus pentru un om de această statură. Concluzie: organismul suferind din cauza abuzului de substanţe farmaceutice. Substanţe ilegale. Cocaină, posibil heroină.

Robo viră în stradă şi reflectă asupra faptelor.

Tony Alvarez, de vreo 60 ani se afla în spatele tejghelei unicului său magazin şi privea la televizorul de pe poliţă. El iubea foarte tare emisiunea lui Bixby Snyder "Aceasta nu este problema mea". Era într-adevar un comic simpatic. El primea în

fiecare emisiune o duzina de torturi în fată. Bixby făcea haz de claxoanele automobilelor iar Tony rîdea în hohote. Soţia sa Elvira se întoarse la casă şi îşi văzu soţul rîzînd. Deja avea 60 de ani şi se comporta tot ca un copil. Ea dădu din umeri. De fapt în orice barbat se ascundea un mic baieţel.

Petey Davison, un puşti de vreo 10 ani, folosi momentul cînd Elvira se întoarse cu spatele. El întinse mîna şi şparli un mic pacheţel de sticksuri înainte să se întoarcă Elvira şi-l băgă în buzunarul de la jachetă.

"Încă nu te-ai decis pentru nimic Petey?"

Petey admira poliţa cu dulciuri. "Nu, încă nu"

Închidem în curînd Petey. Decide-te."

"Da, Ma'am." Pete îi zîmbi. Ce idioată. Păr groaznic îi ieşea din nas.

Elvira zîmbi cînd tînărul om îsi făcu de lucru prin magazin, clătinîndu-se. Arăta groaznic. Elvira oftă. Acest ţinut nu mai era ca înainte. Noul client se îndreptă spre poliţa cu reviste porne şi privi lacom în ele. Patroanei nu-i plăcu înfăţişarea acestui tînăr. El tremura şi avea stropi de sudoare pe frunte.

Petey aruncă o privire tipului. Se strîmbă. Un drogat. Oamenii ăştia mari, aşa de tîmpiţi. Dacă

tipul ar fi mai atent asupra revistelor, Petey ar avea şansa sa mai fure şi un al doilea pacheţel. El privi spre om plin de speranţe.

Elvira privi spre Tony. Tony observă si el imediat acest tînăr. Străinul apucă una din ediţiile "Aceste lesbiene" şi răsfoi la cuprins. Apoi trînti revista pe tejghea. Petey se uită spre nebun.

Elvira îl întreba cu un surîs: "Mai aveţi vreo dorinţă?"

Fixistul paru că reflectează foarte serios pe urmă spuse liniştit: "Daaaaa, goliţi casa şi puneţi toţi banii în geanta mea."

Elvira rămase blocată. "Cum?"

Fixistul scoase din paltonul său o flintă chinezească. Cînd văzu Petey armna lucind se strecură încet înapoi. Deodată îi pieri tot apetitul pentru sticksuri.

Fixistul îndreptă arma spre Elvira. Tony rămase împietrit lîngă televizorul pornit.

"Daţi-mi banii." spuse străinul răspicat. "Totul şi nu faceţi figuri." El se întoarse spre Tony. Unde este seiful, bunicule?" Buzele lui Tony tremurară. "Noi - noi n-avem." Elvira începu să umple cu bani un săculeţ de hîrti

Străinul îl privea pe Tony furios. În acest timp

Elvira apăsa pe un moic buton de sub tejghea şi alarma sunînd strident, porni. De cînd spera ea acest lucru. Obiectul nu mai era folosit de cinci ani. Străinul se intoarse rapid şi-l apucă pe Petey. Ochii lui Petey se mariră cînd simţi vîrful baionetei lîngă urechea sa. Doamne sfinte. Dacă supravieţuieşte nu va mai fura niciodată sticksuri. Tomy se ridică. "Lăsaţi băiatul", jeli el "voi deschide seiful." Tony se îndreptă spre tabloul lui Isus, aflat deasupra casei de bani. Dădu tabloul deoparte şi manevră la cifrul seifului. Era nervos. Era bătrîn. Degetele lui erau întărite. Se temea să nu-l audă strigînd pe Petey în orice moment.

"Deschide odată, bunicule", spuse fixistul. "Număr pînă la trei şi seiful să fie deschis. 1, 2...". Îl împinse pe Petey lîngă poliţa cu dulciuri. Fixistul îndreptă arma catre baiat.

Elvira ţipă din nou. De data asta strigatul nu era din cauza hoţului.

Cînd fixistul vazu că Elvira privea pe lîngă el, se întoarse, tocmai cînd Robo intră în magazin. Hoţul înlemni.

"Ce dracu este asta?", se miră el. Era un poliţist şi totuşi nu unul adevărat Îşi îndreptă arma spre el. Robo nu era impresionat. "Există 2 posibilităţi.", anunţă el. "Cea plăcută şi cea neplăcută."

Elvira şi Tony se aruncară la pămînt cînd fixistul trase 3 salve. "Te dau gata, poliţistule."

Gloanţele ricoşară din bustul lui Robo şi zburară prin magazin. Petey vazu cum se sparse o sticlă cu detergent. Un bec în partea din spate a magazinului explodă. Imaginea televizorului se dădu peste cap şi schimbă de şase ori programul.

"Nu mă termini, poliţistule", strigă hoţul.

Robo dadu din umeri. "O.K.! Alegem deci cea neplăcută." Se apropie de hoţ. Fixistul înfricoşat trase din nou. Elvira şi Tony se ţineau de mîini, cînd la nici un metru deasupra lor explodară sticle de gin. Robo însă nu-şi încetini pasul. "Aggghhhhy!", exclamă hoţul şi se îndreptă cu baioneta spre Robo. Robo luă arma şi îl prinse. "Acum e rîndul meu." El mînui arma hoţului ca un basseball-ist. Hoţul zbură în partea din spate a magazinului. Poliţe din magazin se dărîmară cînd cel proiectat intră în ele cu o viteză de 30 kilometri pe oră. Nici nu putea fi vorba să fi rămas ceva din capul său.

Elvira şi Tony ieşiră de după casa de bani.

Petey se ridică si privi, admirativ, spre faţa nenaturala a Super-poliţistului. "Oau", exclamă Petey. Robo activă transmiţătorul său. "Centrala,

trimiteţi o maşină pentru deţinuţi..."

Privi spre parte dinspre spate a magazinului. Hoţul se mai mişca încă. Slab. "şi-un doctor. ştrada Souţh Pine, nr.174.Aţi înţeles?" "Înţeles", se auzi din transmiţător.

Robo se întoarse către proprietarii magazinului. "Cred că el nu vă va mai face probleme."

Tony privi spre silueta de lîngă frigider. "Cred că nu va mai face nimănui probleme."

Robo îşi duse 2 degete spre cască salutînd. Se întoarse şi ieşi din magazin. Petey îl privea cu ochi mari. Apoi se întoarse către Elvira, scoase poacheţelul de sticksuri din jachetă şi întrebă: "Cît face asta?"

Tony cuprinse femeia. "Intră în contul casei, Petey."

" Mulţumesc foarte mult, domnule Alvarez." Petey fugi din magazin şi prinse momentul cînd Turbo Cruiser-ul dispăru după colţ. "Acest tip e mai tare decît T.J. Lazer", spuse el.

Robo conducea Turbo Cruiser-ul prin străzile luminate ale cartierului. Prostituate se aflau de o parte şi de alta. Mai mulţi punk-işti ridicară degetul mijlociu cînd trecu pe lînga ei. O reclama cu neon cu inscripţia: fete! Fete! Fete!, se oglindea în

viziera căştii sale. Robo urmărea în acelaşi timp atent, strada şi ecranul bordului de la maşină. O lumină albastră străluci în cartela de la bord. 4 blocuri mai încolo. Fără să se gîndească prea mult apăsă toate butoanele. Sirenele începură să sune. Girofarul strălucea roşu şi albastru. Acceleră. Motoarele urlau. Acolo se întîmpla ceva.

Într-un gang întunecos ţipa o femeie ce fusese urmărită de doi punkişti. Cel mai rapid dintre ei o prinse din spate şi o strînse la piept. Ea scăpă geanta din mînă şi încercă sa se desprindă. Punkistul cel tînăr o lăsă şi privi spre corpul ei. Cînd încercă să fugă, se trezi în braţele celuilalt.

"Hei, baby", ţipă el. "Linişte. Nu-ţi facem nimic."

Buzele femeii tremurau. El era la numai cîţiva centimetri de faţa ei. Răsufla greu. Mirosea a sardine şi tequila. Capul ei fu dat pe spate. Primul punkist o prinse de păr.

Ţineau cuţite în mînă. Îi curgea salivă din gură. "Prea mult păr pentru gustul meu. Mie-mi plac fetele cu părul scurt." Cel din faţa ei o ţinea strîns. "şi mie. Să o tundem înainte de a deveni intimi."

Mizerabilul din spatele ei începu să taie încet, din parul femeii. Tăie o bucată mare. În lumina lunii lacrimile străluceau pe faţa ei. Era furioasă.

Înfricoşată. Neajutorată. Fără să mai gîndească îi trase individului din spate un cot în stomac şi încercă să-l loveasca pe cel din faţă cu genunchiul.

Cînd cel din spate strigă de durere, celălalt o scutură puternic. "Baby. tu mă aduci la disperare."

Scoase şi el un cuţit şi i-l puse la beregată. "Nu mă aduce la disperare, drăguţo!"

Zîmbi şi văzu cum îi curgeau lacrimile pe obraz. Lumina lunii care luminase faţa ei dispăru deoadată.

O voce răspicată se auzi în gang. "Eliberaţi femeia! Sînteţi arestaţi!"

"Ce ra...". Punkistul, ţinînd încă femeia se intoarse. Prin gang se apropia poliţistul. Arăta ca un poliţist, dar mergea ca un soldat sau aşa ceva, iar mîinile îi erau aşa de mari ca şi pistolul lui. şi acesta era al naibii de mare.

Cei 2 punkişti se aflau înghesuiţi unul în celălalt, ţinînd femeia în faţa lor.

Robo îşi dădu seama că nu mai era timp de vorbă. Conectă modulul său la programul de tragere. Ridică arma. Cel care ţinea femeia, se ascunse în spatele ei, ţinîndu-i totuşi cuţitul la beregată. Robo analiză situaţia. Prin calculator căută o lovitură care să lase femeia neatinsă şi să-l termine doar pe

cel din spatele ei.

Răspunsul computerului: nu exista o asemenea lovitură.

Robo îşi menţinea încă arma ridicată. Ceru un grafic computerizat al scenariului. Linii verzi şi cifre zburau prin capul său, care corectă unghiul de tragere. Individul ce ţinea fata, nu avea nici o idee despre aceste lucruri. De ce nu se retrăgea poliţistul? "Mă crezi prost, curule? Îi voi tăia beregata pînă la urechi!"

Robo nu răspunse. Îşi întoarse puţin corpul şi trase în peretele clădirii din stînga sa. Glonţul ricoşă şi-l nimeri apoi pe individ drept în ceafă. Acesta se prăbuşi. Cuţitul căzu fără să producă leziuni. Femeia fugi pe partea cealaltă a gangului şi se lipi de perete. Celălalt, stătea cu gura căscată avînd cuţitul în mînă.

Robo se adresă punkistului. "Acum e rîndul tău."

Băiatul lăsă cuţitul să-i cadă şi ridică mîinile. Robo se îndreptă liniştit spre el şi-i puse A-9 la cap. Scoase o pereche de cătuşe pe care i le puse punkistului.

"Aşa", spuse Robo. Femeia fugi, sughiţînd spre Robo. Ridică braţele spre el. Robo o privi şi activa analizorul vocal. Percepu nervi. Deconectare.

Spaimă. Simpatie.

Simpatie?

"O, doamne", sughiţă femeia. "O, doamne. Mi-a fost aşa de frică. Cum vă pot mulţumi?" Robo o îndepărtă cu grijă. "Doamnă, aţi suferit un şoc mare. Este important ca acum cineva să aibă grijă de dumneavoastră. Dacă doriţi îi anunţ pe cei de la prim ajutor pentru violuri."

Lewis şi Starkweather virară, cu Turbo Cruiser-ul lor în gang şi îndreptară lanterna spere Robo şi femeie. Lewis dădu din cap admirativ. "Probabil că manîncă baterii la micul dejun, dar este un poliţist al naibii de bun. 2 cazuri într-o jumătate de oră."

"Este poliţist cum sînt eu popă.", mîrîi Starkweather. "Să mergem."

Lewis întoarse Turbo Cruiser-ul în strada principală. Nu era sigură dacă-i plăcea sau nu că în serviciul poliţiei era angajată o maşină, dar de-un lucru era sigură: dacă se duce vestea în Old Detroit de Robo Cop, acest ţinut va fi de nerecunoscut.

11.

Robo se afla în întuneric. Ticăitul inimii sale era singurul lucru care-i ţinea de urît. Afară, lumea trăia fără el în continuare. Dar de lucrul acesta nu era conştient. Copii se năşteau. Bunici mureau. Perechi tinere se iubeau. Robo, însă, înceta să mai trăiască cînd era deconectat.

Clic.

El se afla în celula lui. Doctorul Roosvelt era în faţa lui. "E timpul să te trezeşti, Rob,"

Robo încuviinţă şi părăsi scaunul său. Trecu pe lîngă 3 tehnicieni de lîngă pupitrul de comandă şi intră în încăperea principala. Poliţiştii nu-i mai acordau acum atîta atenţie. Era deja de săptămîni, unul de-ai lor. Se părea că îl acceptaseră, mai ales de cînd ştia şi el că pentru ei era mai mult o maşinărie decît un camarad. Acest lucru nu-l deranja. Pentru asemenea sentimente nu era programat. Unii treceau pe lîngă el. Alţii îl admirau. El însă nu se gîndea la acest lucru. El asculta doar de instrucţiunile sale.

Afară se aşternu ceaţa. Un mic grup de copii se afla în apropiere. "Heii, poliţistule", strigă unul dintre ei cînd Robo se îndrepta spre maşină.

Robo se întoarse şi-i analiză vocea. Admiraţie. Respect. Tensiune.

Băiatul, de-abia trecut de opt ani, ridică pumnul său strins.

"Arată-le lor poliţistule."

Robo încuviinţă. Fără a verifica reacţia lui pe computer ridică şi el pumnul. Copii jubilară cînd se aşeză la volan şi dispăru în noapte. În timpul săptămînii trecute nu se întîmplaseră prea multe. Lumea aştepta rondul său. Jubilau cînd trecea, mai ales copii. Copii. Mici persoane. Urmărea în acelaşi timp bordul maşinii cît şi strada. Deodată, apăru pentru o fracţiune de secundă o imagine în faţa sa. Un mic băiat cu o femeie zîmbitoare. Nu putu distinge feţele lor. Sigur era o greşeală într-una din căsuţele sale cu memoriile. Îi va spune doctorului Roosvelt pentru a îndepărta aceasta greşeală. Atenţia îi fu atrasă de un semnal de bord. Alarmă pentru toate maşinile, apăru pe ecranul VU. Pe planul oraşului apăru, chiar deasupra primăriei, o lumină albastra. Vocea din centrală se auzi în difuzor: "Către toate maşinile, codul 3 la

primărie. Făptaşul este înarmat. Şi-a luat ostateci. Toate maşinile să se îndrepte în această regiune..."

Robo acceleră. Turbo Cruiser-ul prinse viteză. Sirena şi girofarul fură acţionate. "Aici este maşina 44", spuse Robo.

Cînd ajunse la primărie, erau parcate o mică flotă de Turbo Cruiser şi un autobuz SWAT. Robo coborî şi analiză situaţia. O jumătate de duzină de poliţişti şi o duzină de poameni SWAT mestecau în spatele uşilor deschise ale maşinilor. Armele lor erau îndreptate spre un geam de la etajul trei, singurul unde ardea lumina.

Lumina dintr-o lanternă enormă se plimba pe clădire. Robo se întoarse şi văzu că la o jumătate de bloc mai încolo se împingeau mai mult de o sută de gură casca şi duzine de reporteri, în spatele barierei puse de poliţişti. Starkweather şi Ramirez fuseseră postaţi acolo şi nu o scoteau prea uşor la capăt cu mulţimea.

"Acesta este Superpoliţistul", spuse Ramirez."Asta înseamnă că vom putea pleca acasă."

Starkweather strînse din dinţi. "Acest rahat din tablă. Mă voi plînge sindicatului."

"De ce? Pentru că este prea bun?"

"Da", răspunse Starkweather. "Ceva în sensul ăsta."

Robo se îndreptă spre contingentul de poliţişti. Un ofiţer SWAT care era aşa de tînăr încît nu-i crescuse încă barba analiza situaţia cu un căpitan de poliţie, care ar fi putut să-i fie tată. Pe plăcuţa omului SWAT scria "Lt. Hedgecock". Căpitanul se numea Corman.

Hedgecock tocmai ce dădea o soluţie: "Băieţii mei ar putea salva situaţia în 10 minute. Intrăm cu gaz şi cu o putere de foc mare şi avem o şansă mare să-l salvăm pe primar."

Corman nu era impresionat. "Tocmai ce a omorît un angajat. Dacă intraţi înăuntru, fiule, vor zbura cîrjele voastre pînă la Chicago."

Hedgecock se enervă. Perluţe de transpiraţie îi apărură deaspra buzelor. "În fine, dar în nici un caz nu vom face o impresie bună dacă acest nenorocit îl termină pe primar, în timp ce noi ne învîrtim pe aici şi tot discutăm. ce...."

Robo puse mîna sa grea pe umărul omului SWAT. "ţineţi-l de vorbă pe făptaş."

Corman privea spre poliţistul cel mare. "Dar..."

O salvă de mitralieră se auzi de la geamul etajului 3. Corman şi Hedgecock se aruncară la pămînt,

în timp ce gloanţele, trecînd pe lînga ei, loviră asfaltul. Robo privi găurile ce apărură în asfalt, chiar lîngă picioarele sale. Scaose A-9 şi se îndreptă spre uşa de la intrare.

Hedgecock privea blocat statura care marşăluia. "Cine naiba este ăsta?"

"Întrebarea e, ce naiba este asta?", răsunse Corman. Căpitanul dădu din umeri şi-şi luă megafonul.

"O.K. Miller!", strigă el. "Lasă primarul în pace şi primeşti tot cevrei de la noi"

În timp ce Corman pălăvrăgea, Robo urcă treptele de la intrare şi deschise uşa. Miller ţipă de la fereastra etajului 3. "Mai întî, să nu încercaţi să mă duceţi de nas. Sînt prea hotărît!"

"În ordine, Miller!", strigă Corman.

Robo urcă cu grijă treptele spre etajul 3. Se terminau într-un coridor strălucitor, poleit. Robo porni pe coridor. Vocile se auzeau mai tare. Ajunse în faţa unei uşi cu inscripţia "Primar". El privi şi acţionă termograful său. Imagini vagi apărură pe uşă. Era prea groasă pentru o imagine exactă, la cald. Robo se îndreptă mai departe spre uşa biroului anexat. În primul birou, al primarului, se afla la fereastră nebunul Ron Miller cu mini-Uzi în-

dreptată spre cei 3 ostatici. Costumul său era murdar şi rupt. El nu dormise de nopţi întregi şi ochii i se zbăteau puternic. Dădea nervos din picior. Foi de hîrtie împrăştiate se aflau sub pantofii lui.

Primarul Waldo Gibson şoptea ceva unuia din colaboratorii săi aflat într-un colţ. Cel de-al 3-lea colaborator al său, un băiat pe nume Eddie se afla încă acolo unde căzuse nimerit acum 1 oră de gloanţele lui Miller.

Gibson, unul din puţinii politicieni negri care mai exista în Old Dtetroit, vazu cum Miller scuipă guma de mestecat pe jos. Cînd Gibson văzu motolul de gumă pe podea, gura îi deveni şi mai uscată.

"Aş dori să fi avut nişte lapte", mîrîi Miller.

"Hei, Corman, mai eşti acolo, afară?"

"Da, Miller."

"A doua mea cerinţă. Vreau nişte lapte. Lapte rece. Ai înţeles? Dar nu rahat din acela fără grăsimi. Vreau lapte normal, omogenizat. Cel fără grăsime are gust de apă."

"Perfect. Se face. Nici o problemă."

"În al treilea rînd. Vreau o nouă numerotare a voturilor. şi indiferent de rezultat, vreau vechea mea slujbă înapoi. Şi vreau un birou mai mare, cu

frigider. Un frigider mare. Unde intră mult lapte şi îngheţată. Şi mai vreau şi o nouă maşină. Şi vreau ca toate acestea să fie plătite de conducerea oraşului."

Vocea lui Corman se auzi din întunecime. "Ce fel de maşină, Miller?"

Miller se gîndi foarte intens. "Daţi-mi un moment."

Se întoarse către Gibson. "Le ai cu maşinile?" Gibson scutură din cap. "Nu."

Miller dădu din umeri. "Nici eu. Eu nu am avut niciodată una nouă. Numai table vechi."

El se întoarse, din nou, spre fereastră. "O.K. vreau una rapidă, cu tapiţerie din piele. Una cu adevărat mare şi grea."

Corman reflectă. "Ce-ai zice de una SUX-6000."

"Da. O.K. Dar conducerea oraşului să plătească benzina şi celelalte cheltuieli!"

Robo se strecură în biroul anexă. Studie camera. Părea solidă. Dar pereţii fuseseră renovaţi în anii '80. O construcţie foarte scumpă. Învîrti pistolul pe deget şi îl introduse în toc. Se gîndi că nu va avea necoie de el. Se îndreptă spre peretele ce despărţea cele 2 încăperi. Pipăi pereteple. Auzi, cum de afară Corman încerca să fie diplomat. "Nici o problemă

Miller. Lasă-l liber pe primar şi îţi echipăm maşina cu tot ce vrei tu. Material tempo, pereţi albi, video, stereo."

Lîngă fereastră, Miller căuta din priviri încă o gumă de mestecat. Nu mai era niciuna. Zbieră pe fereastră: "Nu încerca să mă păcăleşti, căpitane. Dacă voi fi pacălit îi omor. Vreţi să vedeţi?"

Îl apucă pe primar şi îl ridică în sus, spre fereastră. Făcu un pas în spate apropiindu-se de perete şi îndreptînd arma spre primar.

"Nimeni nu mă ia niciodată în serios", ţipă Miller. "De acum înainte ma vor lua toţi în serios."

De partea cealaltă a pretelui, Robo manevra termograful său. Imaginea era acum mult mai clară. Imaginea îmbunătăţită de computer reda starea lui Miller de cealaltă parte a peretelui. Degetele lui Miller erau încleştate pe trăgaciul mitralierei.

"Să lăsăm pe acest cur de primar să spună: Să trăiţi", ţipă Miller.

Robo îşi dădu puţin, braţul drept înapoi, apoi străpunse peretele cu el. Peretele explodă în afară. Miller se întoarse cînd pumnul uriaş al lui Robo apăru deodată din perete. Robo îl apucă pe Miller şi îl trase înspre el, la perete. Fu zdrobit de "îmbrăţişarea" rece a peretelui. O rafală de gloanţe fluieră prin camera oficială a primarului. Gibson şi colaboratorii săi îşi căutară acoperire cînd gloanţele străpunseră plastic şi lemn. Robo trase prin perete, în celălalt birou, un Miller ţipînd şi zbătîndu-se

Miller trase mai departe. Apoi se întoarse şi trase în fruntea poliţistului.

Robo abia simţi o gîdilitură. Privi criminalul şi încordă pumnul. Îl lovi în stomac. Puterea loviturii îl proiectă în fereastră biroului. Geamul se sparse.

Miller înjura, în timp ce zbură de la al treilea etaj. Robo intră prin gaura făcuta în perete, în celălalt birou.

Cutremuratul Waldo Gibson se afla lîngă masa sa de scris. Robo se convinse că nu era nimeni rănit.

"Mă bucur că nu sînteţi rănit.", spuse Robo. "Vă rog să ma scuzaţi pentru pagubele făcute, în timpul prinderii făptaşului."

Robo dădu din cap şi ieşi. "Noapte bună." Închise uşa cu grijă.

Primarul Gibson rămase, blocat, în uşă. Privi sptre gaura din perete.

"Ăsta, da, tip tare!", spuse el. Îşi ajută colaboratorii să se ridice. Hîrtii de la gumă de mestecat

aruncate, lunecau pe sub picioarele lor.

Afară, în faţa primăriei, se îndreptă Robo, fericit, spre maşină. Cînd Turbo Cruiser-ul porni, privi spre mulţimea de după barieră. Ei jubilau, şi aclamau.

S-ar fi bucurat de acest lucru dar nu ştia cum.

12.

Jan Murphy aduna ultimele bucăţi din lucrurile soţului ei într-o cutie de carton. Ea stătea pe pat, pe cuvertura mototolită. Privea cele zece cutii mari de carton. Doisprezece ani de căsnicie, viaţa unui om strînsă în cutii de carton.

Ea zîmbi. Aceasta ironie i-ar fi placut lui Murphy. Ea trase un şut unei cutii şi ieşi din cameră. De la moartea soţului ei, dormea în sufragerie. Nu putea să se obişnuiască cu gîndul, de a merge singură la culcare, după ce atîţia ani a simţit prezenţa lui Murphy lîngă ea.

Furia pricinuită de moartea lui, îi trecuse. Grijile, necazurile însă nu o parăsiră. Era într-o fază de trecere. Se îngrijora mai mult din cauza lui Jimmy. El suporta cu greu moartea tatălui său.

Nu era sigură ce comportament să adopte în privinţa lui Jimmy. Dacă s-ar purta cu el cu manuşi şi l-ar consola mereu, ar deveni cu atît mai conştient. Dacă s-ar purta normal, ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic, Jimmy ar crede că, ei nu-i pasă

şi că tatăl său a murit pentru nimic.

Ea alese şovăind, o cale de mijloc.

Ar fi parăsit şi mîine casa. Poimîine s-ar înscrie pe lista pentru colonizarea Lunii. UniCorp ar fi foarte binevoitor. Ar rezolva cererea ei printre primele, deoarece Murphy murise la datorie. Simţea un gol în interior. Jimmy strigă: "Hei, mămico, priveşte!" ea ramase pe loc, surprinsă. Pentru prima dată, după nenorocire, vocea lui Jimmy suna entuziast. Ea păşi în sufrageria aproape goală. Jimmy stătea cu picioarele încrucişate în faţa televizorului. Urmărea actualităţile.

"Priveşte!", se agită el.

Jan îngrenunchie lînga el. Jess Perkins, a cărui păr lucea în lumina studioului, prezenta imagini din faptele petrecute în ultima saptămînă. Jan privea cu gura cascată cum Ron Miller cazu de la o fereastră de la etajul trei.

"Drăguţ, nu?", întrebă Jimmy. "Dar vine una şi mai tare."

"Jimmy", spuse Jan "Este puţin cam mult, nu gaseşti?"

"Aşteaptă"

Jess apăru pe ecran. Pleoapele ei aveau reflexe

albăstrii.

"A început acum o săptămînă cu salvarea eroică a primarului Gibson şi a doi colaboratori ai săi cu ajutorul unui singur angajat al poliţiei a cărui identitate era ultrasecretă." Pe ecran, apăru imaginea de la o conferinţă de presă. Doi manageri OmniCon, unul domnul Morton şi altul domnul Johnson, stăteau lînga un titanic poliţist, ca un razboinic în zale care era binefăcut, ca un fotbalist.

"Ieri", începu Jess, "OCP puse capăt tuturor speculaţiilor cînd concernul prezentă un program de luptă împotriva răufăcătorilor. Numele programului - RoboCop. Astăzi, copii de la şcoala primară Lee Iacocca au întîlnit, personal, o figură pe care părinţii o cunoşteau doar din cărţile de poveşti - un adevărat Supererou."

Imagini dintr-o curte de şcoală superaglomerată apărură pe ecran, în care măreţul RoboCop se învîrtea într-o mulţime nesfîrşită de copii agitaţi şi repoorteri. Jan vazu cum se bucura Jimmy vazînd uriaşul. Ea dădu din cap. Murphy ar fi dispreţuit această mare vîlvă.

Era un poliţist conştiincios. Îşi făcea munca sa. O făcea bine. Dar nu se lăuda cu asta şi nici nu se văita.

Un reporter emoţionat întinse un microfon către uriaş. "Scuze, RoboCop doreşti să spui ceva copiilor care stau în faţa micilor ecrane?"

Eroul se întoarse şi privi spre camera de luat vederi. "Feriţi-vă de pericole", fu totul ce spuse.

Copiii jubilară. Pe micul ecran apăru o reclamă pentru Bixby Snyder, cu emisiunea "Aceasta însă nu e problema mea"

Jan rămase încă privind fix spre ecran. În ochii poliţistului mecanic era ceva care îi străpunse toţi nervii. Ceva pe jumatate omenesc. Ceva consolator.

Jimmy se lipi de ea. "Nu e simpatic? E mai bun decît T.J. Lazer. Acest tip e veritabil. Crezi că au anunţat şi la ştirile de pe Lună de el?"

"Cu siguranţă, comoara mea", răspunse Jan.

Acei ochi au privit exact în ea. Gîndurile i se aglomerau. Probabil mai era afectată de pe urma accidentului. Trecuseră de abia două luni de la înmormîntare. OmniCon nu s-a dezminţit. O capelă, un sicriu scump, jumătate din sediu era prezent, în uniformă. Un sicriu închis. Ei au spus că Murphy fusese peste masură de ferfeniţit. Îşi împiedică un sughiţ. Jimmy o privi curios.

"Eşti O.K., mămico. Am spus ceva greşit?"

"Nu", zîmbi ea superficial. "Doar că voi duce

dorul acestei case vechi. Asta e tot."

Jimmy o cuprinse. "şi eu îi voi duce dorul." Actualităţile continuau şi Jimmy, aştepta cu răsuflarea taiată, noi poze cu eroul său de curînd descoperit. În loc de aceasta apăru Casey Wong, cu zîmbetul său de crocodil în faţa unui grafic reprezentînd Delta City. "Tot nu există, încă, date oficiale pentru începerea construcţiei", anunţă el, foarte obosit, nu plin de entuziasm ca de obicei. "Conducerea sindicatului nu se încumetă să fie de acord cu începerea construcţiei, atîta timp cît OCP nu poate garanta pentru siguranţa muncitorilor. Robert Morton, înlocuitorul directorului programului RoboCop adăugă la acestea...".

Bărbatul subţire, nervos, care cu cîteva clipe în urmă fusese văzut pe podium alături de RoboCop se afla acum, tensionat, într-un birou impozant. "Ei, nu pot să mă exprim în problema cu Delta City", începu el. "Compartimentul meu nu e în măsură sa dea indicaţii în aceasta privinţă. Noi plănuim însă să rezolvăm problema criminalităţii în Old Detroit în timp de 40 de zile. Există un nou bărbat în oras şi numele său este RoboCop."

Camera video se mişcă, încet, spre dreapta. Acolo, lîngă manager, se afla superpoliţistul. Robo

privi tăios spre camera video. “Eu sînt aici poentru u singur scop: ca să dau siguranţă străzilor, pentru cetăţenii cumsecade şi să-i aduc pe rau facători acolo unde le este locul: după gratii sau sub pamînt.”

“Prea rece”, spuse Jimmy cînd Wong începu cu pericolul unui război atomic dintr-o ţară a cărei nume Jan nu-l auzise niciodată. Nu înţelegea nimic din ceea ce spunea Wong. Ea se gîndea încă la aceşti ochi. Reci şi totuşi suferinzi. Goi şi totuşi hotărîţi. şi sub viziera albastră se partea ca sînt şi ei albaştri. Foarte, foarte albaştri.

13.

Morton privi mulţumit cum Robo se învîrtea, din nou, printr-o mulţime de elevi, jubilînd. Johnson privea curios cum copii încercau să scuture enorma mînă a poliţistului. Era surprins de popularitatea lui Robo. Primăvara nu era un anotimp prea plăcut în Detroit. Chiar în costumul lui gros, lui Johnson îi îngheţară diferite organe vitale şi totuşi, copii suportau acest frig numai pentru aşi vedea eroul. Da, Old Detroit se schimbase rapid.

El privi spre Morton. Morton se schimbase, de asemenea, în decursul ultimelor săptămîni. Părul său era frizat după ultima modă. Îmbrăcămintea sa era nouă şi mai scumpă. Ochelari noi. Tipul urca cu paşi rapizi pe scara ierarhică a concernului. şi totuşi Johnson avea o mică îndoială despre toată povestea.Nu trebuia uitat Jones.

Pe un om ca Jones nu-l puteai exclude, dintr-o dată, fără urmări.

Johnson dădu din umeri. Asta era problema lui Morton.

Morton se lumină cînd Robo îşi făcu cale prin mulţime. "Îţi spun, Johnson, într-o lună numele lui Robo va fi sinonim cu cea mai modernă luptă împotriva răufăcătorilor. De la conferinţa de presă încoace, telefoanele OCP zbîrnîie într-una. Toţi vor să facă cu Robo afaceri uriaşe. Jucării Robo. Păpuşi Robo. Costume Robo. Pături Robo. Comici Robo. Pistoale, jocuri - chiar o emisiune TV pentru sîmbătă dimineaţa. Închipuie-ţi cîţi bani poate aduce concernului! Nu va fi doar cel mai eficient poliţist din lume. Ci şi cel mai popular."

"Aha", spuse Johnson.

"Tipul are personalitate", continuă Morton. "Poate nu chiar o personalitate. În fond nu e decît un prostănac, dar are această proprietate Macho-Man, care pare să le placă atît de mult oamenilor. Nu este slab şi nici nehotărît. El spune ce gîndeşte şi-o spune clar şi limpede. Propoziţia de la actualităţi! După gratii sau şub pamînt! Am simţit aproape ca fac în pantaloni, după ce-a vorbit. Să fi văzut echipa de televiziune. Erau entuziasmaţi. Bărbaţii îl găsiseră nemaipomenit de dur. şi femeile? Oftau pe acolo. Ele reacţionară de parcă ar fi fost John Wayne. Dacă Robo ar fi fost om, sigur ar fi avut succes la femei. Crede-mă. Are sex appeal".

"Este un om", răspunse Johnson.

"Numai pe jumătate", spuse Morton. "şi atîta vreme cît controlăm creierul său, el reprezintă pentru noi doar o arma foarte normală."

"Aha", murmură Johnson.

Robo privea spre micii oameni de lîngă el.

"Hei, Robo. Pot să devin şi eu un poliţist ca tine cînd o să cresc mare?", întreba un mic băieţel cu un dinte lipsă.

"Departamentul poate să aiba oricînd nevoie de băieţi curajoşi", spuse el linistit. Cînd observă însă, faţa dezamăgita a unei fetiţe cu codiţe, adăugă ca o scuză: "şi fete de asemenea."

Fetiţa mîrîi. Un profesor batrîn, ce semana cu o mumie egipteană se apropie. "O.K.copii? Nu trebuie să-l ţinem prea mult din treaba sa pe Robo. El trebuie sa prindă, în continuare, răufăcători şi voi să va întoarceţi în clasele voastre."

Copiii scoaseră un "Ooo" general şi o zbughiră în şcoală. Un băieţel cam, de cinci anişori, pistruiat se întoarse şi îl salută pentru ultima dată. "La revedere, Robo", strigă el.

El ţinea o papuşă în mînă. Un poliţist în miniatură. O mică inscripţie se vedea pe braţul stîng al

păpuşii. "T.J.Lazer"

Robo privi nedumerit în urma micuţului.

"Jimmy?", întrbă Robo.

Un vînt rece fluiera prin curtea şcolii. În curînd locul se goli. Robo auzi că Morton şi Johnson îl cheamă. Dar el mai privea spre locul unde se aflase micuţul. "Jimmy?", repetă el.

Nu primi nici un răspuns. De unde ştia acest nume? şi-a amintit de el? Nu. Nu credea. Numele nu se afla în nici unul din sertăraşele lui cu date.

"Robo!", strigă din nou Morton. "Vino odată. Este frig afară."

Robo încuviinţa: "Vin". Se îndreptă, încet, înapoi spre dubiţele OCP. Doi tehnicieni îi deschiseră uşile. Se aşeză tăcut în spate. Dr. Roosvelt îl privi cu faţa luminată. "Ai o grămadă de fani, Robo!"

Robo încuviinţă. Nu răspunse. Ceva se întîmpla în interiorul său. Ceva ce nu înţelegea.

14.

Robert Morton se îndrepta plin de optimism prin coridor, spre turnul OmniCon, cu uşurinţa reuşitei în paşi. Visa sa facă din OCP cea mai mare afacere a lumii şi a Universului. Dădu din cap angajatului ce zîmbea care îl salută la intrarea în hală.

Ciudat cît de reprede se pot schimba lucrurile. Doar de cîteva luni era pe muchie de cuţit . Apoi Johnes şi-a tăiat singur craca de sub picioare. Imaginea cadavrului lui Kinney, căzut pe modelul lui Delta City, umplu pentru moment gîndurile lui Morton.

Uită-l. Băiatul oricum era un eşec. Oriocum ar fi murit pentru ceva mareţ. Un angajat tînăr din conducere, pe nume Walker, venea în spatele lui Morton. "Hei, hei. Bobby. Înlocuitor de director! Felicitări. Vii marti seară la antrenamentul de handbal?"

Morton îi zîmbi patern. "Din pacate nu, Bill. Am o întîlnire. Două modele vin să ma viziteze."

"Oho. Ai nevoie de companie."

"Cunoşti şi un al treilea model care ar putea trece pe la mine."

Morton rămase pe loc, în faţa băii pentru angajaţii din conducere. Scoase o dischetă aurie din buzunar şi o introduse în fantă, intrînd în încăperile exclusive. Walker îl urmă. Morton se hlizi cînd vazu interiorul deosebit. Faianţa albă sclipind ca oglinda se întindea aşa de departe ca un întreg bloc de locuinţe. Indicatoare aurii arătau drumul spre duşuri, spre hala din turn. Aceste încăperi erau visul realizat al oricărui angajat urcat sus de tot pe scara ierarhică a concernului.

Toaletele erau goale la rînd, exceptînd una. Walker şi Morton merseră spre două closete. Walker începu să pălăvrăgească în tim ce-şi desfăcea fermoarul. "Tu ţi-ai făcut un nume cu acest RoboCop în departamentul de siguranţă, Bobby." Morton încuviinţă.

"Dar", continuă Walker, "voi fi cu tine sincer. Jones este totuşi destul de acru, după cum se aude."

"Da, da", răspunse Morton. "ştiu. Tipul, cică, ar fi un killer de meserie. Dar asta a fost odată. Părerea mea e că si-a pierdut dinţii veninoşi. Tipul este un ratat."

Ochii lui Walker se îndreptară miraţi, spre Morton. Morton se mişca pe un teren alunecos. "Vorbim despre acelaşi Dick Jones?"

Morton se strîmbă. Acest băiat trebuie sa înveţe mnai întîi, din ce parte bate vîntul, mai nou, în conducere. "Walker trezeşte-te. Jones este batrîn. Noi sîntem tineri. Asta e viaţa. Numai cei mai tari reuşesc. Darwinismul conducerii!"

"Da, dar..."

"Acest Jones n-a mai avut puteri şi a construit un rahat."

Walker nu răspunse. Privea în oglindă. Toaleta se deschise. Dick Jones se îndreptă încet spre chiuvetă şi începu să-şi spele miinile. Walker se blocă. Stăpîn pe sine, însă, închise apa, îşi trase fermoarul şi se îndreptă spre uşă.

"Ah, da", spuse el, "am o şedinţă urgentă. Pe mai tîrziu."

Morton urina nervos în continuare. Privi cum Jones îşi şterse încet mîinile cu un prosop de hîrtie, împături tacticos hîrtia şi o aruncă în coşul de gunoi. Jones se întoarse, se îndreptă spre Morton şi se opri exact în spatele lui. Morton îi simţea şi cea mai mică răsuflare în ceafă.

"Felicitările mele pentru avansare, Bob", spuse Jones în timp ce nasul său de vultur se afla, practic,

chiar în urechea lui Mortyon.

"Oh, mulţumesc, Dick", răspunse vag Morton.

Jones privi în oglindă şi-şi încrucişă astfel privirea cu Morton. Morton trăgea de zor fermoarul lui în timp ce Jones continuă: "ştiu şi eu, de cînd eram un tînăr angajat la aceasta firmă cum batrînii erau deseori porecliţi. Rozători. Tinichigii. Da, o dată l-am numit pe unul chiar gaură de fund."

Morton se grăbi spre chiuvetă şi-şi freca de zor mîinile. Jones îl urmă. "Dar, Bob, ceea ce-ţi spun acum este foarte important. Aveam întotdeauna respect faţă de ei. ştiam care era limita."

Morton apucă prosopul. Jones îl prinse de încheietura mîinii. "Ai întrecut limita, dragul meu Bobby. Mi-ai adus jigniri şi-ai ofensat aceasta firmă cu poliţistul tău bastard!!!"

Morton privi cu gura deschisă spre Jones. Jones nu striga cu adevărat. Nu a ridicat vocea. Tonul vocii sale aducea a ţipăt. Nu, era mai mult decît un alienat mintal. Ochii lui Jones pareau atit de mari ca nişte grapefruits. "Eu aveam contracte sigure cu sectorul militar pentru ED 209. Un program de reînoire. şi o asigurare pentru 25 de ani! Nimănui nu-i păsa dacă treaba mergea sau nu, Bobby."

Morton căuta o apreciere deşteaptă pentru a

destinde situaţia. şi încercă să-şi elibereze mîna. Dar amîndouă nu-i reuşiră. "Păi", spuse el, "Bătrînul consideră destul de important proiectul meu, Dick."

Jones lasă mîna lui Morton. Tonul vocii sale deveni mai liniştit. "Ştii, Bobby, este un om drăguţ, dar bătrîn. Dar el nu va trăi veşnic. şi eu sînt aici nr.2, Bobby. Aceasta este un calcul foarte simplu. Cînd nr.1 nu mai este , urmează nr.2."

Cu o vizibilă mare satisfacţie îl scuipă Jones pe Morton drept în faţă. "Te-ai încurcat cu cine nu trebuie, Bob", zînbi Jones. "Roagă-te la Dumnezeu să îi acccept lui Robo şi cel mai mic serviciu. Şi dacă totusi se întîmplă asta, vă scot eu pe amîndoi din priză." Părăsi încăperea fluierînd un cîntec.

Morton luă prosopul şi îsi şterse scuipatul de pe faţă. Ieşi şi el din încăpere. Toată uşurinţa şi optimismul din paşii săi dispăruseră.

15.

Robo se afla în celulă. Ochii săi erau închişi. Dormea. Doi tehnicieni stăteau, de veghe, în faţa încăperii şi aruncau din cînd în cînd cîte o privire pe aparatele de măsură care controlau sistenul lui Robo.

Tehnicienii se plictiseau vizibil. La început fusese o muncă simpatică să te joci de-a guvernanta. Mai aveau ocazia să iasă din laborator, dar să stai de veghe, zi de zi şi noapte de noapte, nu era chiar raiul pe pămînt.

"Hei", spuse unul din tehnicieni, cînd observă o neregularitate pe scara de măsură. "Ce-i asta?". Al doilea tehnician spuse: "Aparate japoneze."

Se întoarseră la discuţia lor. Robo stătea, nemişcat, în celulă. Întuneric. Murmure. Totul era liniştit. Nici un gînd, Nici o energie. O sclipire continuă, albă, luminoasă fugea prin mintea sa. O siluetă neagră trecu prin faţă. Cine era? Îşi amintea? Nu. Nu poseda amintiri. Voci. Rîsete. Poc!! Ce zgomot a fost? O flintă. Îşi amintea de acest lucru?

Da. Foarte bine. Dar de unde?

Un foşnet. O luminiţă albă. Interiorul unei hale. Cutii. Oameni deasupra lui. În apropierrea lui. Arme îndreptate asupra - "corpul său"?

Un vacarm.

Sentimentul că s-a rupt în bucăţi.

Robo se trezi dintr-o dată. Bărbia îl durea. Atît de tare îşi încleştase dinţii. Scutură din cap. Lumini indicatoare se aprinseră pe fotoliul său. Cei doi tehnicieni priveau amuzaţi cum Robo se ridică.

"Hei, priveşte", rîse unul dintre ei. "Tabla noastră s-a trezit."

Celălalt tehnician se încruntă. "Dar n-ar fi trebuit să fie treaz acum. L-ai activat tu?"

Primul tehnician, însă, nu-şi ieşi din fire. "Aparate japoneze. Desigur, un scurtcircuit. Să intrăm să..."

Era prea tîrziu. Robo tocmai parăsea celula.

"Hei!", strigă primul tehnician. "Nu are voie!"

Cel dea-l doilea tehnician suprimă spaima lui. "Vrei cumva să-i spui lui acest lucru?". Celălalt bărbat dădu din mînă. "Nu", spuse el.

În faţă, în birou tocmai ce dr. Roosvelt încerca să facă curte unei tinere poliţiste. "Bineînţeles sînt un om de ştiinţă, dar practic de trei ori pe săptămînă",

se lăuda Roosvelt, "şi ce rahat este ăsta!!!?"

"Vă referiţi cumva la mine?", întrebă tînăra poliţistă sapumegînd.

"Nu, mă refer la EL!"

Robo se îndreptă prin birou, spre uşa de la intrare. Roosvelt privi la ceas, se convinse că Robo era treaz prea devreme, şi fugi în spate, spre celulă. Ambii tehnicieni tocmai ce încercau să verifice aparatele de măsură.

"Cum s-a putut întîmpla aşa ceva? Cum naiba?", tremură Roosvelt.

"Păi", răspunse un tehnician, "acelaşi lucru ne întrebăm şi noi."

Robo deschise uşile postului de poliţie din Old Detroit. Angajaţii Lewis şi Starkweather tocmai ce voiau să intre cu un răufăcător în cătuşe. Lewis privi cum Robo se îndreaptă spre Turbo Cruiser. Împinse arestatul spre Starkweather. "Du-l înăuntru. Eu vin mai tîrziu."

Robo ajunse la maşină şi deschise uşa cu expresie a feţei foarte hotărîtă. Ceva se întîmpla cu el. Ceva spumega în el. Ceva străin. Ceva foarte real. Se întoarse şi observă că în spatele său se află o poliţistă.

"Bună", spuse femeia. "N-am avut încă prilejul

să ma prezint: Anne Lewis."

Robo făcu un pas spre femeie. Grafice şi cifre se perindau în cîmpul lui vizual. Abia putea să recunoască faţa ei. Pentru moment, în ea erau întruchipate toate femeile care au însemnat ceva pentru el. Clipi. Instrucţiunile importante îi apărură în minte. Instrucţiunea 1: serveşte siguranţa oficială. Instrucţiunea 2: apără legea. Instrucţiunea 3: apără pe cei nevinovaţi. Instrucţiunea 4: secret

"Ai un nume?", întrebă Lewis.

El clipi din nou. Instrucţiunile şi graficele dispărură. Lewis se afla încă în faţa lui. "Ce pot să fac pentru dumneavoastră, angajată Lewis?", întrebă Robo care se afla din nou sub control.

Lewis nu era sigură ce să spună "Păi, nu la asta mă refer. N-ai un nume?"

Robo o privi. Despre ce vorbea ea? Lewis se încruntă. "Hai, Murphy. Tu eşti, nu?"

Robofăcu, cu grijă, un pas înapoi.

Murphy?

Lewis îl privi adînc ochii săi albaştri. "Tu, întradevăr, nu-ţi aminteşti de mine?"

Robo urcă în maşină. "Nu, mă scuzaţi, am treabă. Trebuie să mă ocup cu lupta împotriva răufăcăto-

rilor." Porni Turbo Cruiser-ul şi o luă din loc. Cîteva se cunde mai tîrziu se repezi enervantul doctor Roosvelt spre nedumerita Lewis. "Despre ce-ai vorbit cu el?" Înainte de a apuca să răspundă, opri în faţa sediului o limuzină vopsită în dungi fosforescente.

"Ce naiba se întîmplă aici", ceru să ştie Morton.

"Ea a vorbit cu el.", spuse Roosvelt pe tonul unui şcolar ce-şi pîrăşte colegii. "Despre ce?", întrebă Morton.

"Despre nimic deosebit.", dădu Lewis din umeri.

"Despre ce, totuşi?", întrebă Morton furios.

"Despre drepturile unui poliţist", spuse Lewis ironic.

"Este un poliţist, nu?" răspunse vocea lui Reed, de după Morton. "De ce să nu discute şi el puţin cu colegii?"

Managerul cel tînăr se întoarse şi îl ţintui cu privirea pe poliţistul cel bătrîn. "Credeam că am spus destul de clar că acest proiect nu intereseaza oamenii dumitale!"

"Atîta vreme cît proiectul este un poliţist în sectorul meu, poate să vorbească cu cine-i place!", răspunse Reed.

Morton se adresă lui Tyler,care se afla lîngă

monitor. "Ce naiba s-a întîmplat aici? O pană sau ce?"

Tyler privi datele de pe computer.

"Păi, nu sîntem 100% siguri. Vreau să spun că acest sistem nu a fost astfel construit încît să-i aflam reacţiile în detaliu."

"Reiese ca şi cum Robo ar fi visat", vociferă Roosvelt.

"Rahat", explodă Morton. Privi spre Lewis. "Despre ce ai discutat cu el?"

"Păi", Lewis dău din umeri. "l-am întrebat dacă are un nume? Dar nu ştia!"

Ochii lui Morton parcă erau ieşiţi din orbite. Se afla în pragul isteriei.

"Ooo, nemaipomenit. De cîte ori să vă spună omul: nu are nume. Are un program. Clar?"

Lewis dădu din umeri. "Sigur."

Roosvelt era, încă, neliniştit. "Eu propun să-l lăsăm o perioadă să se liniştească, timp în care să verificăm cu seriozitate toate sistemele."

Morton închise ochii. Dintro dată văzu cariera sa, renumele său, peste 3 milioane dolari reprezentînd contracte comerciale, fotografia sa de pe prima pagină a ziarului "Time Magazine", toate acestea

curgînd într-un uriaş closet de înaltă tehnică. Mîrîi spre Roosvelt.

"Vreţi să-l dezactivăm, numai pentru că a avut un simlu vis? Vreţi să mă nenorociţi?"

"Oh", răspunse Roosvelt nu prea ştiinţific.

Discursul lui Morton nu se terminase. Privi acum spre sergentul în vîrstă. "Te afli tare adînc în rahat, Reed. Îţi pică ţie pe cap. Acest proiect nu are ce să-i intereseze pe ceilalţi poliţişti. Este secret. Este o afacere pur a OCP-ului. Mîine vei avea pe birou o dispoziţie oficială. Eşti răspunzător pentru purtarea angajatei Lewis."

Reed privi tînărul manager furios. "Eu găsesc că ea ar trebui să primescă o medalie pentru că a vorbit cu această tabla idioată. Robotul tău este tot aşa de simpatic ca un înlocuitor de director OmniCon."

Faţa lui Morton se dezumflă. "Rămîne activat",il anunţă el pe Roosvelt. "Trebuie să verificăm planurile timpilor. Nu pot să trag nici o concluzie pe moment. Să-mi arătaţi datele de pe computer."

Morton, Tyler şi Roosvelt se întoarseră în încăperea din spate ca nişte animale speriate. Lewis dădu din umeri şi-i spuse, cam nesigur, lui Reed.

"Îmi pare rău, sergent. Am cam făcut-o de oaie."

"Nu-ţi face griji, fetiţo. Morton este un porc nenorocit."

Bărbatul în vîrstă privi spre strada pustie din Old Detroit, în acea directie în care Robo dispăruse cu Turbo Cruiser-ul. "Din partea mea, admir această tablă pentru că a luat în sfîrşit singur o iniţiativă. Nu l-am văzut pînă acum niciodată aşa hotărît. Aşa, ca şi cum ar trebui să meargă cu orice preţ undeva."

Lewis încuviinţă. "Da, dar unde?"

*

16.

Mickey Radford, de şaptesprezece ani, voia să devină astronaut, dar nu unul ca aceşti băieţi, care zboară încolo şi încoace între pămînt şi lună, de parca ar fi stewardese spaţiale. El voia să devină un astronaut de vîrf, un pilot. Avea chiar o şansă. De cînd a primit bursa Rockwell pentru academia Narcross, putea spune că ascăpat de Old Detroit şi că era deja în drum spre univers.

Dacă nu reuşeşte la testul Rockwell de săptămîna viitoare, poate să-şi pună în cui planurile lui de viitor. Şi atunci va fi nevoit să lucreze toată viaţa la staţia de benzină SHELL. Totuşi acest loc de muncă linistit era, cît de cît, bun. Majoritatea lumii nu prea circula noaptea, aşa că nu-i rămînea decît să păzească staţia. Astfel, avea timp aici şi de învăţat.

Mickey se afla în mica baracă a benzinăriei şi studia o carte de geometrie. Nici nu observă motocicleta care staţiona în faţa benzinăriei. Abia cînd tipul îi bătu în fereastră, îşi ridică Mickey privirea.

Motociclistul cel mic şi sălbatic, aproape că nu l-ar fi scos dintr-ale lui, dacă nu ar fi îndreptat spre el pistolul Mac-10, prin ghişeu.

"Toţi banii la mine, şoarece de bibliotecă, sau îţi zbor creierii!", spuse Emil, ameninţător.

Mickey se blocă, cu privirea pe armă. Oare chiar lui i se întîmpla acest lucru? Isuse. A mai auzuit la "Actualităţi" despre atacuri asupra staţiilor de benzină, dar niciodată nu i-a trecut prin cap că s-ar putea intîmpla şi la el!? În această zonă? Într-o seară, în timpul săptămînii? Acum, cînd mai avea puţin pînă la testul Rockwell?

"Hai, mucosule", mîrîi Emil. "Mişcă-te!"

Mickey goli casa şi împinse banii prin ghişeu. Emil privi banii. Doar cîteva sute.

"O seară liniştită", se scuză Mickey. Emil îndreptă pistolul spre adolescentul care tremura, "Acum umple la numărul şapte!"

Mickey apăsă butoanele pentru rezervorul numarul şapte!."

Cifrele se poziţionară la zero, pe coloana de umplere automată. Emil merse în spate, la motocicletă. Un braţ mecanic, foarte uzat, poziţionă pistolul de umplere la motocicleta lui Emil şi începu să introducă benzină. Emil nu scăpa băiatul din

ochi.

"Sînt un bun trăgător", se răţoi Emil. "Aşa că, nu face prostii. ţi-aş face, de aici, o a treia gaură în nas."

Fără a coborî arma, îşi scoase o ţigară şi o aprinse cu mîna liberă.

Emil auzi parcă, sunetul uşor al unei maşini. Era prea concentrat să-şi stăpînească frica. Stătea în dreptul reclamei luminoase SHELL şi mîrîia supărat. "Hei, omule. Dar ce citeai de fapt?"

Mickey ridică cartea sa şi zîmbi ca un idiot. Emil îşi micşoră ochii şi citi titlul cărţii. "Eşti de la colegiu?" intrebă el. "Te ţii cumva, grozav de deştept? Da, intr-adevăr, un rahat deştept. Crezi cumva ca eşti mai deştept decît un glonţ?"

Emil rise. Un rîs forţat.

Paşi grei, de cizme, se apropiau.

Emil trase din ţigara sa. Se auzi un zgomot. Cineva era în spatele lui. Emil se întoarse, cu arma încă în mînă şi îl văzu pe RoboCop. Pistolul lui Robo era îndreptat spre inima lui Emil. "Lasă arma jos" comanda el. Lui Emil îi cazu falca. Acesta era omul mecanic pe care l-a văzut la televizor. ţigara îi cazu. Privirea îi zbura încoace şi încolo. Trebuia să existe o posibilitate să scape. Robo îl privea fară senti-

mente. Era ceva pe faţa lui. În ochii lui. În modul cum ţinea arma. Îşi îndepărtă gîndurile.

"Mort sau viu. Oricum tu vii cu mine."

Faţa lui Emil schimbă toate culorile. Mai auzise cîndva aceste cuvinte. Îşi amintea exact cînd şi unde. Îşi micşoră ochii şi încercă să privească prin viziera lui Robo. Scutură puternic din cap, ca şi cum ar fi vrut să se trească dintr-un vis urît.

"Tu, tu?"

Emil intră în panică şi trase o salvă. Gloanţele ricoşară din echipamentul lui Robo. Apăsă din nou, pe trăgaciul pistolului său, Mac-10, aşa încît asupra lui Robo porni o altă salvă de metal fierbinte. Gangsterul se ascunse după nişte rezervoare de benzină cînd gloanţele ricoşară în direcţia lui. 3 din rezervoare plesniră şi benzina începu să curga.

Mickey apucă cartea sa, notiţele sale, sări din mica baraca şi fugi cît de departe putu de rezervoare. "Domnule!", strigă el către Robo, "mai bine aţi fugi!"

Benzina ţîşnea din rezervoare. Trăgînd sălbatec în jurul său, Emil se întoarse pe motocicleta sa. Jumătate din gloanţele sale nimeriră şi celelalte rezervoare intacte, astfel încît benzina şiroia. "Rahat", spuse el văzînd cum curge benzina la pi-

cioarele sale.

Robo privea benzina şi răufăcătorul. Activă automatul său pentru ochire. Observă că Emil a sărit pe motocicletă şi a pornit-o. Motorul începu să sune. Motocicleta se mişcă abia 2 metri înainte, apoi intră într-o baltă de benzină. Emil înjură cînd motocicleta alunecă şi căzu într-o parte. Simţi cum benzina îi umplu pantalonii în timp ce motocicleta alunecă peste ţigara arzîndă pe care o aruncase cu cîteva secunde înainte.

Ţigara se afla la o jumătate de metru de piciorul lui Robo. Un pîrîiaş de benzină curgea în acea direcţie. Cu puterea omului aflat în disperare, Emil încercă să-şi găsească echilibrul. În oasele lui simţi o durere, dar reuşi să ridice motocicleta. Ca prin minune, ajunse pe o bucată de asfalt uscată. Emil îşi încleştă mîinile pe ghidon şi goni pe lîngă balta de benzină.

Robo observă ţigara şi o călcă cu piciorul, fără să fie atins de benzină. Stătea nemişcat. Se scurse o secundă. Recunoscu că a stins ţigara cu 11,3 secunde prea tîrziu. Totul, în jurul său, explodă. Bălţile de benzina se aprinseră cu un zgomot sălbatec. O minge de foc enormă zbură 30 de metri prin aer.

"Să trăieşti, poliţistule", se hlizi Emil. Rîsul său se transformă într-un scheunat plin de spaimă, cînd observă că o minge de foc se rostogolea spre el. Accelera şi se îndepărtă 3 metri de peretele de flacări.

Din centrul infernului se întoarse o statură înnegrită de foc şi privi spre Emil. Robo activă automatul de ochire. Încet şi cu grijă ieşi din flăcări. Privi prin fumul negru şi gros şi ochi punkistul. Robo ridică braţul său şi printre flăcările încă arzînd, trase.

Emil simţi o durere puternică sub cot. Privi spre braţul său şi văzu o rană de marimea unui grapefruit. Pierdu controlul asupra motocicletei şi căzu cu zgomot pe pavajul tare al străzii. Emil simţi cum durerea îi cuprinde întreg sistemul nervos. Cerul nopţii se lumină, deodată, prin marea de flăcări. O statură mare se apropie de el ca o umbră. Fiinţa arăta ca o creatură din iad. Văzu cum 2 mîini de oţel încins îl apucă. Îl prinseră de haină şi-l ridică. Simţi că făcuse în pantaloni. Aproape că-i dădeau lacrimile. Lucrurile nu decurgeau în favoarea lui în noaptea aceasta. Privi blocat în ochii neomeneşti ai lui RoboCop. Robo activă semnalul sau vocal. Nu ştia de ce, dar acest om era important

pentru el. Voia să gasească răspunsul la informaţiile care i-au fost introduse. Emil parcă plutea. Zbura. Ca o pasăre. Robo întoarse dintr-o parte în alta capul bărbatului, prin faţa cîmpului său vizual. Imaginea din faţă. Profilul din stînga. Profilul din dreapta. Preluă imaginile în caseta sa video, interioară.

Emil aruncă uriaşului în faţă: "Tu esti mort, omule! Eşti un vis urît."

Pămîntul sub Robo bubui cînd fundaţia benzinăriei explodă cu zgomot. Emil îl privea ca pe dracul gol. În spatele monstrului poliţist urca o enormă minge de foc, prin aer. Lui Emil i se păru că focul ajunsese pînă la stele.

Luminat ciudat de strălucirea focului, monstrul poliţist îl privea pe Emil, într-un fel groaznic.

Emil se tulbură la vederea acestuia.

"Cine eşti tu?", întrebă Robo apăsat.

Emil dădu din umeri şi rîse. Robo îşi dădu seama că acest pitic nu îi mai era de folos. Îi dădu drumul şi înaintă spre Turbo Cruiser-ul său. Nu-şi mai dădu silinţa să mai anunţe atacul prin radio. Consideră că între timp aflase întreaga împrejurime că nu era ceva în regula la staţia de benzina.

Porni Turbo Cruiser-ul. Găsise o bucăţică dintr-

un puzzle care nu ştia de unde s-o la. Ceva îl măcina şi-l îndemna să caute. Dar ce să caute? Nu ştia. Avea sentimentul că această căutare este foarte importantă. Se opri deodată din gînduri. Putea el să aibă vreun sentiment?

17.

Ca o arătare din iad, Robo îşi făcu apariţia în încăperea-birou a postului de Poliţie din Old-Detroit. Uniforma sa era înegrită. Corpul emana, încă, un puternic miros de benzină. Trecu pe lîngă poliţiştii înmărmuriţi şi prizonierii speriaţi şi se opri în faţa, nu mai puţin înmărmurită, a sergentului Reed.

"Registrul cu dosarele răufăcatorilor?" întreba el.

Reed zîmbi dulce. "În laboratorul cu computere. Două coridoare la stînga."

Robo porni mai departe. "Mulţumesc, sergent!"

"Poate vrei să faci repede de duş. Vreau să spun dacă nu începi să rugineşti. "

Robo se prinse de poantă, abia cînd cobora deja spre laborator. Găsi uşile de sticlă care dădeau spre laborator. Cei şase oameni EDV, în halate albe, îşi încetară brusc, activiatatea, cînd aparu RoboCop.

Robo se apropie, foarte hotărît, de masa şefului de laborator. Cecil, omul care răspundea de datele

poliţiei, privi în ochii uriaşului. "Pot să va ajut cu ceva?"

Robo se uită la omul cel mic. "Nu."

El ridică mîna şi văzu terminalul computerului în spatele angajatului, care tremura. Încercă să ajungă lîngă aparat. Cecil sări în sus, cu toată frica sa. "Ce anume, do-do-riţi?" Robo îl împinse într-o parte. "Nu aveţi voie acolo!" strigă Cecil. "Domnule! Vă rog, domnule!"

Cecil amuţi brusc, cînd Robo ridică pumnul său. Robo se întoarse şi privi spre terminal. Clic. O vergea metalică ieşi din bratul lui Robo. Cecil făcu un pas în spate, cînd Robo coborî pumnul, introducînd vergeaua în fanta terminalului. Robo privi ecranul.

Sute de fotografii ale diferiţilor răufăcatori se derulau pe ecran. Nu era ceea ce căuta el. Se concentră şi acţionă butonul său play-back. Imaginile video, cu statura lui Emil, se derulară. Le transferă în computer. Apoi începu să urmărească.

Derulă din nou imaginile cu fotografiile răufăcătorilor. De data asta parada gangsterilor se opri automat la o fotografie a lui Emil. Robo compară imaginea video actuală cu fotografia veche.

Era aceaşi persoană. Robo ceru dosarul acestui bărbat. Datele apărură: Emil DeLorean. Furturi de maşini. Complici cunoscuţi:

Se derulară, cu rapiditate, dosarele lui Joe Nelson, Daugey Harris, Chan Olaňd, Leon Klingensmith şi Clarence Boddicker.

Robo cercetă lungul dosar, al lui Boddicker. Tipărit ar umple aproape trei foi.

Cea mai recentă invinuire:

CRIMĂ: asupra angajatului poliţiei A.J. MURPHY. Introduceţi codul XJ 05183.

Robo activă butonul play-back. Faţa poliţistei Anne Lewis aparu în creierul său. Ea l-a privit cu fruntea încruntată.

"Haide, Murphy. Tu eşti, nu?"

Robo îndepărtă această imagine. Se îndreptă spre terminal şi introduse XJ 05183.

Fotografia unui poliţist apăru pe ecran. Tînăr. De aproape 30 de ani. Pomeţi ridicaţi. Ochii albaştri, adînciţi. Buze subtiri, hotărîte. O faţă atractivă.

La fotografie erau puţine date anexate.

MURPHY, Alex James: ucis la datorie, 3128 Calea Rozelor, DPD 1D#8788 (DECEDAT) SECRET.

Robo se concentră asupra ecranului. Faţa. Textul. Foarte puţine informaţii.

(DECEDAT)

Cuvîntul părea că-i arde creierul.

Închise legătura cu terminalul şi ieşi. În coridor dădu de Tyler şi Roosvelt. "Ei, Robo?" spuse Roosvelt. "Sergent Reed mi-a spus că te găsesc aici. Este prea devreme să-ţi cunoşti poziţia socială."

Robo ieşi pe uşa din faţă, trecînd prin încăperea cu birou. Roosvelt şi Tyler fugiră după el. "Hei, Robo? N-ar fi mai bine să te laşi deconectat pentru o perioadă?"

Robo părăsi clădirea. Sergent Reed se afla în scaunul său înalt şi privea cum cei doi oameni de ştiinţă se tot tirguiesc cu proiectul lor. Rîse în sinea sa. Cine şi-ar fi imaginat că acest tablagiu avea totuşi o voinţă a sa. Un lucru trebuiau să mai înveţe aceşti porci de înaltă tehnică, şi destul de repede:

Un poliţist rămîne un poliţist, indiferent din ce este făcut.

Iar poliţiştii nu se lasă duşi de nas, de nimeni.

Afară, în stradă, Robo porni Turbo Cruiser-ul şi goni, cu un sunet asurzitor.

Ceva l-a scos din starea sa. Ceva, ce nu putea suporta. Un cuvînt îi înnebunea creierul: (DECEDAT).

18.

Soarele dimineţii se oglindea pe capota Turbo Cruiser-ului, care gonea şi dispersa mici reflexii colorate pe parbriz. Robo privea absent de la volan, strazile oraşului. El parăsise Old Detroit, si acum se afla spre următoarele aşezări.

Ceva în adîncul său, se schimbase. Simţea ca în el s-a pierdut ceva, dar că în acelaşi timp, altceva nou era acolo. Căuta ceva. Îi era dor de ceva. Nu putea, însă, să spună exact ce era. I se parea, aproape, că era condus de o putere superioară; poate de un program pe care încă nu-l cunoştea.

Încetini maşina, cînd văzu plăcuţa cu numele "Calea Rozelor". Conducea Cruiser-ul printre două rînduri de case. Casele se diferenţiau prin culoarea şi prin starea lor.

Parcă maşina în faţa unei case uzate. 3128 "Calea Rozelor". Încet, coborî din maşină si studie casa şi grădina. Micuţa pajişte din faţa casei era plină de buruieni. Simţi că odată, arăta altfel. O pancardă, pe care scria "De vînzare", fusese înfiptă

în pamînt. Trecu pe lîngă gard. De pe poarta gardului, vopseaua albă se desprindea.

Un vînt umed, de primăvară, adia prin frunzele copacului singuratic. Cerul se întunecă. Soarele dispăru. Părea să vină ploaia. Un tunet se auzi din depărtare.

Robo se îndreptă spre uşa casei şi apăsă pe buton.

Uşa era deschisă. El o împinse şovăind. Parcă toate acestea îl consolau.

El privi în întuneric. Casa era mică, dar drăguţ concepută. Pe pereţi erau fixate aparate practice. Un cămin, electronic, ideal.

În comparaţie cu acest loc, celula sa era groaznică. Robo se miră de această comparaţie, de acest gînd. Ce a vrut să fie? Umor?

Umorul îi era necunoscut pîna nu demult. De acum, probabil că va apela mai des la el.

El pătrunse în casă din trei paşi mari. Lumina se aprinse automat. Porni muzica. Blocat, Robo se întoarse şi observă, că lîngă uşa casei, pe perete se afla un aparat cu telecomandă. Un ecran. Un telefon. O tastatură. Ecranul prinse viaţă şi, un bărbat pirpiriu de vîrstă mijlocie cu un surîs fad, apăru în imagine. Simbolul transmisiilor interspaţiale,

apăru peste faţa zîmbitoare a bărbatului. Vînzătorul casei, căci el era, începu să-şi laude marfa ieftină.

"Bine v-am gasit, stimate interesat", suna reclama.

"Să facem împreună un tur prin noul dumneavoastră cămin..."

Robo se încruntă şi merse mai departe. Nu folosi la nimic. Vocea vînzătorului se auzea în toată casa. Robo păşi în sufrageria goală. şi acolo prinse viaţă un ecran.

"Acest cămin familial, a fost ridicat de firma ZM. În apropiere se află şcoli şi centre comerciale. .."

Vocea se îndepărtă, parcă, atunci cînd începu să studieze camera. Ceva se întîmpla cu vederea sa. El se sprijini de un perete, cînd în faţa lui începură să se deruleze imagini fantomatice. Camera era deodată, in întregime mobilată. Un băieţel se afla în fata unui televizor zgomotos. Băiatul. Parcă l-a mai văzut. Robo privi această apariţie. Pe ecranul, din viziune, un poliţist împuşcă un gangster. Apoi îşi roti pe degete, ambele pistoale, înainte de a le introduce în toc.

Băiatul fantomă se întoarse şi-l privi pe Robo. "Frumos, nu-i aşa tăticule?"

Robo simţi un fior - un sentiment de nedescris. Voia să rîdă, dar nu ştia cum. Lacrimile îi erau de asemenea străine. Băieţelul aştepta un răspuns. Cînd văzu că nu primeşte, se întoarse din nou spre televizor. Pe nesimţite camera fantomă dispăru. Robo se rezema de peretele unei încăperi goale şi reci.

Dat peste cap, Robo merse în bucătăria părăsită: "Iubitule?", auzi el o voce feminină spunînd. Se întoarse, şi fantoma unei bucătării aranjate apăru. Staţia cu telecomandă, începu: "şi deja gătitul nu mai este anevoios în familia dumneavoastră; mulţumită computerelor noastre gătitul a devenit o joacă de copii."

Robo învinse dorinţa, de a distruge cu pumnul, ecranul. Priveau masa de bucătărie. Văzu, apărînd din senin, vase din care aburea mîncare caldă. Privi cuptorul cu microunde. Lîngă el, se afla o femeie foarte simpatică, cu o çeaşcă de cafea în mînă. "Nu mai doreşti o ceşcuţă, înainte de a pleca, poliţistule?" întrebă ea rîzînd.

Robo îşi înăbuşi un ţipăt chinuitor. Ce-l speria? Ceva, ce nu-i era nici lui clar. ţipătul, care urcă din pieptul să, avea rădăcini, complet netehnice. Era de undeva din întuneric. De undeva, dedemult. Era

ceva "real".

Robo aproape ameţi din cauză că halucinaţia fusese extraordinar de puternică. Privi spre lucrurile care-l înconjurau. Văzu o ceşcuţă de cafea. Era reală, sau un produs al creierului sau dezechilibrat? Întinse repede mîna sa de oţel, înnegrită. Luă ceaşca cu două degete şi o ridică. Ceva era notat pe ea. "Cel mai bun soţ din lume."

Cuprins de duere, puse ceaşca puţin prea puternic pe masă. Se sparse.

Robo intră în dormitor. În hol, alt ecran. "Prea puţin bani economisiţi? Cu ajutorul finanţării în buget de către master, cumpărarea casei va fi mai uşoară. Vă scăpăm de problemele financiare, pentru a putea trăi fartă griji."

"Meliţă!", mîrîi Robo, în timp ce intră în dormitor.

Lumină gri se furişa printre jaluzele. Robo putu să-şi imagineze, cît de frumos trebuie să fi arătat acest dormitor, în bătaia razelor de soare. Patru oglinzi de perete, îl făceau să pară mai mare, decît era în realitate.

Vînzătorul începu tare în colţ: "Dormitorul ideal. Foarte funcţional, cu un aer de eleganţă."

Robo vazu iar , cum apare, din ceaţă, un pat

mare, imperial. Noptiere. Flori pe o măsuţă mică. Femeia din bucătărie păşi prin cameră, îmbrăcată în halat de zi.

"Jimmy are nevoie de îmbrăcăminte nouă, pentru şcoală.", spuse ea. Vocea răsună adînc în capul lui Robo. "Familia Webster ne-a invitat la o petrecere."

Îl privi pe Robo şi zîmbi. Oh, Doamne, ce frumos era zimbetul ei. "Arăţi foarte sexi în această cămaşă." spuse ea.

Lăsă halatul să cadă de pe ea şi intră în baie. Robo o urmă. Privea cum silueta fantomatică făcea un duş. Femeia începu să îngîne o melodie. Nu ceva deosebit, chiar şi cîteva note false. Lui Robo, însă, i se paru frumoasă ca o simfonie.

Robo se întoarse şi se privi în oglinda de la baie. Ce era el oare?

Ochii, în spatele căştii de protecţie, erau omeneşti. Erau adevăraţi. Ridică o mînă de oţel. Dar aceasta? Metal rece, fară simţuri.

Ce fel de construcţie era? Carne, sînge şi oţel? Toate acestea nu-i păreau în ordine. Nu era natural. Nu era bine.

Un ecran lînga oglinda de la baie, prinse viaţă: "Ei, v-aţi gîndit? Doriţi să-mi faceţi o propunere?

Vom ajunge desigur la o înţelegere."

"Aceasta este propunerea mea!" rabufni Robo. Trase un pumn de oţel ecranului. Scîntei ieşiră din aparat. Muzica, care-l însoţise prin casă, amuţi. Becurile din casă pîlpîiră şi se stinseră.

Robo se îndreptă, prin casa visurilor, spre uşă. Sunete vuiau în capul său. Femeia care cînta. Televizorul zgomotos. Băieţelul care rîdea. Cafeaua pe foc. Un telefon. Un sărut. Un oftat.

Robo fugea prin vînt şi privea cerul furios. Ploua cu galeata. Cerul bubuia. Fulgerele-l despicau. Robo se gîndi că ele ar putea să-i disturbe sistemul electronic. Alte halucinaţii apărură.

Un fulger. Faţa lui Emil, de la benzinărie. Un lat fulger. Iată-l pe Joe. Încă un fulger. Chan. Şi încă unul. Leon. Încă unul. Clarence Boddicker. Robo îşi încrucişă mîinile peste faţă pentru a se feri de vînt şi de fantome. Deodată ajunse într-un cimitir, rămase cu ochii pe o cruce. Auzi din senin, un oftat. Citi cuvintele de pe cruce:

ALEX MURPHY: SOŢ IUBIT ŞI TATĂ.

"Ce vreţi de la mine?" şopti el, prin picăturile de

ploaie. Auzi un oftat, în surdină. Femeia şi băieţelul. Fantomele.

Robo scoase un sunet plin de durere, durerea unui om cuprins de o panică îngrozitoare, neexplicabilă. Fugi spre maşină. Se aşeză la volan cuprins de un tremur puternic.

19.

Robert Morton, un manager optimist, privea furtuna de primăvară prin ferestrele apartamentului său personal. A plouat toată ziua, dar acest lucru nu i-a schimbat buna dispoziţie. O samba se auzea în spate. Dansa pe scaun în faţa măsuţei de cafea din crom şi sticlă. El privea pe balcon unde Tawny, un model blond încîntător lăsa vîntul să se joace cu parul ei. ·

Zîmbi în sinea lui. Viaţa era frumoasă. Nu. Viaţa era, de-a dreptul, minunată. Se aşeză lîngă canapea, lîngă Chandra - o colega exotică a Tawnyei - şi ridică linguriţa de cocaină spre nas. "Hmm. Salut univers."

Chandra rîse. "Asta sună deja a ceva", se gudură ea. "Directorul adjunct ma dă peste cap."

Chandra priză cocaină. Morton văzu cum ochii i se invîrtiră în cap. Luă puţină cocaină în linguriţa sa şi se îndreptă în paşi de dans spre balcon. "Furtună de primăvară", spuse el. "iubesc ploaia. Vrei puţin?"

Tawni încuviinţă. În ochii ei se oglindi lumina albă a fulgerului. "Cocaina aparţine lucrurilor pe care le prefer, în mod deosebit."

Morton îi ţinu linguriţa la nas. Cîteva firîmituri de cocaină căzură pe pieptul ei. Morton rîse. "Ce parere ai?", şopti el. Se apleacă şi linse cocaina dintre sînii ei apetisanţi. "Preferi şi asta?"

Rîsul lui Chandra îl întrerupse. El se întoarse şi văzu cum frumoasa brunetă face buzele mici. "Mai lasă-mi şi mie puţin, Bob."

Morton rîse. "Am destul pentru amîndouă."

Sună la uşă. "Trebuie să fie şampania", spuse Morton.

Dansă spre uşa locuinţei şi o deschise dintr-o dată. Zîmbetul de pe faţa lui se risipi, cînd se văzu privind chiar în gura unui pistol.

"Lasă-mă înăuntru", spuse omul de la uşă. Morton făcu cîţiva paşi înapoi. Pistolul era încă îndreptat spre faţa sa. Chandra şi Tawny intrară din balcon înăuntru. Criminalul luă notă de prezenţa lor, fāra să le priveasca cu atenţie. "O.K. tîrfelor. ştergeţi-o."

Chandra şi Tawny îsi luara lucrurile şi fugiră spre uşă. Tawny aruncă o ultimă privire spre împietritul Morton. "La revedere, Bobby. Să mă mai

suni, O.K?"

Morton nu răspunse. Criminalul împinse uşa după ele. "Un pas înapoi, băiatule-minune."

Morton se străduia să iasă din situaţie, să-şi dea seama ce urmărea. "Orice aţi dori să ştiţi că nu scăpaţi. Poate nu ştiţi cu cine staţi de vorbă?"

În loc de răspuns criminalul trase patru gloanţe în picioarele lui Morton. Tînărul manager căzu ţipînd. Din picioarele sale începu să ţîşneasca sînge pe covorul moale şi gros. Cu toate că-l durea îngrozitor, frica îl făcu să se gîndească cît va costa curăţarea covorului. La naiba. şi-ar putea cumpăra, la fel de bine, altul nou.

Privi în sus spre ochii reci ai criminalului. Începu să se jeluiască. "Nu pot să credcă acest lucru se întîmplă cu adevarat."

"Crede liniştit, băiatule de aur." răspunse criminalul.

Morton începu sa ţipe ca un porc înjunghiat. Criminalul aduse un mini televizor şi-l aşeză pe masa de cafea. "Vino aici, cur de om, şi priveşte."

Morton se tîri spre masă în timp ce gangsterul luă o priză de cocaină şi îşi aprinse o ţigară. Înjosit şi panicat de durere, Morton îngenunchie în fata criminalului. "Vă dau tot, tot ce vă doriţi, dar nu

mă omorîţi..."

Criminalul îi arătă cu pistolul ecranul mic al televizorului. "Show-ul începe"

Morton rămase cu gura deschisă la micul aparat Sony. Faţa lui Dick Jones apăru. "Salut, bunul meu Bobby", rîse Jones. "Aici e Dick Jones cu o emisiune TV proprie realizată numai pentru tine. Cum găseşti acest lucru? Un tînăr manager, căruia să i se dedice un show de televiziune. Nu te simţi foarte important. Hei, pun pariu că tocmai ce te tîrăşti în genunchi. Cu siguranţă te rogi pentru viaţa ta. Cît de cît patetic, nu?" Jones rîse. "După cîte-mi dau seama nu te mai simţi aşa de viteaz?"

Morton rămase blocat în ecran. Jones era nebun. Trebuie ca era nebun. Picioarele începură să-i tremure. Ce avea să se întîmple mai departe? Privi cum pisica sa siameză se strecură spre criminal şi se gudură de picioarele acestia. Criminalul se aplecă şi o mîngîia pe urechi. Trădătoarea. Un gangster a tras în el şi a cum şi pisica se dă pe lîngă acesta.

Jones vorbi vesel mai departe. "ştii ce este cel mai tragic, Bob? Am fi putut fi prieteni. Parteneri. Batman şi Robin de la Omni Con. dar tu ai actionat de unul singur, trecînd peste mine. La naiba, asta

doare, Bobby."

Criminalul scoase o grenadă de mînă din jacheta sa. O aşeză cu un clinchet pe masuţa de cafea.

Morton privi cu o spaimă de nedescris grenada.

"Nu", murmură el. "Nu, nu, nu, nu, nu".

"Dar viaţa merge mai departe, spuse Jones filozofic. "Dar asta este o poveste veche, nu-i aşa, Bobby? Vînătoarea dupa dragoste şi faimă. Te ajută, dacă priveşti totul ca pe un joc. Un joc mare. fiecare joc are învingătorul şi învinsul său. Astă seară, Bob, învinsul eşti tu."

Criminalul stinse ţigara, se aplecă deasupra mesei si scoase cuiul grenadei. Morton încerca, deznădăjduit, să se tîrască spre masă. Criminalul rîse încet şi-i trase o talpa rapidă şi puternică în zona rinichilor. Morton cazu gemînd.

Clarence Boddicker rîse şi-i mai trase una lui Morton. "Cam asta ar fi", spuse el de loc afectat. Se îndreptă spre uşă. Morton încercă din nou să se prindă de masă. Pe Boddicker nu-l impresionă acest lucru. Tipul nu avea nici o şansă de supravieţuire. Boddicker părăsi apartamentul. Ezită o clipă.

"Pis, pis, pis, pis", şopti el. Siameza lui Morton ieşi din apartament pe coridor. "Bravo pisicuţo",

spuse Boddicker.

Privi în apartament înainte de a închide uşa. Morton tocmai ce-şi întindea o mînă tremurîndă spre grenadă. Boddicker ridică pisica. "Vino, fac rost de ceva mîncare pentru noi doi." Pisica toarse.

Boddicker sări pe scările de incendiu şi fredonă: "Valsez cu tine pîna la cer." Coborî pe scări. După el se auzi zburînd o uşă de apartament şi pe coridor ieşi un imens nor de foc, de fum şi altele.

20.

Ploaia cădea pe străzile din Old Detroit. Lumina neoanelor ce lucea pe asfaltul ud dădea împrejurimii un aer de prospeţime şi curăţenie. Robo se afla, tacut, în Turbo Cruiser. Privea oamenii străzii, vagabozii şi hoţii ce se strecurau prin cartierul tuturor posibilităţilor.

Lipsise toată ziua din serviciul de patrulare. De fapt, nici nu trebuia să fie. Dacă Roosvelt şi Tyler l-ar fi dorit, ar fi încercat să-l găsească. Era doar proiectul lor special, nu? Dacă ar fi încercat să-l dezactiveze pentru o perioadă ar însemna proastă publicitate. Un proiect OCP eşuat.

Ridică mîna sa de fier şi strînse pumnul. Vergea "Imput" ieşi dintre falangele lui. Introduse vergeaua în teminalul la distanţa al computerului, din Cruiser, şi se concentră. Încărcă computerul cu numele lui Leon Klingenschith, Joe Nelson, Chan Oland, Clarence Boddicker. Computerul acţionă şi scuipă expresiile dosarelor acestor, arătînd ca 3 fotografii 8x10 cm.

Robo luă fotografiile şi îşi începu, pe jos, căutarea. Prinse cîţiva vagabonzi şi le arătă fotografiile. Răspunsul era întotdeauna acelaşi. "Nu l-am văzut, omule." Robo continuă drumul. Un uriaş furios pe jumătate înnegrit. Într-un gang observă o bandă de adolescenţi care dezmembrau o maşină. ştia că este o maşină furată, dar puţin îi păsa. Scoase pistolul şi-l îndreptă spre puşti.

"Nici o mişcare", comandă el şi vocea îi dudui prin gang.

Băieţii se întoarseră şi-l recunoscură imediat pe Robo. "S-o tăiem", şopti un băiat plin de coşuri pe faţă.

"Faci poante", răspunse un altul. "Acesta este RoboCop. Face carne tocată din tine."

Robo privi spumegînd banda. Lăsară sa le cadă bucăţile de la maşină din mînă. "La perete. Mîinile după cap şi picioarele depărtate."

Băieţii ascultară. Robo aruncă o privire spre maşină. "După cîte văd, nu vă ocupati chiar de un curs de automecanici, nu?", observă Robo.

Băieţii scuturară din cap. "Nu."

"Bine", spuse Robo. "Mă gîdesc că ne vom înţelege. Nu sînt aici ca să vă arestez pentru acest furt. Sînt aici pentru că am nevoie de o anumită informaţie. Cunoaşte careva dintre voi aceşti tipi?"

Trecu pe la fiecare dintre membrii bandei şi le arătă pozele. Al zecelea şovăi, înainte de a da din cap.

Robo îl împinse cu genunchiul în spate. Băiatul căzu. "Nu cunosc nici unul dintre ei. Serios!"

Robo însă, observase, că privirea băiatului rămăsese, un moment pe fotografia lui Chang. "Eşti sigur?"

"Da. Sînt al naibii de sigur. Nu cunosc pe niciunul dintre ei." Robo îl ridică pe băiat de guler. Băiatul dădu, neajutorat, dinpicioare. "Lasă-mă jos, omule! Îmi lezezi drepturile cetăţeneşti!"

Robo lipi băiatul de perete, ţinîndu-l strîs. "Pot să-ţi mai lezez o mulţime de lucruri!", spuse el.

"Nu cunosc tipul!"

"Prea aiurea ca să te cred, nu crezi?", spuse Robo. "Gîndeştete că mîinile mele sînt din oţel."

Duse baiatul lînga maşina furată. După ce puse cele trei fotografii pe maşină, ridică cu mîna liberă capota maşinii. Pumnul său mototoli tabla de parcă ar fi fost din hîrtie. Apoi duse baiatul înapoi la perete, presîndu-l de acesta.

"Imaginează-ţi de ce e în stare asemenea pumn cu reflexe omeneşti?", şopti el.

Băiatul scutură din cap. "A, da. Îmi amintesc

parcă de acest tip. Se numeşte Chan Oland."

Rob zîmbi. "şi nu ştii din întîmplare unde l-aş putea găsi?"

Băiatul îşi aminti vag, cam cu ce şi pe unde se învîrtea Chan. Cel mai bine îşi aminti de hobby-ul lui - uciderea poliţiştilor. Robo mulţumi băiatului, luă fotografiile şi se întoarse spre Turbo Cruiser. Înainte de a părăsi gangul se întoarse spre banda înspăimîntată. "Nici o grija", îi asigură el. "Acesta rămîne micul nostru secret."

Chan Oland se afla în faţa laboratorului, fumînd un Joint. Era pus de strajă dar ştia că nu putea avea greutăţi. Nici un poliţist, în acest sector, nu ştia acest loc. Iar vecinilor le era prea frică pentru a-i demasca.

Această clădire fusese, odată, un supermagazin. Acum se afla aici cel mai mare laborator de droguri al oraşului. Sticla ferestrelor mari din faţa clădirii fusese vopsită. Iar acolo unde înainte se aflau rafturile cu marfuri se întindeau acum pacheţele farmaceutice, genial construite, gata ambalate. Cîţiva muncitori cu masca aparătoare, produceau la lumina neoanelor cocaină, o pulverizau, o triau şi o împachetau. Chan privi spre intrarea princi-

pală. Strada era goală.

Încuviinţă pazei, care se afla deasupra, după o reclamă. Erau înarmati cu flinte, pe clădire. Încuviinţarea lui Chan însemna "Totul este în ordine." Nici o problemă.

Inhala puternic praful de cocaină rămas prin aer.

Clarence Boddicker trecea cu Sal Luccione, actionarul acestei afaceri. Sal era flancat de două gorile. Clarence era urmat de Joe şi Leon. Sal şi Clarence nu cădeau de acord. Chan nu acorda prea multă atenţie schimbului lor de cuvinte. Sal era un şobolan. Clarence l-ar fi putut mînca la micul dejun, dacă ar fi vrut. Sal era unul din acei papiţoi foarte cocheţi. Pantaloni mai scurţi, şosete albe, mustaţă subţiere. Fruntea întotdeauna transpirată. Era greu de spus cînd era furios sau fericit. Clipea des şi nervos.

"Îmi este total indiferent cît vrei să plăteşti, Clarence", spuse Sal. "Eu hotărăsc în acest oraş preţul."

Clarence îşi scoase ochelarii de soare şi zîmbi flegmatic acestui baron de nisip. "Ascultă, Salvador. Dacă încă nu ştiai. Eu sînt numărul 1 din Old Detroit. Dacă vrei să rămîi în afaceri în Old Detroit trebuie să îmi acorzi întîietate la preţ!" Sal nu era

interesat de aceste puncte de vedere a lui Clarence. "Eu vreau să aduc situaţia într-o lumină bună, Boddicker. Ai omorît cîţiva poliţişti. Frumos. Fiecare lasă, din cînd în cînd, fum în urma lui. În afară de asta, s-ar zice că ai strîns legături, cu cei de sus, în acest oraş. şi asta e bine. Prietenii folosesc întotdeauna la ceva. Dar punctul tău slab este următorul, licheao: aici nu ai prieteni. Dimpotrivă, ai chiar o mulţime de duşmani. Enervezi lumea. Multora le-ar face placere dacă cineva, ca mine de exemplu, te-ar răci."

Clarence zîmbi, şobolanului reflecţînd. Apoi spuse: "Eu controlez vînzarea în Old Detroit, Salvador."

"Lumea mă numeşte Sal."

"Eu te numesc un fiu de căţea, idiot şi mîncător de spagetti", spuse liniştit Clarence. "Aş putea să ţin străzile atît timp curate, încît vei ajunge să faci comerţ din nou cu uleiul tău de masline."

Faţa lui Sal se coloră roşu închis. Se întoarse către însotitorul lui, King-Kong. "Franckie!", ţipă el. "Zboară-i capul acestui pui de căţea."

Franckie încuviinţă şi scoase Magnum-ul său 375 din buzunar. Chan sări de după un dulap şi propti arma sub barbia lui Sal. Franckie înlemni.

Mai mulţi muncitori îl imitară pe Franckie şi priveau conflictul abia început. Chan zîmbi acru spre Franckie. Acesta se uita prostit la Sal. Sal privea cu ochii ieşiţi spre arma ce-i apăsa mărul lui Adam.

Clarence îl ciupi pe Sal de obraz. "Sal, iubitule. Tigrii se joacă în seara asta şi se vor supăra dacă nu iau şi eu parte la joc. Nu am putea ajunge la o înţelegere înainte de a pleca? Să spunem în următoarele 5 minute?"

Sal înghiţi în sec. "Mă gîndeam, Clarence, că pot să-ţi propun un preţ convenabil."

Chan ţinea arma apăsată în gîtul lui Sal. Se afla cu spatele spre usa de la intrare. Nu observă cum două uşi masive, de metal, se îndoiră spre interior. Cu izbitură puternică, uşile căzură în interior. Gangsterii se întoarseră într-o fracţiune de secundă în timp ce Robo îndreptă A-9 spre ei. "Bună, băieţi!", spuse el. Chan ţinti arma lui spre cel care intră. Franckie ridică Magbnumul său.

Toţi muncitorii din laborator săriră spre arsenalul lor, arsenal care cuprindea de la arme Uzis pînă la arme Heckler şi Koch HK91, arme cu care s-ar putea îndepărta o parte a unei maşini în mişcare, de la circa 100 de metri.

De pe cladire paza îşi îndreptă armele spre Robo.

Robo nu se intimidă. "Predaţi-vă repede sau iese scandal!"

Gangsterii priviră unii la alţii blocaţi. Robo conectă corpul său pe programul de luptă şi înregistră poziţia inamicilor. Analiză interiorul fabricii. Expresia "15 ŢINTE - 9 ÎMPUŞCĂTURI" apăru în ochii lui Robo.

Indivizii îşi recăpătară stăpînirea de sine. Leon actionă primul. Ridică flinta sa.

"În iad cu tine, galeată de tablă", spuse el şi trase o salvă asupra lui Robo.

Împuşcătura lui Leon a fost semnalul pentru alte duzine de împuşcături. Tot prostul cu arma în mînă începu să tragă asupra lui Robo. Clarence se aruncă la podea şi se ascunse sub o masă. Robo nu se mişcă nici un centimetru. Gloanţele ricoşau gălagios din echipamentul său, în toate direcţiile. Ridică braţul său mare pentru a respinge un glonţ 375 care îi zbura spre faţă. În acest timp trăgea în mulţime cu A-9 al lui şi termină mai mulţi muncitori.

Chan ţipă şi trase cu flinta sa în polţist. Robo dădu din cap şi zîmbi. Îl împinse. Chan ateriză în raza de acţiune a salvei trase de Sal. Leon se

ascunse. Franckie scrîşni din dinţi şi trase din Magnumul sau. Unul din gloanţele lui Robo îi ferfenîţă dinţii. Sal, alt curajos, primi un glonţ în braţ. ţipînd, scăpă arma din mînă. În încercarea sa de a gasi un adăpost ateriză exact în grindina de gloanţe trase de nişte muncitori.

Joe privi spre cadavrul lui Chan, apucă pistolul său de calibru 45 şi trase exact de şase ori asupra lui Robo, ţinînd pistolul cu ambele mîini. Robo se strimbă şi trase asupra miinii drepte a lui Joe. Joe ţipă cînd vazu că îi căzură două degete. Pistolul descrise un arc de cerc în aer.

Leon sări peste o bandă transportoare de sticle de cocaină şi-l trase pe Joe după o uşă în flăcări, la adăpost. Doi muncitori laboranţi, care stătea unul după altul fură nimeriţi de un glonte şi căzură în grămada de pulbere alba.

O alarmă începu să ţipe. Robo conectă cîmpul său vizual spre automatul de ţintă. Apăru expresia: "ŢINTE: 10,9,8 - ÎNCĂ 2 GLOANŢE (ÎNCARCĂ DIN NOU)" Trase ultimele două gloanţe. "ŢINTE 7,6 - NU MAI ESTE MUNIŢIE."

Robo hotărî că era timpul să termine cu fabrica. Ieşi din norii de praf de cocaină. Sal încercă să-i iasă în faţă. Robo întinse mîna stîngă şi-l prinse pe

împăratul drogurilor de ceafă. Robo parcă era un aruncător de disc într-o olimpiadă. Îl aruncă cu forţă pe omul care ţipa. Sal ateriză cu capul între 4 mitraliere.

Robo îşi încărcă liniştit pistolul.

Laboranţii rămaşi se ascunseră după o masă cu sticle de cocaină. Deschiseră din nou focul asupra lui Robo.

Robo conectă din nou aparatul său. "ÎNCĂ 7 GLOANŢE". Liniştit, împuşcă 2 laboraţi. Apoi observă cum în jurul lui se ridica cocaina. Privi în sus. Doi oameni din pază trăgeau în el. Robo privi spre ei şi dădu din cap. În cîmpul vizual al lui Robo apărură vectori ce-i arătau cel ami bun unghi de tragere.

Robo trase o dată, se întorse şi trase a doua oară. Unul dintre oameni căzu şi ateriză la jumatate de metru de Robo, avînd o pată roşie pe piept. Al doilea om atîrna, unul din picioarele sale agăţîndu-se de o tablă.

Robo observă o mişcare în preajma sa. Se întoarse şi îndreptă pistolul spre acel loc. Acolo se afla, rîzînd, Clarence Boddicker. Pentru un om avu o rapiditate deosebită, scoţînd din jachetă o frenadă şi desfăcînd cuiul. Pistolul lui Robo era în

continuare aţintit asupra lui Clarence. Boddicker se strimbă, bazîndu-se pe poziţia convenabilă, în care se afla. "Grăbeşte-te, jucărie de tablă, sau transform această încăpere într-un mormman de moloz."

Robo privea spre Boddicker. Clarence nu văzu nici un pic de teamă în ochii poliţistului. Pentru o fracţiune de secundă, Boddicker simţi că se afla în faţa celui mai periculos poliţist al tuturor timpurilor. Privi spre Robo şi apoi spre gura pistolului A-9. Robo scrîşni din dinţi şi făcu un pas spre acesta. Clarence încercă să actioneze dur. "Vorbesc serios, omule. Stai pe loc."

Robo rîse slab. Cu o singură mişcare bruscă îl apucă pe Clarence cu mîna liberă şi îl aruncă departe. Clarence ţipă prin aer şi lasă grenada să-i cadă. Boddicker ieşi cu zgomot, printr-o fereastră vopsită, ce ţinea de la podea pînă la tavan. O multime de cioburi zburară prin încăperere.

Un al doilea geam se împrăştie cînd afară, în faţa laboratorului, grenada explodă. Robo îşi învîrti pistolul în stilul lui T.J. Lazer şi îl introduse înapoi în toc. Îşi roti privirea peste resturile rămase în laboratorul de cocaină şi asupra fostelor ferestre. Îl găsi pe Clarence, care se afla afară într-un morman de

gunoi, sîngerînd dar nu prea grav accidentat.

Clarence îl privi pe Robo. "Aş putea economisi mult din timpul nostru, omule de tablă. Dacă ma bagi în închisoare, după cîteva minute voi fi din nou liber. Sînt un om de afaceri al oamenilor de la Omni... eee!"

Robo care nu avea interese deosebite pentru o conversatie. Il ridică pe Clarence prin aer. Liniştit, îi făcu vînt spre o ferastră încă intactă. Clarence ateriză în laborator printre corpurile aruncate în toate direcţiile.

Robo se apleacă asupra lui Clarence şi îi şopti. "Clarence Boddicker, eşti arestat."

Îi puse cătuşele omului sîngerînd. "Ai dreptul să taci. Ai dreptul să-ţi alegi un avocat."

Clarence îi rîse în faţă uriaşului. "Ascultă, măi munte, care te crezi deştept. Cunosc tipul pentru care lucrezi. Sîntem mînă în mînă. Aş putea să-ţi dau mult de furcă."

Clarence ţipă cînd Robo îl aşeză pe picioare apucîndu-l de cătuşe. "Tot ce spui de acum înainte poate şi va fi folosit împotriva ta în faţa curţii."

Robo privi spre criminal. Micşoră ochii şi activă aparatul de preluat imagini. Clarence privea cu ochii ieşiţi din orbite titanul. "Revino-ţi omule, eu

încerc să-ţi fac un favor. Lucrez pentru Dick Jones, marele animal de la OCP. Poţi să-l suni. Am cartea lui de vizită. Fii rezonabuil, omule de tablă. Jones este oricum al doilea de la Omni-Con."

Robo părea că priveşte prin omul din faţa sa. În faţa ochilor îi aparu graficul din computer: "ANALIZA VOCII: ADEVĂR 93%"

Robo tacu în timp ce-l scoase pe Boddicker din laborator şi se îndreptară spre Turbo Cruiser. Puterea lui de înţelegere lucra febril. Toate acestea nu aveau nici un sens - încă nu.

Cînd Robo îl împinse în Cruiser, Clarence îşi pierdu stăpînirea de sine şi urlă. "Nu pricepi, cu-rule. Omni-Con. este boss-ul poliţiştilor. şi tu eşti un poliţist!"

Robo se aşeză în spatele volanului. "Bineînţeles. Sînt un poliţist. Un bun poliţist."

Acceleră şi Turbo-Cruiser porni.

"La naiba", murmură Clarence. "Tocmai ce-ai deschis o cutie plină de viermi."

Robo încuviinţă. Era posibil. Dar dacă era aşa, va găsi el o cale să închidă din nou capacul.

21.

Sergentul Reed se afla în spatele mesei de scris de unde îi luă la rost pe Starkweather şi Ramirez. "Sînteţi nebuni."

Lewis se afla pe o masă în spatele poliţistului care protesta, privind la ce se întîmplă. Atmosfera era încărcaţa. Nervii colegilor erau supraexcitaţi. Era agitaţie mare în posrul de Poliţie Old Detroit.

"Îmi este tot atît de neplăcut ca şi ţie, sergent", spuse Starkweather "dar, ascultă..."

Reed bătu cu pumnul în masă. "Ascultă tu la mine, idiotule. Doar nu vrei cu tot dinadinsul şa pui Poliţia oraşului la pămînt? Fără poliţişti coboară iadul în acest oraş!"

Ramirez vorbi. Vocea sa era liniştită şi stăpînită. "Eu aparţin asociaţie? Sfatul acţionarilor, sergent. Trebuie să-ţi spun. Sindicatul crede că membrii acesteia au votat în ultima noapte pentru grevă..."

Reed îşi ridică privirea. Încăperea era plină de poliţişti ce se întorceau agale din vestiar. Reed ţintui faţa unui om. Poliţistul îşi coborî privirea.

Încet, sergentul îşi roti privirea de la un poliţist la altul. Nimeni nu răspunse privirii sale.

"Acolo, afară, poate vom fi băgaţi în seamă", spuse Starkweather. "Greva se va desfăşura fără violenţă. De cînd Omni Con a preluat totul, sîntem o pradă uşoară pentru gangsteri. Ezitări în a da ajutor. Legaturi de transmisie proaste. Salvări care vin tot timpul cu o jumătate de oră prea tîrziu. şi de fiecare dată cînd părăsim clădirea sediului, putem să ne considerăm morţi."

Reed îşi privea falangele. În acest sens nu-l putea contrazice. Cifra morţilor era ridicată şi moralul scăzut. Afară domnea vînătoarea de poliţişti. Iar Omni Con părea ca nu-i sprijină în nici un fel.

O perioadă domni tăcerea. Liniştea fu întreruptă abrupt cînd cineva intră pe uşa din fată. RoboCop păşea înăuntru trăgînd după el pe Boddicker. Îl împinse spre masa de scris a lui Reed. Clarence mirîi încet.

Robo dădu din cap spre Reed. "Închideţi-l. Este un ucigaş de poliţişti."

Robo se întorse şi ieşi afară. Lewis fugi spre uşă şi văzu cum Robo o luă din loc cu Turbo Cruiser-ul. Ea dădu impresionată din cap şi apoi îşi concentră atenţia asupra omului sîngerînd de lîngă biroul lui

Reed. Poliţiştii din încăpere îl priveau pe Boddicker cu un amestec de teamă şi mînie. Clarence îi privea spumegînd. "Ce vă holbati toţi asa? Vreau să telefonez imediat, clar?"

Robo conduse Turbo Cruiser-ul în afara Old Detroitului şi ajunse în partea nou construită a oraşului. Dădu drumul înregistrării video. Văzu faţa triumfătoare a lui Clarence cînd explica: "Eu lucrez pentru Dick Jones, cel mai mare animal de la OCP. Am cartea lui de vizită. Fii rezonabil, omule de tablă. Jones este oricum Nr.2 la Omni Con."

În timp ce vocea lui Clarence străbătea capul său iar fata şarlatanului îi apărea mereu în faţa ochilor, Robo acceleră. În clădirea foarte înltă a OCP Jones tocmai ce vorbea la telefon, învîrtindu-se nervos pe lîngă masa de scris.

"Da. Da. Da.", se lamentă el. "Înţeleg. Cunosc înţelegerea noastră, dar m-ai lăsat baltă. Într-adevărt m-ai lasat baltă. Să nu uiţi asta. Îmi datorezi o favoare."

Trînti receptorul în furcă şi se cufundă în fotoliul moale, în spatele mesei de scris. Cu gîndul aiurea, batea cu unghiile manichiurate în masă. "Rahat", murmură el. "Acesta va fi cu siguranţă un curat teatrufrankensteinian."

Deschise sertarul de sus al biroului şi scoase o mică disketă. Introduse disketa şi observă cum de clădire se apropia un mic punct roşu.

RpoboCop era pe drum. Jones scutură din cap şi oftă. Va fi, din nou una din acele nopţi. "Vrei să te joci, deci, de-a superpoliţistul?", murmură Jones. "O.K., dar jocul se va derula după regulile mele."

Turbo Cruiser-ul se opri scîrţîind în faţa clădirii. Robo coborî, trînti uşa şi se îndreptă spre intrarea principală. Împinse ambele uşi de sticlă şi-şi croi drum printr-un grup de angajaţi obosiţi care pălăvrăgeau.

Se îndreptă spre lift. Stătea rigid în fata uşii liftului. Apăsă butonul. După un minut liftul de sticlă coborî fiind plin cu angajaţi şi secretare. Se grăbiră, nervoşi, să treacă de uriaş cînd acesta dădu să intre în lift. Odată intrat apăsă butonul pentru etajul 112 în aşa fel încît aproape îl trecu prin peretele liftului.

Liftul se opri la etajul 112. Robo coborî nervos, traversînd un coridor gol. În faţa unei uşi pe care scria "Dick Jones - director conducător - compartimentul pentru proiecte de siguranţă" se opri. Fără să ezite, deschise uşa.

Anticamera era goală şi întunecoasă. De sub o

uşă cu inscripţia "Privat" ieşea lumină. Robo deschise uşa şi intră în lumină.

O singură veioza de masă lumina încăperea. Dick Jones se afla în spatele mesei de scris, privind afară, spre luminile oraşului. ţinea un pahar în mînă.

"Vino înăuntru, RoboCop", spuse el zîmbind. "ştii, în mod normal, primesc musafirii numai după ce am fost anunţat înainte. Dar, în cazul tău voi face oi excepţie."

RoboCop se apropie. Puse mîna pe cătuşele de la cureau sa. "Sînteţi arestat.", anunţă el monoton.

"Oo", spuse Jones surprins dezamăgit. "Sub ce acuzaţie?"

"Complicitate în delapidare de capital"

"Vai de mine", ironiză Jones. "Mă aflu tare în rahat. Omul lui Dumnezeu, pune-mi mai repede cătuşele."

Robo luă cătuşele. Îl cuprinse panica. Ceva nu era în regulă. Ceva nu funcţiona. Voia să întindă mîna cu cătuşele dar nu se mişca. Braţul era împietrit. Robo dădu din cap. Îl auzi pe Jones rîzind încet. Robo clipi. Cele mai importante instrucţiuni îi apărură în faţa ochilor. Instrucţiunea numărul 1: Serveşte siguranţa oficială. Instrucţiunea nr. 2:

Apără legea. Instrucţiunea nr. 3: Apăra pe cei nevinovaţi. Instrucţiunea nr. 4: SECRET.

Instrucţiunea nr. 4 începu să-i aprinda beculeţe în creierul său. O serie de coduri se derulau în cîmpul său vizual. Anexă la instrucţiunea 4: OCP - PRODUKT. ID#943054 - SC.

Apoi în sfîrşit aparu anexa completă.

ANEXA 4: UN PRODUS OCP NU ARE NICIODATĂ VOIE SĂ ACŢIONEZE ÎMPOTRIVA INTERESELOR DIN OCP - UN PRODUS OCP NU ARE VOIE NICIODATĂ SĂ ATENTEZE ASUPRA UNUI MEMBRU SAU COLABORATOR DIN CONDUCEREA OCP-ULUI - UN PRODUS OCP NU ARE VOIE SĂ ACŢIONEZE ÎMPOTRIVA INTERESELOR DIN OCP.

Robo simţicum i se moaie genunchii. Mintea lui începu să o ia razna. Braţele îi deveniră grele. Cu greu se menţinea în echilibru. Încet îşi pierdu toate puterile.

"Ei, dar ce ai RoboCop?", întrebă Jones dulce.

Robo reuşi să se ţină pe picioare. Încăperea se învîrtea cu el.

Jones luă o înghiţitură. "Îţi voi spune eu ce s-a întîmplat, fiule. Există o mică asigurare, pe nume: Instrucţiunea nr. 4. Contribuţia mea, deşteaptă, în

cadrul profilului personalităţii tale. Orice încercare de a aresta un membru din conducerea OCP duce, în cazul tău, la dezactivare a utomată."

Instrucţiunea nr.4 ardea mintea lui Robo, în timp ce toate celelalte sisteme începură să se dezactiveze. Un arsenal de lumini prevenitoare îi apărură în faţa ochilor. Date se învîrteau salbatic şi necontrolat prin capul său.

Robo căzu încet pe genunchi. Îşi pierdu simţul vizual. Linii orizontale şi verticale fluturau în cîmpul său vizual. Jones se ridică şi privi spre androidul care tremura.

"Ce ţi-ai imaginat, piticule? Ai crezut că eşti poliţist obişnuit? Tu eşti proiectul nostru. Fundul tău ne aparţine. Nu putem accepta ca unul din produsele noastre să se ridice împotriva noastră, nu-i aşa?"

Cu o ultimă picătură de voinţă, Robo încercă să apuce arma sa. Semăna cu un soldat beat în concediu. Scoase arma din toc. Apoi nu-şi mai putu mişca degetele iar arma cazu pe podea.

Jones se amuza. "Aaa. Deci mai există în tine puţină putere de luptă. Hmm. Poate a venit timpul sa cunoşti un foarte bun prieten de-al meu."

Jones se îndreptă spre biroul său şi apăsă 4

butoane. Lămpile se aprinseră pe masa de scris. Peretele se deschise în spatele lui. Statura uriaşă a lui ED 209 apăru. Maşina de luptă ridică ambele braţe în poziţia de foc. Jones îl bătu peste genunchi.

"Acesta este tipul meu Ed. Nu-i plac străinii."

ED înconjură masa şi se apropie de Robo. Jones se aşeză pe marginea mesei de scris. "A trebuit să-l omor pe Bob Morton, fiindcă a făcut o greşeală: pe tine. Acum a venit timpul să repar această greşeală. Ed, iubitule, spune ceea ce-mi face plăcere sa aud."

Jones ridică paharul spre buze, în timp ce ED 209 îşi îndreptă atenţia asupra lui Robo, care tremura din toate încheieturile.

"Aţi intrat, fără permisiune, într-o clădire privată..."

Robo abia înţelegea cuvintele maşinii de ucis, care înainta. Salva tunurilor lui Ed îl nimeriră pe Robo drept în piept. Fu împins spre uşă. din cauza loviturilor foarte puternice, uşa se deschise, iar Robo alunecă, căzînd, în anticameră.

Robo observă că viziera lui se sparse. Pentru prima dată vedea fără ajutorul vizierei computerizate. Dar numai cu un ochi. Asta era. Avea un ochi. Un ochi omenesc. Mai funcţiona. El privi prin

ochiul său bun şi văzu că ED 209 se apropia. Robo încercă să se ridice. Nu reuşi. Ed folosea arma sa, tip tun. Îl nimeri în cap. Robo zbură pe uşa, care dădea în coridor.

Se izbi de perete. Toate, în corpul său, începură să tremure. La naiba. Mai adună puţină putere. Dacă poseda un ochi omenesc trebuia să mai existe şi alte atribute omeneşti. Poate o putere omenească. Adună-te omule, ţipă în mintea sa. Fă legături. Legături? Cu ce?

Cu trecutul!

Dar el nu avea trecut - cel puţin nici unul despre care să ştie exact! Se concentră, încercă să-şi amintească amănunte. Era imposibil. Era terminat. Nu, la naiba!. Ceva se impulsiona în el; un spirit, pe care încă nu-l cunoştea, dar care îi era foarte bine venit.

El se strădui din răsputeri, să menţină acest spirit.

ED 209 străpunse peretele şi se afla pe coridor. Ridică tunul său şi-l îndreptă spre faţa lui Robo. "Sînt acum, îndreptăţit să te omor." comentă ED 209.

Ceva se sparse în Robo. Îşi acoperi faţa, cu pumnul, cum putut mai bine, în momentul cînd ED

deschise focul. Braţul îi sări înapoi lîngă corp. Mirosea a scurtcircuite în timp ce muniţia ricoşă într-unul din braţele lui ED. Braţul zbură din corp.

ED 209 rămase nedumerit în coridor. În timp ce Ed privea ciotul său, Robo se ridică. Cu una din mîini acoperindu-şi capul rănit, fugi pe coridor.

ED, observînd mişcarea, se întoarse, ridică celălalt braţ al său înarmat şi trase o rachetă în miniatură. Robo fugea în continuare. Simţi pericolul, privi în spate şi văzu racheta apropiindu-se.

Robo se trase după un colţ, aşa de repede cît îi permiteau picioarele. Racheta viră, de asemenea, după colţ, după prada sa. Robo ezită pînă cînd racheta aproape îl ajunse, apoi se lăsă jos pe covorul moale. Racheta se îndrepta către un perete; o parte a etajului 112 se prăbuşi.

Sticlă , beton, mizerie şi bucăţi de mobile căzură în gol şi strivirä o duzină de maşini, parcate, cînd ajunseră jos.

Robo se ridică încet. Văzu că două picioare uriaşe îşi croiau drum printre dărîmături. Robo strînse din ochiul său omenesc. Nu era un loc prea rezonabil.

ED 209 călca prin moloz, în căutarea lui RoboCop. Din senin apoăru RoboCop, rănit. Sări în

spatele robotului. Greutatea de necontestat a lui Robo îl obligă pe ED 209 să se lase pe genunchi. ED trase cu tunurile lui, astfel încît în podea se ivi o gaură destul de mare, iar dedesubt la etajul 111, în birouri, se declanşă o dezordine de nedescris.

Robo se învîrti, inspirat, şi sări printr-o uşă, pe care scria “Scară de incendiu”

Jones, în biroul său, se gîndea la ce poate fi mai rău, dînd indicaţii prin telefon. “Aduceţi-l pe locotenentul Hedgecock. Avem necazuri în clădire. Un prototip sălbăticit ne distruge birourile.”

Robo fugi pe scări în jos. Lichide valoroase, scumpe, picurau din corpul său. Deasupra lui, o umbră acoperi lumina. Întoarse capul. ED 209 era din nou pe urmele sale. Robo alergă înspăimîntat. Îi lipsea energia. Mînile lui erau sl-abe şi neajutorate.

Sus, unde începeau treptele ED verifica situaţia. Rămase pe loc.în faţa scărilor. Picioarele sale erau de trei ori mai mari decît acele scări, construite pentru omunleţi. Făcu, şovăind, un pas. călcîiul său se afla pe prima treaptă. Îşi aduse şi celălalt picior. Se balansa pe călcîie. Cu grijă făcu un al treilea pas. Din cauza greutăţii, însă, alunecă pe scări. ED 209 fluiera neajutorat cînd, printr-o

mişcare de tumbă, căzu pe următoarea scară. Din cauza puternicului impuls, se dezmembră de la mijlocul corpului. Căzu în continuare pe scări. Se opri în sfîrşit, căzut pe spate. Stătea nemişcat. O broască ţestoasă, de înaltă tehnică, stătea neajutorată. Începu să dea disperat din mîini şi din picioare. Dar fără braţul care îi lipsea nu se putea ridica. Greutatea trupului său îl ţinea la pămînt. Frustat, începu să tragă cu toate armele care-i mai funcţionau.

Pereţi şi neoane, în jurul lui, fură demontate. Departe, pe scări în jos, Robo continua coborîrea lui în spirală. Picioarele îl dureau. Mînile abia îi permiteau, să-şi menţină strînse încheieturile. Vedea ca prin ceaţă. Fiecare scară îi pricinuia o nouă durere prin corp.

Putu să audă, cum ED 209 trăgea sus deasupra lui, total neajutorat.

Robo ieşi împiedicat din scara de incendiu. Se concentră asupra planului clădirii şi-şi dădu seama că uşa lîngă care se afla îl ducea la garajul anexat clădirii, deci în siguranţă. Avea dreptate.

N-avea dreptate.

Cînd deschise uşa, fu orbit de lumina albă a zece lanterne. Robo clipi şi-şi duse o mînă tremurîndă

la ochi. În faţa lui se aflau o serie de Turbo Cruiser, aliniate una lîngă alta. Locotenentul Hedgecock cu echipa sa SWAT, precum şi cîţiva angajaţi ai postului de poliţie din Old Detroit, se aflau cu pistoalele scoase în spatele maşinilor. Robo privi înebunit spre mulţime. Auzi cum armele se încărcară.

Locotenent Hedgecock dădea instrucţiuni prin megafon. "Pregătiţi-vă pentru foc!"

Poliţiştii Starkweather şi Ramirez schimbară priviri nedumerite.

"Hei, un moment. Ce rahat se întîmplă?" întrebă Starkweather.

Hedgecock dădu din umeri. "Avem ordinele noastre."

"Aşa deci, şi cine v-a dat ordinul?"

"Domnul Jones..."

" Mă cac pe Jones şi pe tot nenorocitul ăsta de OCP!"strigă Starkweather, arătînd spre Robo. "El este un poliţist, pentru numele lui Dumnezeu! Un poliţist al naibii de bun!"

"Avem instrucţiuni să distrugem acest robot." zbieră Hedgecock.

Starkweather introduse pistolul în toc şi întoarse spatel echipei SWAT.

Unul după altul, poliţiştii din Old Detroit îşi

strînseră armele şi plecară. Hedgecock nu se lăsă intimidat. "Foc!" ţipă el.

Robo încercă să înainteze cînd echipa SWAT deschise focul. Gloanţele îl nimeriră în piept. Fu lipit de perete. Se scunse după un stîlp de beton, în timp ce gloanţele fluierau pe lîngă el.

Robo respiră greu. ştia că echipa SWAT deţinea puterea unei mici armate. Arme HK91. Uzis. Fiecare dintre ei era un soldat de meserie. Trăgeau pentru a omorî.

"Ţintiţi-i capul!" îl auzi strigînd pe Hedgecock. "Numai aşa îl puteţi termina!"

Robo dădu din umeri. Rahat împuţit. Fugi, aproape orb, spre cealaltă coloană. Glaonţele zbuaru spre casca lui, atingînd-o şi îndoind-o. Strînse pumnii, acoperindu-şi partea neacoperită a feţii. O lovitură îl nimeri într-o parte, aruncîndu-l la pămînt. Disperat fugi spre următorul pilon, în timp ce gloanţele începură să-i afecteze o parte din echipament.

Gloanţele fluierau pe la urechi. Mici petarde explodau lîngă el. Era un om mort. Ei, o jumătate de om mort. Începea să facă umor negru. Îşi dădu seama de acest lucru, în timp ce fugi spre următorul pilon.

Se ascunse după acesta. Focul se opri. Privi spre stînga. La vreo şase metri depărtare se afla un zid scund. De cealaltă parte a zidului, trei metri mai jos, se afla strada. Dacă ar reuşi să ajungă pînă la zid, ar mai avea o şansă.

Robo inspiră adînc aer. Respiraţia lui răsuna destul de tare, în acea linişte aşternută. Echipa SWAT aştepta ca el să facă următorul pas. Nu-i va dezamăgi.

Sări spre zid. O hărmălaie de nedescris, se auzi. Aerul era plin de plumb încins. Robo se apropie de zid. Un glonţ îl lovi în spate. Fu împins în faţă. Nu trebuia să-şi piardă echilibrul, altfel intra cu capul în zid. Se aplecă, întinse braţele şi sări cu toată puterea înainte.

Zbură deasupra zidului, la doar cîţiva centimetri. Ajunse pe aleea din spatele clădirii. Auzi cum în spatele lui, oamenii de la SWAT fug spre Turbo Cruiser-ele lor. Nu-i rămase prea mult timp. Motoarele prinseră viaţă în parcare. În curînd Cruiser-ele îl vor urmări ca nişte şacali înfometaţi.

Robo mergea împiedecat pe aleea pustie. Cît de departe, atît de bine. La capătul aleii, însă, îl aştepta o Turbo Cruiser, cu farurile aprinse.

Robo se întoarse şi fugi în directia opusă. Cruiser-ul îl urmărea încet.

Robo înjură ca ajunse în această situaţie. Nu trebuia să-l subaprecieze pe Jones. Cine se credea? Robo dădu din umeri. De saptămîni încerca să afle acest lucru.

Simţi deodată, o durere în piciorul stîng. Se împiedică de o serie de grămezi de gunoi şi cazu ca un beţiv într-o mare de rahat. Cruiser-ul se apropie. Sirena maşinii îi sună în urechi.

Încercă să se ridice. La naiba. Să încerce numai să-l termine! Era hotărît să lupte pîna la capăt.

Stătea şi privea în lumina farurilor. Ridică pumnii săi de oţel. Ca un boxer de preţ.

Un mic poliţist sări din maşină şi se apropie de el, cu mîinile ridicate.

"Murphy", şopti poliţistul. "Totul e în ordine. Sînt eu. Lewis."

Robo lasă braţele în jos. Începu să se clatine. "Reazămă-te de mine.", spuse ea.

Robo întinse braţul său rănit. Lewis îl puse peste umerii ei şi-l conduse pînă la maşină. Îl ajută să urce, cu grijă, înăuntru şi închise uşa dupa el. Se aşeză la volan şi privi faţa rănită a lui Robo.

"Arăţi minunat, partenerule!", îl ironiză ea.

"Să-l vezi pe celălalt" răspunse el.

Porni maşina, ieşi din alee, şi porni în siguranţă, printre clădirile vechi din Old Detroit.

"Bun venit acasă, partenerule", spuse Lewis zîmbind. Robo se scufundă în sacaunul său. Nu ştia de ce, dar simţea că acela îi era locul.

22.

Dick Jones sorbea o cafea, făcînd semn, să plece, unor secretare. Se afla printre dărîmăturile care odată fuseseră biroul său. La lumina zilei, arăta şi mai groaznic. Aprecie, în gîndul său, că meseriaşii vor avea nevoie de cel puţin 24 ore, pentru a acoperi gaura din perete şi a monta din nou uşile.

Oftă şi se aşeză la masa de scris. Porni micul televizor, montat în masa sa. Jess Perkins şi Casey Wang, tocmai ce-şi începeau emisiunea de dimineaţă.

"Bună dimineaţa", zîmbi Casey, cu gura pînă la urechi. "Aici Casey Wang şi Jess Perkins cu şirile top ale zilei. Medicii de la Institutul Texas-Klon au anunţat azi, că, starul cunoscut al Holywood-ului, Silvester Stallone, a decedat în urma unui transplant nereuşit, pe creier. Stallone, un bun prieten al bioingineriei, împlinise 97 ani. Ultimul său film "Rambo 38: Sînge bătrîn" va rula, postum, luna viitoare la cinematografe."

Jones strînse din ochi. Pe ecrane apărură

poliţişti cu pancarde avînd inscripţia "Grevă". Jones aproape că se înecă cu cafeaua.

Jess anunţă: "Reprezentanţii sindicatului poliţiei şi cei ai Omni Con-ului începură o consfătuire, în speranţa de a pune capăt grevei care a început azi noapte. Dăm imagini life din zona Wakins-Justin Ballard."

Un tip agitat, cu un microfon în mînă, se afla în faţa postului de poliţie. "În faţa mai multor posturi de poliţie au loc manifestări de grevă", anunţă el, "demonstrînd voinţa membrilor sindicatelor. Poliţiştii s-au prezenatat azi la servici, dar mîine? Aceasta este întrebarea pe care ne-o punem noi, locuitorii orasului, oraş cu criminalitate în floare."

Un posesor al unui magazin apăru în imagine. "Sînteţi angajaţi oficiali", începu el. "Aveţi garantia locului de muncă. Nu aveţi voie sa faceţi grevă."

Un vînzător de ziare hippie, cu barbă, zîmbi în camera de luat vederi. "Poliţiştii sînt muncitori ca toţi ceilalţi. şefii lor nu iau în seamă cerinţele lor. şi poliţiştii au drepturi."

Jones închise televizorul. Asta era deajuns. Ca şi cum nu avea destule necazuri pe cap. Privi în cafeau sa. "Marsha! De ce nu este zahăr în rahatul ăsta?"

Marsha, o mignionă tînără, cu bărbia de buldog, apăru cu zahăr în birou. Trînti cutia de zahăr pe masă şi privi spre Jones furioasă. "Afară este un idiot care vrea să va vorbească", spuse ea. "şi dacă încercă încercă încă o dată să treacă peste mine, îi sparg dinţii cu pantoful!"

Se întoarse şi parăsi biroul. Jones reflectă. "Ce se mai întîmplă oare?" ţipă în difuzor: "Trimiteţi-l pe id..., pe domn înăuntru."

Clarence Boddicker, cu ochelari şi cămaşă ţipătoare, păşi in birou. Îl privi pe Jones. Acesta spuse: "Eşti puţin sărit?"

Clarence aruncă un pacheţel de cocaină pe masa de scris a lui Jones. "Vreţi cumva un bacs?"

"Pentru asta e puţin prea devreme, nu-i aşa Boddicker?"

Clarence zîmbi şi priză puţină cocaină. "Nu e niciodată prea devreme pentru a te simţi bine."

Jones se încruntă. "Clarence, eşti un ratat."

Clarence îşi şterese cocaina de la nas. "Hei, dar cine mă-mproaşcă cu noroi..."

Jones dădu din umeri. "M-am bazat pe tine. Mă gîndeam: hei, tipul este înfipt, este inteligent. Dă-i o şansă şi va reuşi."

"Fac tot ce pot."

"Nu destul, Clarence. Poliţistul care te-a arestat.

Va trebui să-l omori."

Clarence nu se intimidă. "Hei, întotdeauna am făcut ce aţi dorit. Pentru aceasta nu am cerut decît ca eu şi oamenii mei să nu fim închişi. El m-a dus însă la închisoare..."

Jones strînse ochii. "Este un bicomponent, idiotule. O parte om, o parte înaltă tehnică. A înregistrat fiecare cuvînt pe care l-ai vorbit. Aceste înregistrări vor ajunge în faţa Curţii ca dovadă. M-ai tras şi pe mine după tine. Astfel mi-ai făcut un rău."

"Vă mai salvează un zîmbitor hello, nu?", întrebă Clarence cu un zîmbet amar.

"Nu e de rîs Clarence. Mulţumită ţie mă aflu acum în rahat."

"Aţi vrut poliţişti morţi peste tot în Detroit ca sa va vindeţi monstrul robot. Această muncă am îndeplinit-o. Acum să ma apuc şi de acest om-maşină? Mai bine mă retrag, partenere."

Jones încercă să-l convingă pe altă cale.

"Încetişor, Clarence. Ar putea fi profitabil şi pentru tine. Construcţia lui Delta City va începe peste două luni. 2 milioane de muncitori vor fi aduşi aici şi vor locui în rulote. Mulţi dintre ei vor rămîne sa locuiască mai tîrziu aici, în oraş. O mulţime de noi clienţi pentru droguri, jocuri de noroc şi prostituţie. Delta City va fi o afacere de milioane pentru cel care va şti să deschidă noi pieţe de desfacere. Un

singur om ar putea controla toate acestea. Tu ai putea să le controlezi dacă ai fi de acord să înlături obstacolul ce ne mai stă în cale. Robo-Cop."

"Dacă spun da, o să am nevoie de toţi oamenii mei."

"Emil DeLorean va fi azi eliberat pe cauţiune."

Clarence zîmbi. Jones îi arătă harta computerizată. Clarence o privi. Un punct roşu lucea într-una din regiunile oraşului.

"Păi", spuse Clarence, "mă gîndesc că vom mai rămîne prieteni, Dick. Aveţi intrare la arme militare?"

Jones încuviinţă. "Bine-înţeles. Noi sîntem armata."

Clarence introduse mica hartă în buzunarul de la piept. "Daţi-mi cîteva ore pentru a pregăti această treabă. Mîine, pe vremea aceasta, omul maşină va fi terminat."

"Văd că ne înţelegem", se lumină Jones.

"După cum era de aşteptat" spuse Clarence şi se întoarse sa plece. "În afară de asta", strigă el, "în locul d-voastră aş arunca capra aia frigidă din anticameră. Este o bucată de rahat. Habar n-are să se poarte cu musafirii."

Jones încuviinţă. Privi cum Clarence se îndepărtă. Apoi se întoarse în fotoliul său. "Pui de căţea."

23.

Lewis conducea Turbo Cruiser-ul printre clădiri dărîmate şi vise destrămate. Aceste construcţii industriale fuseseră odată mîndria Old Detroit-ului, una dintre cele mai mari şi mai puternice uzine de automobile. Acum nu era decît căminul numeroşilor şobolani.

Intră încet pe o poartă înaltă, ajungînd într-o hală mare de fabrică înconjurată de clădiri. Manevră cu atenţie maşina printre bucăţile vechi de fier şi lemn. Privi spre scaunul din spate. Acolo se aflau 2 cartoane cu hrană pentru cei mici. Pe unul dintre ele scria "spanac", pe calălalt "piure de carne".

Interiorul fabricii era la fel de mare ca 3 terenuri de fotbal şi chiar în plină zi domnea întunericul. Din întîmplare, acum însă prin cealaltă parte a clădirii unde erau căzute o jumătate de perete şi o parte de acoperiş, intra lumina soarelui. Auzi larmă din direcţia aceea. Opri maşina lîngă Robo, care se afla în lumina soarelui, reparînd cu răbdare

piciorul său drept, ajutîndu-se de un mic ciocănel. Lewis scoase hrana pentru cei mici şi o geantă din piele şi coborî din maşină.

Privi piciorul lui Robo. El îşi scoase o parte din echipament, iar ceea ce se vedea era o tehnică complicată. "Muşchi" flexibili din oţel tremurau la fiecare lovitură de ciocan. Lewis aşeză geanta pe podea, lîngă Robo. Robo îşi ridică privirea. Casca sa îndoită arăta groaznic. Ochiul său omenesc clipi.

"Poate mai bine te-aş fi dus într-o uzină de maşini", spuse ea.

"S-ar fi putut să fi avut nevoie de unele scule", mumură el şi începu iar să repare la piciorul său.

Lewis îi arătă geanta. "Nu ştiu exact de ce ai nevoie.", spuse ea. "Am cumpărat cîte ceva."

Robo deschise geanta. Înăuntru se aflau mai multe scule. "Mulţumesc, e foarte bine", spuse el. "Vreau sa scap de acest obiect."

"Ce obiect?"

"Casca mea."

Luă o şurubelniţă acţionată de baterie şi o montă în şurubul de la casca sa. Începu să sune tare. Un şurub lung de 6 cm. ieşi din capul său şi căzu, cu zgomot, pe podea. Aşeză şurubelniţa pe cealaltă parte a capului. Zgomotul se repetă.

"Aşa. Cam asta ar fi", spuse Robo.

Lewis privi cu gura deschidsă cum Robo începu să-şi scoată casca.

"Cum arăţi, tu, de fapt?", întrebă ea.

"Nu ştiu", spuse el. "Poate te întorci, mai bine. Posibil să nu-ţi placă."

"Mai rău ca acum nu poţi să arăţi.", rîse ea nesigur.

Robo îşi scoase încet casca de pe cap. O aruncă jos. Lewis încuviinţă. "Ştii, Murphy, chiar o frumuseţe nu eşti!"

Ea scoase o mică oglindă din maşină şi i-o dădu lui Robo. "Mai ai încă ochii albaştri", spuse ea."Aproximativ".

El privi în oglindă. Într-adevăr, ochii erau albaştri, însă plini de leduri mici roşii, albastre şi galbene care exprimau gîndurile din mintea sa şi le trimiteau în centrala creierului pentru analiză. Robo privi în continuare în oglindă studiindu-şi faţa. Se strimbă. Faţa lui era o combinaţie elegantă între carne şi oţel, un fel de sculptură organică înalt-tehnică care aducea cu grecii antici sau cu expresioniştii cinematografului german ai anilor '20. 2 fîşii organice fuseseră instalate de la sprîncene în sus, ceea ce-i conferea frunţii un aer

distins, împărătesc. Ceea ce-i mai rămăsese din părul său era scurt ca o perie şi se sfîrşea brusc într-un înveliş al craniului format din oţel masiv. Îşi aminti brusc de ultima împuşcătură care-i fu fatală, a lui Clarence, în depozit, acum o veşnicie. Îşi atinse ceafa. O placă de metal era prinsă strîns.

Şocul aducerilor aminte îl cuprinse. Nu putea să mai ţină în el mult timp adevărul. Fusese victima unui atentat. Şi apoi făcut maşină. Ochii i se măriră de spaimă. Nu se putea obişnui cu acest lucru. Era imposibil.

Lewis îl privi tăcută, tristeţea o cuprinse. Întinse un deget şi-i mîngîie partea organică, omenească, a obrazului. "Este într-adevăr plăcut să te revăd, Murphy."

Robo îi indepărtă mîna. Ridică mîna sa stîngă. Era grav rănită. O lasă din nou să-i cadă şi o ridică pe cea dreaptă. "Murphy avea o soţie şi un copil. Ce s-a întîmplat cu ei?"

Lewis reflectă pentru a găsi cuvintele potrivite. "După... după înmormîntarea ta, au plecat."

"Unde?"

"Doamna Murphy s-a interesat la Societatea de populare a Lunii. Nu ştiu dacă ştii, dacă-ţi aminteşti, avea o soră care locuia în complexul

industrial al Lunii. Omni Con a tras cîteva sfori şi aranjă totul în două săptămîni. Oo, Murphy, îmi pare sincer rău."

Robo dădu din umeri, ridică ciocănelul şi începu iar sa lucreze la piciorul său stîng. "Oricum nu m-ar fi recunoscut." Deodată se opri din ciocănit şi o privi pe Lewis. "Îi simt, dar nu pot să mi-i amintesc. Dacă i-aş reîntîlni, ar fi un şoc îngrozitor."

Lewis vru să-l consoleze, punîndu-i mîna pe umăr.

El împinse mîna. "Lasă-mă singur."

Ea se retrase, nedumerită şi puţin afectată. Robo o privi. "Te rog", spuse el. "Du-te."

Lewis încuviinţă. "Mă întorc cînd se întunecă."

Robo incuviinţă şi se apucă de lucru în continuare. Lewis se urcă în maşină şi plecă. Acolo, se gîndi ea, se afla cel mai singur om din lume.

Robo munci toată ziua. Cu fiecare lovitură de ciocan se simţea mai gol şi mai singur. Era unic în felul său, ca un avorton tehnic. Nu era om. Nu putea să ia parte la viaţa de zi cu zi a oamenilor. Nu putea să aibă speranţe, vise, griji şi suparări, lucruri ce faceau viaţa mai interesantă pentru milioane de oameni. Şi totuşi nu era nici maşină. Nu avea nimic în comun cu un super computer sau

cu scula electrică din mîna sa. Se enervă. Era un dinozaur al timpurilor noi. Construit pentru a fi solitar. Programat pentru a ţine distanţă între el şi lume.

Robo aprinse o lămpiţă şi continuă să-şi repare piciorul. Echipamentul se potrivea din nou. Era, cu siguranţă, progenitura cea mai valoroasă din istoria omenirii. Îşi repară piciorul şi stătea singur aici. ştia deja că acesta îi va fi traiul - pînă cînd? Pînă la moartea sa? Va muri? Sau va trăi veşnic?

Gîndul la nemurire îl sperie. Va fi una din acele maşini fabricate de oameni care va putea vedea generaţii de oameni, venind şi plecînd, în timp ce el va supravieţui tuturor timpurilor? Va putea să-şi vadă semenii îmbătrînind şi murind, în timp ce pentru el timpul va sta pe loc? Se vedea luptînd cu o formă foarte concretă a veşniciei. O veş-nicie care ar putea duce orice om la nebunie. Rîsul lui era unic în cutia pieptului său. Ce-ar fi spus Woody Allen depsre nemurire? "Nu cred într-o viaţă după moarte, dar îmi voi lua totuşi cu mine nişte schimburi." Îşi amintea? Da. Foarte bine. Îşi amintea din ce în ce mai des de lucruri exacte. Acest lucru îl bucura şi îl înfricoşa în acelaşi timp. Poate era mai bine sa rămîi necunoscător. Poate ar fi fost mai bine

să se fi lasat terminat de ED 209. Să fi sfîrşit cu acest coşmar.

Oftă. Aşa ceva nu putu.

Se afla în situaţia de a supravieţui, situaţie la care ajunse cu propria lui voinţă. Ştia că din acest moment va trebui să dea mereu ochii cu fantomele trecutului său. Era în acelaşi timp în viaţa şi mort; era în acelaşi timp castelul groazei şi fantomele din jurul acestuia. Mereu îi vor apare în cap imagini ale persoanelor, locurilor, obiectelor şi gîndurilor dintr-un timp de mult apus. Îi vor răscoli simţurile şi sănătatea. Nu-şi va găsi niciodată liniştea. În cea mai mare parte, însă, va fi urmărit de propria-i fantomă. Pentru cît timp? Decenii? Milenii?

Deschise cartoanele cu mîncare pentru cei mici şi începu să manînce. Privi eticheta. Spanac. Bine. "Mănîncă spanac ca să creşti mare şi puternic", spuse el tare. Îşi amintea. După cîteva momente, golise sticlele. "Sînt ceea ce sînt", spuse el strîmbîndu-se. Dar ce era el, de fapt?

Se îndreptă spre geanta de piele. O lună plină răsărise şi lumina prin acoperişul spart. Lumina lunii se reflecta pe pistolul nou-nouţ Auto-9, pe care-l adusese Lewis. Arma era proaspăt unsă. Robo scoase pistolul din geantă şi-l ţinea în mîna

stîngă, reparată. Îl învîrti în jurul degetului şi-l introduse în toc. Stătea nemişcat în fosta fabrică de maşini. Aşa stăteau lucrurile. Era un monstru al înaltei tehnici şi nu putea să facă nimic împotriva acestui lucru. I-au furat existenţa lui omeneasca. I-au luat viaţa şi familia. Pentru profit i-au îndepărtat orice posibilitate de a duce o viaţă normală. L-au construit cu un singur scop: să apere legea. Dar acest ordin nu-i va fi luat, la naiba. De azi înainte va fi un poliţist 100%, ca la carte. Îl compătimea deja pe acela care ar încerca să-l împiedice să ducă la capăt acest ordin. Îşi puse casca pe cap şi se îndreptă spre un zid spart. Privi afară spre luminile din New Detroit. Turnul clădirii Omni Con se întretăia cu cerul. Era ca un despot ce-şi privea împărăţia de sus. Robo se concentră. Cele mai importante instrucţiuni îi apărură în cîmpul său vizual. Instrucţiunea 1: serveşte siguranţa oficială. Instrucţiunea 2: respectă legea. Instrucţiunea 3: apără pe cei nevinovaţi. Instrucţiunea 4: (SECRET) OCP PRODUKT ID#943054 - SC.

A patra instrucţiune îl cutremură. Robo îşi adună toate puterile. Instrucţiunile dispărură din cîmpul său vizual. Nu avea timp să ajungă la un compromis cu gîndurile sale. Nu i-ar fi reuşit. Se apropie de sticlele goale şi aruncă una din ea în aer. Ridică pistolul şi trase. Poc! Sticla cazu neatinsă pe podea. Robo se enervă şi aruncă cealaltă sticlă în aer şi trase. Tot pe lîngă.

"La naiba".

Luă o sticlă plină şi greşi şi de data asta. În acel moment intră Lewis cu Turbo Cruise-ul şi opri scîrţîind. În depărtare se auziră mai multe alarme.

"Ce vrea să însemne asta?", întrebă Robo.

"O mulţime de necazuri", spuse ea.

"Nu înţeleg".

"Poliţiştii fac grevă în noaptea asta împotriva OCP."

"Şi lumea din oraş?", întrebă Robo.

"Trebuie să se descurce fără Poliţie", spuse ea. "şi după cum se zvoneşte, nu prea reuşeşte."

Robo trase un pumn unei ţevi de oţel şi o îndoi. Era necesară prezenţa lui acolo afară şi nu era în stare.

"Ce s-a întîmplat?"

"Vectorii mei. Sînt greşit direcţionaţi. Parcă aş vedea cruciş."

"Hmm?"

Robo aruncă o sticlă în sus şi trase. Pe lîngă.

"Te ajut, dacă îmi dai voie."

Robo se încordă. Puse o mînă metalică pe umărul lui Lewis. "Mulţumesc, partenere."

Lewis luă 3 sticle şi le aşeză la înălţimi diferite, pe un zid dărîmat. Fugi în spatele lui Robo. "O.K, pregăteşte-te soldat."

Robo activă automatul său. O serie de linii verzi apărură în cîmpul său vizual. Liniile erau puţin strîmbe. Pistolul său era îndreptat cu aproximativ 20 de grade în stînga sticlei vizate. Lewis îl prinse de braţ. Aduse pistolul încet în poziţia corectă. "Rămîi aşa."

Se aşeză în spatele lui Robo, apropiindu-şi foarte tare capul de al lui, astfel încit privirea sa putu să prinda din viziera căştii cîteva linii verzi. "Acum ţinteşti corect, după cîte pot să vad eu."

Robo se concentră. Activă viziera sa. Liniile îşi revenirá în poziţia corectă, exact asupra obiectivului. "Încercă acum", spuse Lewis.

Robo apăsă. Sticla se sparse. Trase şi în a doua sticla şi nimeri din plin. A treia sticlă. A treia împuşcătură. Nimeri şi a treia oară.

Robo învîti pistolul în jurul degetului şi-l introduse în toc. Privirá unul spre altul şi zîmbiră. În depărtare se auzeau ţipînd, în tot oraşul, sirene şi

alarme.

"Acum, ce facem?", întrebă Lewis.

"Efectuăm rondul."

"Dar ne aflăm în grevă."

Robo aruncă 3 sticle în aer, scoase pistolul şi le nimeri pe toate, înainte de a ajunge jos. Introduse pistolul şi se întoarse spre Lewis. "Legea nu face grevă niciodată."

Ea zîmbi şi fugi spre maşină.

Cei 2 parteneri dispărură cu maşina. Luna plină se reflecta pe capotă. Robo zîmbi. Poate nu era, cu adevărat, o fiinţă omenească, dar acolo, afară, existau oameni adevăraţi care aveau nevoie de ajutorul lui. Acesta era un sentiment bun. Un sentiment adevărat.

În ultimele 24 de ore, a cunoscut toate fazele grijii, mîniei, umorului, compătimirii, singurătăţii. Îşi privi măreţele mîini de oţel. Poate totuşi, mai există o speranţă pentru el.

24.

Străzile din Old Detroit semănau cu un cîmp de luptă. Mici bande de spărgători distrugeau ferestre, prădau magazine şi pe lîngă asta, strigau ca nişte luptători din epoca de piatră. Emil se sprijinea de un perete pe o stradă goală şi fuma o ţigară. Noaptea în închisoare i-a displăcut total. şi mai puţină plăcere i-a făcut faptul că a fost dus acolo de o fantomă. A încercat să-i explice lui Clarence ce se întîmplase. Clarence n-a crezut un cuvînt. Era de părere că Emil avusese iar o halucinaţie. Emil dădu din umeri. Şi asta era posibil.

OCP a explicat oficial că acest RoboCop este produsul său. Nu era un om. Nici nu se comporta ca un om. Da. Emil şi-a imaginat totul, cu siguranţă. Stinse ţigara şi îşi aprinse alta. Bătea nervos din picior. Clarence şi Leon întîrziau. La naiba, dacă el reuşise să ajungă la timp în acest loc împuţit, Clarence de ce nu?

Deodată, îi trecu prin cap o idee. Sparse vitrina magazinului de radiouri cu piciorul şi închise

alarma. Intră înăuntru şi deschise un aparat. Muzica începu să răsune pe strada goală. Emil începu să danseze. Sub pantofii lui scrîşneau cioburile de sticlă.

Se auzi un zgomot. Clarence şi Leon apărură cu masina lui Clarence 6000 SUX, un camion care era construit ca un Panzer. Clarence coborî. 2 grenade se mişcau în jacheta sa. Leon avea o flintă cu alice. Nu era tocmai fericit. Mulţumită vizitei lui Robo în laboratorul de cocaină, falca îi fusese ţinută în sîrmă cîteva saptămîni.

Emil purta o cămaşa de deţinuţi. O arătă mîndru: "Mulţumesc că ai apelat la relaţiile tale, Clarence. Am putut chiar să pastrez camaşa."

"Îţi stă bine", spuse Clarence.

Joe apăru şi el cu o maşină neagră 6000 SUX. Coborî. Peste genunchiul zdrobit purta un bandaj gros. Clarence privi la roţile maşinii lui Joe. Aceasta arăta într-adevăr nemaipomenit. Maşina lui Clarence, deşi acelaşi tip şi acelaşi an de fabricaţie, arăta ca o rablă pe rotile.

Leon observă mîna lui Clarence şi rîse pe sub sîrmă. "Hei, Clarence, Joe are exact o maşină cum ai tu."

"Nu chiar la fel", spuse Clarence pe-un ton

scăzut. Deschise uşa maşinii şi scoase o armă mortală: un fel de tun ucigaş - Cobra 20 mm, cu vizieră video. Clarence îndreptă arma spre maşina cea nouă a lui Joe. O împuşcătură teribilă se auzi. O gaură de 20 mm apăru în uşa şoferului. Clarence rîse şi trase din nou. Zbură o bucată din faţă a maşinii proaspăt furate a lui Joe. Maşina se lăsă în jos, ca un cal mort.

Clarence zîmbi nenorocitului Joe. "Într-adevăr o maşină drăguţă, Joe!"

Joe era blocat. "Tu eşti nebun, omule."

"Asta aparţine farmecului meu", spuse Clarence şi mai scoase 3 Cobra din maşină. Dădu fiecăruia din oamenii săi cîte una. "În noaptea asta e petrecere în Old Detroit", spuse Clarence dulce.

Emil se agita bucuros în privinţa noii sale arme şi trase de trei ori asupra unui magazin de electrice. Partea din faţă a magazinului explodă. Părţi de taste şi bucăţi din televizoare zburară în stradă. "Foarte frumos", spuse Emil, "Îmi face chiar plăcere."

Joe ţinti într-un hidrant şi apăsă. O fîntînă arteziană înaltă de 10 metri stropea cu apă prin aer. "La naiba!", spuse el şi trase iar şi iar asupra vitrinelor şi magazinelor. Emil rîse şi se alătură veselei zarve.

Explozii, una dupa alta, cutremurau blocul de locuinţe. Aerul se umplu de praf şi fum. "Arată ca în vechiul Beirut, nu?", rîse Joe.

Clarence oftă şi se înoarse spre Leon. Nu aveau mai multă minte ca un ţînţar. Scoase harta computerizată. Punctul roşu pîlpîia.

"Omul de fier se află în cartierul industrial", spuse Clarence.

Leon încuviinţă. "Da, şi nu te înţeleg? Nu sîntem de la armata salvării. Ce ne pasă nouă de poliţistul de tablă?"

"Delta City", spuse Clarence. "Aceasta este răsplata noastră şi ne aşteaptă un mare viitor, Leon. Vor exista acolo afaceri muradare ca în orice alt oraş, dar mult mai mari, mai bune şi mai profitabile. şi noi le vom controla."

"Şi în schimb, noi trebuie să-l omorîm pe acest polţist?"

"Exact", zîmbi Clarence. "E momentul să urcăm scara succesului, băiatul meu. Cu cît Delta City înfloreşte mai mult, cu atît mai mulţi saci de bani se îmbogăţeşte Omni Con, cu atîţ mai mulţi bani vom cîştiga şi noi."

"Eşti un bun om de afceri, Clarence."

Sînt un mare om de afaceri, Leon."

"Ce este?" Clarence privea harta Omul de tablă se mişcă. Să mergem."

Joe şi Emil se mai învîrteau încă de ici colo cînd îi strigă Clarence. "Încetaţi să mai risipiţi muniţia şi veniţi!"

Ucigaşii se apropiară zîmbind de camion. Emil se aşeză la volan şi începu să cînte: "Sus, sus, să pornim cu toţii la vesela vînătoare!"

Camionul goni prin fum şi flăcări. "Armata foloseşte aceste arme frecvent", se bucură Joe.

"Astfel devenim foarte patrioţi, nu?", făcu Emil o poantă.

Camionul alb dispăru în noapte. Clarence îi urmă la distanţă mică, cu maşina sa în care şofa Leon. La tot pasul în Detroit, lumea părea că se dezlănţuie.

Lewis conducea Turbo Cruiser-ul prin iadul de pe pămînt. La tot pasul ardeau maşini căzute. Hoţii spărgeau cu ţevi vitrine şi furau cît puteau.

Robo observă cum un om gras luă o bancă din staţia de autobuz şi sparse geamul unui magazin de băuturi alcoolice. "Hei, oameni", ţipă el, "băuturile intră astăzi în costul casei."

Robo întrebă cum puteau oamenii să-şi facă atît

de rău unul altuia. Magazinele pe care le prădau, proprietăţile pe care le stricau aparţineau vecinilor lor, oameni cărora nu le mergea cu mult mai bine decît distrugătorilor.

"Atenţie", strigă Robo. Lewis apăsă pe frînă cînd în faţa lor trecu un grup de prădători. Unul avea un aparat TV. Altul căra cuiere cu blănuri. Al III-lea se chinuia la o jumătate de viţel.

"Acolo, în partea cealaltă", spuse Robo. Afară, în faţa unui magazin pe nume "Lee's - Articole sportive" se adunară o mulţime de vagabonzi. Fugeau din magazin cu schiuri, rachete de tenis şi de baseball, cu arme. Posesorul magazinului, domnul Lee, un chinez bătrîn, fugea cu un pistol după ei. Se afla în pragul isteriei. "Staţi! Staţi! Vă rog nu-mi furaţi totul! Vi le dau la un preţ bun dacă veniţi mîine la magazin!" Un om, lat în umeri, într-o cămaşă în carouri îl împuşcă pe bătrînel în picior. "Mîine n-am timp." spuse el. Ceilalţi începură să tragă prin aer, cu armele furate, ca nişte copii cu pistoale de jucărie. Bătrînul domn Lee se aruncă pe jos cînd gloanţele începură să fluiere pe lîngă el.

Lewis opri. Robo strîse din dinţi şi coborî. Lewis îl privi îngrijorată. "Ce ai ge gînd?"

"Pe cineva tot te poţi baza", spuse Robo, "este

întotdeauna pregătit"

Lewis reflectă asupra acestei remarci, dădu din umeri, luă arma pentru lupta de stradă şi coborî din maşină.

Robo înaintă cu A-9 scoasă, prin strada în flăcări. Lewis se piti după Turbo Cruiser, asigurîndu-i acoperire lui Robo.

Robo se opri la 3 metri în faţa magazinului, ridică pistolul şi trase de 3 ori în aer. "O.K., oameni", spuse el cu o voce tunătoare. "Petrecerea s-a sfîrşit! Aruncaţi armele!"

Prădătorii se întoarseră şi rămaseră blocaţi cu privirea spre poliţist. O duzină dintre ei era înarmată. Ceilalţi dintre ei cărau televizoare, instalaţii stereo şi mixere. Un băiat înalt dribla o minge de baschet. Bătăusul în cămaşă în carouri făcu un pas înainte şi îndreptă arma sa spre Robo.

"Hei, poliţistule", spuse el. "Noi sîntem 30 şi voi sînteţi 2."

Mulţimea strigă aprobator.

Robo dădu din umeri şi trase. Individul în cămaşă strînse din umerii săi şi căzu cu zgomot pe trotuar. Robo trase în continuare.

Mulţimea rămase consternată. Mai mulţi dintre oameni lăsară armele jos. O minge de baschet sări

în stradă. Robo privi mulţimea. "Mai aveţi întrebări?"

Mulţimea rămase fără grai. Omul cel gras, care spărsese magazinul, îşi făcu loc. "Hei", ţipă el."Ai omorît pe cineva!"

Robo activă mărimea vocii sale şi ţipă: "Plecaţi cu toţii acasă! Plecaţi imediat!"

Privi spre un beţiv. "Ai probleme, nas roşu?"

Sugativa lăsă să-i cadă sticla. "Nu, nu. Eu nu voiam să mă bag. Voiam tocmai să plec."

Mulţimea se împrăştie. Robo îi privi cum pleacă. La celălalt capăt al străzii opri un camion alb. Lewis se întrebă unde mai văzuse acest camion. Îl acoperi în continuare pe Robo. Un anumit sentiment o făcu să se întoarcă spre camion. Uşa rulantă se deschise şi Joe coborî ţinînd în mînă una dintre armele Cobra. Lewis îşi aminti mutra. Era scîrnavia din depozit. Cel care urina! "Murphy! Atenţie!"strigă ea cînd Joe deschise focul.

Robo ţipă spre mulţimea împrăştiată. "Atenţie! La pămînt!"

O salvă de proiectile explozive fluieră prin aer şi rupse strada. Prădătorii fură azvîrliţi prin vitrine. Oamenii zburară prin fum şi foc. Unul din explozive îndepărtă un capac de canal. Omul în cămaşă

încercă să se ridice. Capacul îl lovi în cap. Bătăuşul se prăbuşi.

RoboCop fugi către TurboCruiser, în timp ce trăgea asupra camionului. Joe rîse sinistru şi trase în continuare. Un proiectil trecu pe lîngă capul lui Robo şi nimeri un stîlp de telegraf. Stîlpul se prăbuşi în bucăţi. Puterea exploziei îl doborî pe Robo, care căzu în genunchi.

Lewis se sătură. Sări în Turbo Cruiser şi porni în viteză. Cu o mînă ţinea flinta iar cu una volanul, îndreptîndu-se spre camionul cel alb. Joe se blocă, o clipă, cînd Turbo Cruiser-ul trecu în viteză, foarte aproape de camion. Lewis trăgea. Joe sări în maşină, cînd o alice distruse o bucată din uşă.

Lewis se întoarse şi opri cu un scîrţîit asurzitor lîngă Robo.

Robo era pe punctul de a urca, cînd Joe deschise din nou focul. Proiectilul trecu pe lîngă Turbo Cruiser şi distruse ceea ce mai rămase din magazinul "Lee's Articole sportive". Bucăţile împrăştiate, sparseră parbrizul maşinii. Lewis ţipă de durere, cînd obrazul îi fu tăiat de o bucată de sticlă.

"Te-ai urcat?"

"Da", răspunse Robo.

"Porcii", murmură Lewis şi acceleră. Cruiser-ul

porni. Camionul îi urmărea. Lewis ţinea volanul strîns. În stînga şi în dreapta tunau explozii. Robo îşi încărcă A-9. Sîngera. Avea o rană pe obraz. O privi pe Lewis. Avea, exact la fel, o tăietură sub ochiul stîng.

"Eşti O.K.?" întrebă Robo.

"Da, dar tu?"

"Putea fi şi mai rău."

"Hei, Murphy? Ce dracu de armă au?"

"O Cobra - prietenii noştri de la Omni Con le construiesc pentru armată."

"Isuse!" ţipă Lewis, în timp ce un camion lovit, SUX, apăru dintr-o stradă laterală şi intră în Turbo Cruiser. Lewis pierdu controlul maşinii.

Turbo Cruiser-ul se dădu peste cap, rostogolindu-se. Leon scoase un ţipăt de luptă, cînd Clarence ţipă: "Sînt ai noştri!"

"Acum îi vom termina", spuse Clarence şi ridică arma sa Cobra.

În maşină, Lewis se lupta cu volanul. SUX se apropie din nou, exact cînd Lewis reuşi să intre cu maşina într-o stradă laturalnică.

Clarence ţinea arma, scoasă pe fereastra laterală. Robo îşi scoase pistolul şi conectă automatul său de ochire. Trase aer în piept, deschizînd focul.

Clarence şi Leon, se ghemuiră, cînd parbrizul camionului lor, se sparse şi căzu în interior.

SUX-ul încetini, dar se apropia totuşi. În spatele lor, în celălalt capăt al străzii, apăru camionul cel alb. Joe sări, cu arma încărcată. Îngenunchie şi ţinti cu grijă Cruiser-ul. Leweis privi în oglinda retrovizoare. "Ţine-te bine!" strigă ea.

Într-o viteză uimitoare Lewis viră, cu spatele într-un gang îngust. SUX-ul nu reuşi sa pornească la timp. Trecu apoi de intrarea în gang.

Lewis traversă, în viteză, gangul. Cînd ajunse din nou într-o stradă principală, întoarse maşina cu faţa şi acceleră.

Privi în oglinda retrovizoare. Camionul alb viră după colţ şi-i urmări. Joe se aplecă pe fereastră şi trase cu Cobra sa.

Din nou, Turbo Cruiser-ul fu cutremurat de explozii. "Iar avem companie", spuse Lewis.

"Şi mai vin şi alţii", spuse Robo, cu o privire peste umăr.

SUX-ul lui Clarence depăşi camionul. Leon strînse din ochi pentru că vîntul la 100 km/h sufla cumplit în interiorul maşinii prin parbrizul spart.

Clarence îşi aşeză liniştit ochelarii de soare pe nas rezemînd Cobra sa de bordul din faţă. Trase.

Proiectilul exploziv nimeri motorul maşinii din faţă şi defectă partea dreaptă. Robo şi Lewis se prinseră strîns cînd o puternică lovitură zgudui maşina. Din partea dreaptă începură să iasă flăcări. Jumătate din inscripţiile de la bord pîlpîiră şi se stinseră. Lewis apăsă butonul pentru stingerea focului, de lîngă volan. Îşi şterse sîngele de sub ochi. Strînse volanul şi înaintă cu toată puterea. Sunete prevenitoare se auziră. Luminiţe se aprinseră pe partea încă funcţională a bordului. Robo îşi încărcă A-9. Era ultimul magazin. Lewis ţipă în transmiţător: "1-Baker 44 are nevoie urgentă de întăriri. Repet: are nevoie urgenţa de întăriri în Old Detroit."

Aparatul tăcu.

"La naiba", strtigă ea. "Hai. Trebuie să fie cineva acolo!"

Linişte.

"Grozav, vom pierde maşina."

Leon era cu SUX-ul său foarte aporopape de Cruiser. Clarence trase de 2 ori cu Cobra. Proiectilele zburară fără să aducă stricăciuni maşinii din faţă. Lewis viră după un colţ şi înaintă pe un pod cam instabil. SUX-ul şi camionul virară de asemenea. Lewis viră într-un intrînd. La sfîrşitul aleei se

afla un gard de sîrmă înalt de 4 metri. Lewis apăsă cu putere pe accelerație, ajungînd la 100 km/oră. Scrîşnind, maşina intră în gard, care căzu în bucăţi mari. Cruiser-ul ajunse în curtea unei uzine de oţel, nefuncţionabilă. Robo arătă spre o turnătorie foarte veche.

Cruiser-ul intră în clădirea uriaşă. În acest timp, SUX-ul şi camionul trecură cu grijă peste dărîmăturile gardului. Leon opri SUX-ul. Clarence privi spre o pancardă ruginită. "O.K. MUNCITORI - INTRAREA INTERZISĂ - PERICOL DE MOARTE"

Clarence arătă turnătoria.

Ambele maşini se opriră în faţa uşilor uzinei. Joe sări cu arma în mînă din camion.

Coborî şi Emil. "Să-i terminăm!"

Joe zîmbi şi strigă, înăuntru, în clădire: "Hei, băieţi şi fete. Cei ce ridică epavele au sosit!"

Clarence oftă şi coborî din maşină. "Cît de copilaşi pot fi cîteodată aceşti prostalăi!". Se adresă lui Joe şi lui Emil. "Rămînem împreună aici, înăuntru. Nu faceţi vreo prostie. Trebuie să-i omorîm. Aţi înţeles?"

"Da", se strîmbă Emil.

Clarence arătă spre camion. "Aşează-te la volan,

Emil. Vom intra înăuntru amîndoi. Joe şi Leon vor rămîne afară."

Cei patru pătrunseră cîţiva paşi în clădirea uriaşă. Înăuntru, luna lumina prin găurile din acoperiş. Locul era întunecos şi umed.

Camionul şi SUX-ul înaintară încet prin clădire. Joe şi Leon, cu armele pregătite înaintară în lumina lanternei. Joe şi Leon se blocară. Un zgomot în partea dreaptă. Pic, pic, pic. Se deconectară şi rîseră. Apa de ploaie picura de pe ţevile ruginite. Leon îşi pipăi cu limba, bărbia vătămată. Undeva, departe, se auzi lătrînd un cîine.

Clarence, în SUX-ul lui, privi nervos în oglinda retrovizoare. În camionul din spate, Emil îşi aprinse a treia ţigară. Erau încurajaţi de întuneric. Aburi se ridicau din podea. Undeva, mîrîia un cîine.

"Isuse!", ţipă Leon.

În faţa lor, ieşind de după un morman de dărîmături, apărură doi cîini mari. Ochii lor erau roşii în lumina lanternei. Un dobermann mare înaintă primul. Al doilea, jumătate ciobănesc, jumătate dinozaur îşi arătă colţii.

Joe ridică Cobra sa. "Cîni nenorociţi."

Trase asupra lor. Cîinii fugiră, înainte ca proiectilul să-i ajungă şi podeaua să explodeze. Fum se

ridică în turnătorie.

Joe şi Leon rîseră din toată inima. Joe auzi o mişcare în spatele lui. Se întoarse. Era dobermanul. Joe ridicăarma şi trase. Corpul cîinelui se făcu ferfeniţă. Un nor de fum se ridică spre acoperiş. În depărtare celălalt cîine scheuna. Leon aruncă o privire în spate. Joe nu parea afectat. Dacă va mai apărea şi cea de a doua potaie o va transforma într-un hamburgher.

Cînd fumul se împrăştie, o voce se auzi în hala fabricii. "Mă căutaţi pe mine?"

Afară, în fata porţilor deschise, se afla Robo, la o depărtare de circa 10 metri, cu pistolul scos. Lumina lunii îi dădea un aer de om din evul mediu.

Clarence ezită o clipă Emil îşi aprinse o nouă ţigară. Leo şi Joe schimbară priviri speriate. În sfîrşit, Clarence se apleca pe fereastră. "Prindeţi-l!" ordonă el.

Înainte ca Joe şi Leon să se mişte din loc, o turbină se puse în mişcare, cu un zgomot infernal. Clarence se blocă lîngă volan. Ce dracu era asta. Emil privi în spate şi nu-i veni să-şi creadă ochilor. Lewis intră cu Turbo-Cruiser-ul în camion. Emil încercă să opresacă camionul; era prea tîrziu. Camionul fu împins. Emil apăsă, speriat, pe frînă.

Degeaba. Camionul înainta, alunecînd tot mai repede.

Lewis strînse din dinţi, îşi şterse sîngele de sub ochi, şi împinse cu forţe noi camionul. Emil privi cu groază prin parbriz. Camionul aluneca spre un buncăr cu inscripţia: "Atenţie - substanţă otrăvitoare!"

În Cruiser, Lewis apăsă pe frînă, stingînd farurile.

Emil lupta cu volanul. Însă camionul nu se lăsa strunit. Alunecă într-o baltă de ulei, intrînd în buncăr, lăsînd o gaură în urma sa. O secundă timpul paru că s-a oprit. Apoi se auzi un ţipăt îngrozitor. Uşa din spate, a maşinii, se deschise şi prin ea ţîşni un val de substanţă chimică. Emil fu aruncat afară de acest val. Căzu pe podea, plin de substanţă. Se ridică în genunchi ţinîndu-se cu mîinile de faţă.

Îşi simţea pielea arzînd. Se topea, văzînd cu ochii. Emil începu sa se topească cu totul, încetul cu încetul, cînd Joe şi Leon se hotărîră în sfîrşit să tragă.

Emil fugi, şchiopătînd. Se opri la picioarele lui Leon. "Te rog, ajută-mă!" se rugă el.

Leon îl împinse, ţipînd: "Nu mă atinge , omule!

Nu mă atinge!"

Muribundul şchiopăta prin noapte. Joe şi Leon traseră în continuare asupra lui Robo. Folosiră proiectile explozive.

Robo se apăra, cum putea mai bine. Conectă vectorii săi şi-l ţinti pe Clarence.

Transpirînd, Clarence se ghemui după volan înainte ca Robo să aibă vreo posibilitate să-l nimerească. Se îndreptă cu SUX-ul înspre poliţist. Maşina cea grea porni. 50,60, 70 km/h. Robo trăgea asupra maşinii. Gloanţele lui loveau maşina fără să producă stricăciuni.

Clarence se bucură cînd RoboCop fu atins de aripa din faţă a maşinii. Robo căzu.

SUX-ul goni spre cea mai mare clădire a uzinei, spre topitorie. Lewis îl urmă cu Turbo Cruiser-ul. Joe şi Leon ieşiră în curte şi începură să tragă asupra Turbo Cruiser-ului.

Robo se ridică şi fugi, înnebunit, spre topitorie. O grindină de gloaţe îl întîmpină. Sări şi se rostogoli într-o parte, în timp ce în jurul lui pămîntul explodă. Calculă de unde veniseră împuşcăturile, sări în picioare şi trase de două ori sub un unghi de 2 grade, la stînga.

După o grămadă de ţevi, Joe şi Leon se aruncară

la podea. Cînd se ridicară, Robo era deja în topitorie. În hala uriaşă a fabricii, SUX-ul şerpuia printre anticele utilaje de topit şi printre stîlpii de oţel ce sprijineau acoperişul. Lewis îl urmă foarte aproape, făcînd fiecare mişcare la fel cu acesta.

Lewis se sătură să se mai joace de-a pisica cu şoarecele. Apăsă pe acceleraţie şi atinse SUX-ul cu mare putere. Clarence viră volanul, înjurînd, îndepărtîndu-se de Cruiser-ul lui Lewis. Lewis frînă scurt, pentru ca SUX-ul să se îndepărteze puţin. Apoi acceleră din nou şi se apropie de camion. Suci puternic volanul spre dreapta, împingînd maşina lui Clarence într-o parte. Zgomotul ciocnirii dintre cele două metale răsună în hala uriaşă, cînd Lewis împinse maşina lui Clarence spre un utilaj mare de topit.

Clarence viră la dreapta şi se eliberă de Cruiser. Apucă arma sa. Lewis aproape că atingea camionul. SUX-ul, însă, făcu un pas în faţă. Clarence ţinea arma pe geam invers, cu gura armei îndreptată spre Lewis. Chiar cînd vru să tragă asupra lui Lewis, văzu ceva care fugea spre el.

Rămase căscat, cu ochii la apariţia din faţă.

Era un monstru.

Clarence închise şi deschise ochii.

Nu, era Emil transformat într-un schelet. Emil fugea înspre camion. Carnea îi curgea de pe el în fîşii mari. I se vedeau muşchii. În loc de gură avea o gaură care se afla pe ceva inform, pe jumătate curgînd. Era ceea ce înainte fusese faţa lui.

Emil deschise larg gura şi scoase un zgomot sec. SUX-ul înaintă spre el. Clarence lupta cu volanul. Camionul se lovise într-o parte de utilajul de topit şi se deplasa dezechilibrat prin hală.

Clarence se chinuia să redobîndească controlul asupra maşinii. Văzu, însă, stîlpul de oţel prea tîrziu. SUX-ul intră cu zgomot în stîlp, se clătină şi căzu într-un al doilea stîlp, îndoindu-se în formă de V.

Clarence era strivit după volan. Capul său se afla pe capota din faţă. SUX-ul arăta acum ca un acordeon greu de 2 tone.

Lewis opri Cruiser-ul. Privi spre camion. Arma lui Clarence se afla jos, lîngă maşină.

Lewis coborî încet şi se apropie de SUX. Din motorul acestuia începu să iasă fum. Împinse Cobra cu piciorul, apropiindu-se de uşa şoferului. Clarence sîngera la frunte. Ea deschise uşa.

Clarence învie instantaneu. Înainte ca Lewis să se poată ascunde, Boddicker scoase un pistol de

calibru 45 şi trase de trei ori. Lewis zbură prin aer. Sîngele ţîşni din pieptul ei şi dintr-un picior.

"Eşti terminat, poliţistule", auzi Lewis asupra ei.

Căzuse pe spate, cuprinsă de durere. Joe şi Leon se aflau deasupra ei. "Şi acum, începe ultimul act.", anunţă Leon.

Lumina se aprinse în hala fabricii. Lewis clipi cînd corpul ei transpirat fu adîncit într-o lumină gri-albă. Începu să tremure. Totul o durea.

"Ce-ar fi? Tragem puţin?", spuse Joe rîzînd spre corpul lui Lewis. Un glonţ fluieră pe lîngă urechea sa. "N-am nimic împotrivă!" ţipă cineva.

Ambii bărbaţi priviră în jos. Robo alerga cu pistolul scos prin hală. Cînd Clarence îl observă pe Robo, coborî din maşină şi încercă să-şi găsească Cobra sa.

Robo trase. Clarence ţipă şi căzu în genunchi. Tuşind, se ridică din nou. "Un pas în tehnica modernă", rîse el cînd glonţul strivit, căzu de pe jacheta lui de luptă pe podea.

Clarence fugi pe lîngă Lewis, care sîngera. Robo vru să tragă asupra lui, dar pămîntul explodă în acel moment, în jurul lui. Robo se rostogoli reprede, trăgînd cu pistolul, în acelaşi timp.

Robo se îndreptă spre Lewis. Proiectilele exploz-

ive rupeau pămîntul, de jur împrejur. "Ţine-te bine, partenere", şopti Robo.

Cu cea mai mare grijă posibilă, Robo o duse pe Lewis, în spatele epavei SUX-ului, la adăpost. Acolo au fost ambii, pentru puţin timp în siguranţă. Grindina de gloanţe se opri. Robo auzi paşi deasupra sa. Undeva sus, Joe şi Leon se mişcau de colo-colo, pentru a gasi cea mai bună poziţie de tras.

Robo nu le acordă, pentru moment, nici o atenţie. Privi spre faţa rănită a femeii. Sprijini capul ei, cu mîinile sale reci. Atinse obrajii ei moi şi albi, cu degetul său mare. Lacrimi îi şiroiau peste faţă. "Am dureri groaznice, Murphy."

"Ştiu." încuviinţă Robo. O privi duios. Părea să aibă faţa unui copilaş pe moarte. Corpul se contractă scurt şi apoi deveni moale, adormit. Ea închise ochii. Nu mai făcea nici un efort pentru a vorbi. "Lewis?" întrebă Robo. "Anne?"

Femeia nu se mişcă. Robo auzi din nou paşi. Aşeză corpul lui Lewis cu grijă pe ciment. "Mă întorc imediat."

El părăsi adăpostul, fugind prin hala fabricii. De sus Joe îşi trase toată încărcătura. În timp ce fugea, Robo îşi activă progranmul de luptă. Privi sus, spre scara rulantă, care nu funcţiona. O analiză complicată a poziţiei lui Joe, îi apăru în faţa ochilor. Robo se ghemui în spatele unui stîlp de susţinere. Joe care-şi încărcase între timp arma, trase o nouă salvă de exploziv mortal, în direcţia lui Robo. Proiectilele nimeriră stîlpul de oţel, care se clătină.

Lui Robo îi trecu deodată prin cap, o întrebare: Joe era în faţa lui, dar Leon? Se întorse exact cînd leon trase un proiectil, de pe un stand din spate. Robo avu 0,3 secunde, pentru a se arunca la pămînt, înainte ca proiectilul să nimerească ţinta: craniul lui Robo.

Proiectilul nimeri stîlpul de oţel la numai 10 cm. deasupra capului lui Robo. Stîlpul căzu. Robo nu reuşi sa fugă şi fu prins sub resturile de acoperiş şi oţel. De sus, Joe privi spre Leon. "L-ai prins! Maestrule! L-ai prins!"

"Poate", spuse Leon, privind prin viziera video a Cobrei sale. Dacă nu, restul îl va căpăta acum."

Leon privi prin vizieră. Căută cu privirea prin mormanul de jos. Oţel. Bucăţi de ciment. Părţi de acoperiş. O mînă. Mîna lui Robo. Leon privi de-a lungul braţului, pînă arma era exact aţintită spre capul lui Robo. Va fi acum o treabă uşoară. Chiar o plăcere. "Nu trage!" ţipă Clarence de, jos.

Leon ascultă. "Am promis cuiva că ma ocup eu personal de acest om de tablă."

"Rahat", spuse Leon. "Treaba, nu mai ajunge odată la capăt."

Clarence înainta încet, cu grijă prin hală. Trecu de SUX-ul stricat. În spatele maşinii tremura mîna lui Lewis. Îşi mişcă încet degetele. Îşi trecu mîna peste faţă. Nervii din corpul ei ardeau. Durerea urca în valuri prin corpul lui Lewis. Părea că pierde aer. Pierde sînge. Părea că-şi pierde viaţa. Văzu că deasupra ei, sus, se află Leon. Privi sub maşină. La un metru şi jumătate se afla Cobra lui Clarence. Încercă să se tîrîe pînă acolo. N-avea nici un sens. Corpul ei părea distrus cu totul. Închise ochii şi plînse. Avea dureri, dar înainte de toate era furioasă. Căzuse într-o plasă. Se angajase prosteşte şi acum trebuia să plătească cu viaţa, ea şi partenerul sau.

Clarence înainta spre mormanul de dărîmături. Scoase o grenadă din jacheta lui de luptă, jonglînd cu ea. Rămase pe loc la aproximativ 6 metri de morman. Scoase cuiul grenadei.

Printre dărîmături, Robo întorse încet capul şi-l văzu pe Clarence în lumina gri ce venea de la acoperiş. Observase grenada în mîna nebunului.

Clarence rîse ţipător.

"Sayonara, poliţistule."

Clarence aruncă grenada înspre dărîmături şi fugi. Grenada sări prin grămada de oţel îndoit şi ateriza la 30 cm. de faţa lui Robo. Robo se întoarse şi întinse mîna după grenadă.

"Cam asta ar fi", spuse Clarence rîzînd.

Dar rîsul său fu de scurtă durată. Robo scoase un ţipăt sălbatic şi se ridică din morman, ca un zeu care a prins viaţă, din epoca bronzului. Ridică triumfător, grenada. O ridică cu precizia unui specialist spre standul de sus.

Joe ţipă, cînd grenada ateriză la un metru de piciorul său stîng. Cînd se întorse, pentru a fugi, grenada explodă. Kilograme de oţel căzură, iar standul începu sa se prăbuşească. Grav rănitul Joe atîrna de stand. Standul se prăbuşi.

Joe ateriză cu un zgomot înfundat pe un zid din răngi de fier, verticale. O reangă îi trecu prin piciorul drept. Nici un ţipăt nu-i apăru pe buze, atît de mare fu şocul. Dart mai trăia, la naiba. Robotul nu-l omorîse. Dorinţa de răzbunare a lui Joe era atît de mare încît o simţea în cerul gurii. ţintuit de rangă, începu să se agite încolo şi încoace.

În celălalt stand, Leon îndreptă Cobra sa spre

Robo. "Hai, omule", şopti Leon. "Mişcă-te puţin la dreapta. Ieşi de după stîlpul de oţel."

Dedesubtul lui, încerca Lewis să-şi învingă slăbiciunea, îşi muşcă buza de jos şi se întinse spre Cobră. Se ridică ca o lumînare, prinse arma şi trase fără sa se uite în sus. O durere bruscă, înţepătoare în spate o aruncă la podea. Leşină, în timp ce deasupra sa un proiectil exploziv cutremurăpămîntul.

Leon tuşi, văzînd, nedumerit, că din piciorul său curgea sînge. Lăsă Cobra să-i cadă, dîndu-şi seama că în cîteva fractiuni de secundă proiectilul tras de Lewis va exploda. Standul se tranformă într-o minge de foc.

Pe partea cealaltă a halei, Joe auzi zgomotul infernal. Moartea lui Leon trezi ceva în interiorul lui Joe. "Afurisita de poliţistă", explodă el, fiind încă ţinut în rangă. Se prinse cu mîinile de rangă şi de zid, urcînd încet. Îşi scoase piciorul rănit din rangă şi se lăsă încet pe podea. Cobra se afla la numai cîţi va metri. Dacă trage o dată bine, s-a terminat cu poliţista.

Joe sări spre armă. În spatele lui auzi un mîrîit. Se întoarse cînd cîinele de pază, rămas viu sări spre el. Cîinele ciobănesc îl privea pe Joe cu ochi grei.

Balele îi curgeau.

Joe înjură în gînd că nu-i omorîse pe amîndoi, acolo în turnătorie. Într-o secundă, cîinele sări cu colţii scoşi spre Joe. Învins de durerea piciorului, Joe nu mai avu puterea să reacţioneze...

Angajata poliţiei, Lewis, zăcea în spatele SUX-ului. Mîrîitul cîinelui încetă.

În curînd în hala fabricii se mai ţineau în picioare doar două fiinţe. Un poliţist uriaş şi un criminal alienat mintal.

Priveau unul spre altul aşteptînd să înceapă lupta între om şi maşină.

25.

Robo privea statura omenească din faţa lui, plin de furie. Amintiri dureroase îl străbăteau. O văzu pe Jan. Jimmy. Simţi cum împuşcătura îi rupse scalpul. Auzi groaznicele rîsete din depozit. Îşi aminti de întunericul din timpul operaţiei. Văzu faţa cadaverică a Annei Lewis. Prinse pistolul. Simţi o ură incomensurabilă. În faţa lui se afla omul care era vinovat pentru imensa lui pierdere.

Imaginile dispărură.

Boddicker nu se mişcă, cînd Robo înaintă spre el. Boddicker se strîmbă, ceva asemănător cu zîmbetul unui nebun. Scoase ultima grenadă din jacheta sa de luptă. Încetişor, îndepărtă cuiul.

Robo înainta în continuare spre el.

Cu o mişcare de felină Clarence aruncă grenada înspre Robo. Acesta scoase pistolul şi nimeri grenada în cel mai înalt punct din zborul său. Puterea exploiziei îl trînti pe Clarence la pămînt. Căzu pe spate, alunecînd pe podeaua unmedă a halei.

Boddicker se întoarse, se rostogoli. Robo se îndreptă spre el. Zîmbi, învîrti pistolul în jurul degeteului, apoi îl introduse în toc. Nu-i va mai fi de folos. Clarence încercă să fugă. Ajunse faţă în faţă cu un zid. Se întorse dezorientat. Se afla în capcană. Se deconectă. Transpira. Zîmbi spre Robo.

"O.K.! O.K.! Mă predau. O.K? Eşti mulţumit acum?"

Robo veni mai aproape.

"Am spus că mă predau, omule." ţipă Clarence. "Hai, arestează-mă. Citeşte-mi drepturile."

Robo se aplecă spre el.

"Hai, ţine-ţi discursul. Că am dreptul să tac şi mai departe, tot rahatul."

Robo îl prinse pe Boddicker, cu mîna oţelită de gît, îl ridică încet, metodic şi-l puse la perete. "O.K. Ai demonstrat-o. Eşti într-adevăr un superpoliţist. Recunosc. Acum fă-ţi datoria. Arestează-mă."

Robo dădu din cap. "Nu te voi mai aresta niciodată, domnule Boddicker."

Robo ridică, încet pumnul său drept. Ochii lui Clarence se depărtară. Robo aplică pumnul său de oţel, în faţa lui Clarence.

Robo se întorse şi se îndreptă spre Lewis. Arăta foarte mică, acolo pe jos. Un lac din propriul său sînge o înconjura. Robo îşi puse o Cobra pe umăr şi

o ridică cu grijă pe Lewis. O privi. Pentru o clipă în ea se întruchipău toate femeile care au însemnat ceva în viaţa lui. Părăsi hala fabricii. Răsărea soarele. Nu se mai auzeau sirene în depărtare. Cerul era de un albastru clar.

Lewis tuşi. Robo o privi duios în ochi. "Bună dimineaţa" şopti el.

Lewis zimbi. "Hei, Murphy. Din mine nu se mai poate face mare lucru. Reed va fi foarte supărat."

"Mă îndoiesc", spuse el, rîzînd.

Un cîine latra. Robo privi în jos. Un ciobănesc uriaş se afla lîngă el, dînd din coadă. "Vino liniştit cu mine", spuse Robo. "Cei daţi la o parte trebuie să ţină cu colegii de suferinţă."

Robo, cu Lewis în braţe, se îndreptă spre poarta fabricii. Două Turbo Cruiser cu sirenele urlînd erau oprite în faţa porţii. Starkwetaher, Ramirez şi încă doi poliţişti răsăriră din maşină.

"Isuse Cristoase, Robo!" strigă Starkweather.

"Duceţi-o la spital."

Se întorse şi se îndreptă spre Turbo Cruiser-ul său, lovit. Cîinele se învîrtea în jurul lui. Robo deschise uşa şoferului, îi făcu semn, şi ciinele sări înăuntru. Robo se aşeză la volan, porni motorul şi goni, lăsîndu-i înmărmuriţi pe cei patru poliţişti.Conduse maşina în afara Old Detroitului.

Mai avea ceva de rezolvat.

26.

Un foarte spăşit Dick Jones se afla în capul mesei, lîngă bătrîn privind directoratul. Greva poliţiei umplu ziarele din întreaga ţară. Omni Con era foarte criticat în aceste articole. Jones se chinuia din răsputeri să folosească situaţie în favoarea sa. "În ceea ce mă priveşte, n-au decît să facă grevă cît vor", spuse Jones. "Intrarea noastră este păzită de un model 209. Pînă la sfîrşitul săptămînii putem instala în tot oraşul astfel de roboţi."

Bătrînul reflectă. "Dar care este părerea oficială, Dick? Nu vreau să apărem ca fiind lipsiţi de inimă." Jones oftă. Trebuia să argumenteze cu foarte multă precauţie. Dar oricum avea timp destul.

Afară, Robo parcă maşina lîngă trotuar. Mîngîe căţelul pe cap."Nu va dura mult.", spuse el.

Coborî din maşină, stînd lîngă uşă. Îl văzu pe ED-209 pe cealaltă parte. Uriaşul robot ridică braţele sale, cu tunuri, îndreptîndu-le asupra

Turbo Cruiser-ului.

"Aţi parcat automobilul pe un domeniu privat. Aveţi 15 secunde să..."

Robo luă Cobra şi trase asupra maşinii ucigaşe. ţac. Ed-209 privi spre cutia pieptului său şi văzu o mică găurică. Proiectilul îl străpunsese. Începu sa se rotească în jurul axei sale, făcînd mai multe piruete, înainte de a exploda.

Robo se ghemui, cînd bucăţi din ED începură să zboare prin jurul său. Din maşină, cîinele privea totul cu indiferenţă.

După ce fumul se ridică, rămaseră la locul lor, doar picioarele de elefant ale lui ED.

Robo urcă treptele de la intrare.

În camera de protocol, Dick Jones încerca încă să atragă lumea de partea sa. "În aceste zile de criză, această companie a acţionat în concordanţă cu principiile sale." Făcu un semn Bătrînului Bătrînul zîmbi.

"Curaj, tărie, putere de convingere." spuse Jones, biblic. "Dacă ar fi după mine, vom reuşi să ne înălţăm în viitor, cu fiecare instalaţie de luptă."

Uşile se deschiseră cu zgomot. Robo intră. Directorii rămaseră cu gura cascată, privind uriaşul. Un om puse mîna pe telefon.

"Vă rog", îl pereveni Robo, "Lăsa-ţi telefonul."

Omul îşi retrase mîna.

Numai Bătrînul nu-şi pierdu cumpătul. "Cu ce te pot ajuta?", întrebă el.

Robo reflectă. Primele patru instrucţiuni îi apărură în creier. Instrucţiunea nr.1: serveşte siguranţa oficială. Instrucţiunea nr.2: respectă legea. Instrucţiunea nr.3: apără pe cei nevinovaţi. Instrucţiunea nr. 4: (SECRET)

Instrucţiunea nr.4 îi apărea mereu. Robo se concentră şi alungă instrucţiunile din mintea sa. Nu avea nevoie de ele. Era un poliţist.

Un bun poliţist.

Se aplecă puţin, înainte de a-i răspunde Bătrînului. "Dick Jones este bănuit de crimă, complot şi complicitate la delapidare de capital."

Bătrînul rămase neimpresionat. Robo continuă: "Din nefericire, programul meu nu-mi permite să acţionez împotriva unui membru al OCP-ului"

Jones se întoarse brusc spre Bătrîn. "Este absurd. De neconceput! Acest om este un psihopat mecanic, violent, care este căutat de poliţie."

Bătrînul îl ignoră, se ridică şi-l privi pe Robo drept în ochi.

"Sînt nişte acuzaţii grave. Ai dovezi?"

"Da, domule." Robo se îndreptă spre mijlocul mesei. Strînse pumnul, scoase mica vergea dintre falange, o introduse în computerul de pe masă, încărcîndu-l. Ecranul de perete al încăperii prinse viaţă. Faţa lui Dick Jones apăru, zîmbind, în imagine.

"A trebuit să-l omor pe Bob Morton pentru că a facut o greşeală: pe tine. Acum a venit timpul să corectez aceasta greşeală."

Directorii murmurară. Jones îi privi în faţă. Apoi îl privi pe Bătrîn cu gura deschisă. Ochii Bătrînului erau împietriţi.

În acel moment uşa se deschise şi doi angajaţi ai OCP-ului intrară, cu pistoalele îndreptate spre Robo. "Nici o mişcare" strigă unul dintre ei.

"Nu!" ţipă Bătrînul.

Era prea tîrziu. Cei doi de la siguranţă îl prinseră pe Robo. Acesta se roti, aplicînd unuia un pumn în stomac, luîndu-i astfel asigurarea. Pe celălat îl aruncă peste masa de şedinţe. În timpul acestor exerciţii de gimnastică, cei doi lăsară armele din mînă.

Jones folosi această şansă. Apucă un pistol şi începu să tragă. Directorii se aruncară sub masă. Numai Bătrînul stătea nemişcat privindu-l pe

Jones cu dezgust.

Jones trăgea mereu asupra lui Robo. Gloanţele ricoşau, fără să lase vreo urmă, din pieptul său. Robo oftă. "Of, încetează o dată, Dick."

Jones încetă. Scurt, îl prinse pe Bătrîn, folosindu-l ca scut. Jones îi propti pistolul la tîmplă.

"O.K., omule de tablă. Doresc un elicopter. ACUM!...Vom urca încetişor pe acoperiş. Eu voi urca în elicopter. Dacă va încerca cineva să ma oprească - Bătrînul va fi mort."

Bătrînul fierbea de furie. "Dick?"

"Ce este?"

"Eşti concediat."

Robo privi spre Jones. Apelă la primele instrucţiuni. Numai primele trei îi apărură în cap. Bătrînul folosi un moment pentru a-l călca puternic pe Jones pe picior. Apoi, Bătrînul îi aplică un cot lui Jones în burtă, sări şi se eliberă. Robo îi rîse lui Jones în faţă. Jones era concediat. Nu mai era un angajat al OCP-ului. Se terminase cu instrucţiunea patru.

Jones ridică arma şi o îndreptă sptre Bătrîn. Robo clipi, conectă automatul său, scoase pistolul şi trase de patru ori.

Primele două focuri îl nimeriră pe Jones, rămas

extraordinar de surprins, împingîndu-l lîngă fereastra mare ce se întindea pe un perete întreg. Al treilea foc sparse geamul. Al patrulea foc îl nimeri în piept, astfel încît fu aruncat pe fereastră. Vîntul fluiera prin sala de conferinţe, în timp ce Jones, urlînd, căzu în gol de la etajul 151.

Robo învîrti pistolul în jurul degetului, ca un erou Western şi îl introduse în toc. Făcu un semn din cap Bătrînului, se întoarse şi ieşi pe uşă.

Bătrînul fugi după el şi-l prinse de braţ. Robo se întoarse. Bătrînul îi zimbi. "Bine că Poliţia are oameni ca tine. Eşti într-adevăr un trăgător de excepţie. Cum te numeşti?"

Robo reflectă o clipă.

"Murphy", spuse el şi ieşi.

27.

La marginea oraşului Emma şi Hank, o pereche mai învîrstă, se aflau în mica lor casă privind ştirile la televizor. Casey Wong zîmbea în imagine, anunţînd: "Poliţia din Detroit a fost din nou la datorie. Surprinzător faptul că Omni Con a acceptat toate condiţiile impuse de grevişti. Într-o noapte plină de spargeri şi alte rele au existat şi momente de eroism. Justin Ballard-Watkins vă va prezenta un reportaj de la Spitalul Memorial Henry Ford."

Un tînăr bărbat cu un costum gri-deschis se îngrămădea într-un salon de spital, supraaglomerat de reporteri. În spatele lui zîmbea primarul Waldo Gibson, stríngînd mîna Annei Lewis, aflată într-un pat. Lewis zîmbi slab, cînd reporterul anunţă: "Angajata Poliţiei Anne Lewis. Chiar în timpul grevei şi-a riscat viaţa în slujba dreptăţii şi a ordinei. Oase rupte. Răni grave datorate gloanţelor. Ce fată! Ce poliţist! Să luăm toţi un exemplu de la ea. Dau legătura, din nou, în studio."

În imagine apăru Casey Wong şi Jess Perkins.

Priviră unul la altul şi supuseră ca final. "Nu ştiu, cum îţi mergem, Jess", zîmbi Casey, "dar cel puţin eu voi dormi mai liniştit în noapte asta."

"Mulţumim că ne-aţi urmărit", spuse Jess. "şi cînd veţi întîlni un poliţist - zîmbiţi-i."

Emma închise televizorul şi se îndreptă spre fereastră.

"Mai este încă afară?", o întrebă soţul ei.

"Da", răspunse Emma. "Se află încă acolo, pe deluşor."

"Păi", spuse soţul ei, "lasă-l. Mă simt parcă mai în siguranţă."

Emma încuviinţă şi închise lumina în sufragerie.

Afară se afla un poliţist pe un deluşor, cu un cîine mare lîngă el. Deasupra lui străluceau stelele pe cerul nopţii. Poliţistul privi Luna.

Poate într-o zi, maşina şi omul din el vor fi tot una. Poate că într-o zi îşi va găsi liniştea. Pe moment însă, era golit în interior. Nu avea un cămin. Nu exista nimeni pe toată planeta cu care să-şi poată împărţi grijile şi sentimentele.

Era unicul în acest fel.

Cîinel se agită lîngă el. Robo întinse o enormă mînă de oţel, mîngîindu-l pe cap.

Cîinele se gudură de piciorul lui Robo, dînd din

coadă. Robo îl mîngîie pe urechi. Poate că într-o zi se va simţi un întreg.

Poate că într-o zi se va putea numi OM.

Privi spre Lună şi se gîndi la familia sa. Văzu ochii drăgăstoşi ai lui Jan şi faţa zîmbitoare a lui Jimmy.

Poate că într-o zi...

O singură lacrimă picură din ochiul său omenesc, alunecînd peste obrazul din carne şi oţel.

Deodată se ridică, privind în depărtare, spre luminile oraşului.

Undeva se întîmpla în acest moment o spargere.

Fluieră spre cîine şi amîndoi se îndreptară spre Turbo-Cruiser.

În această noapte, în orice caz, era un poliţist.

Un poliţist pe care îl aştepta slujba.

Porni motoarele Cruiser-ului, îndreptîndu-se spre Detroit, lăsînd Luna departe în spatele lui.

SFÎRŞIT